Jun'ichirō Tanizaki
Club Gourmet
CUPRINS:
Copiii.5
Secretul.57
Cei doi învăţăcei.89
Club Gourmet…125
Povestea domnului Aozuka.187
Vise cu dioxid de mangan. 245
I.

Au trecut mai bine de douăzeci de ani de atunci. S-a întâmplat pe când abia împlinisem vârsta de zece ani şi începusem să merg, de la casa noastră aflată în al doilea cvartal din Kakigara-cho, la şcoala primară din Arima – cea din spatele altarului Suitengu. Deasupra străzii Ningyo-cho, cerul era învolburat, iar soarele strălucea încălzind storurile albastre de la intrările prăvăliilor. Era taman anotimpul acela când sufletul tresaltă de încântare şi până şi inima mea tânără, nestatornică şi visătoare simţea primăvara plutind în aer.

Într-o zi senină şi blândă, când tocmai mă pregăteam să ies pe poarta şcolii după cursurile adormitoare de după-amiază, cu degetele pătate de tuş şi strângând la piept abacul, am auzit pe cineva strigându-mi numele şi apropiindu-se de mine, din spate:

— Hagiwara Ei-chan!

Era colegul meu de clasă Hanawa Shin'ichi, cunoscut îndeobşte drept pămpălăul mereu cu o servitoare pe lângă el, de când începuserăm şcoala şi până acum, în clasa a patra; un puştan cu care nimeni nu voia să se joace pentru că toată lumea auzise bârfele cum că e un papă-lapte şi un nătăfleţ.

— Da, ce s-a întâmplat?

Era un lucru neobişnuit ca Shin'ichi să mă strige; nedumerit şi surprins, am început să mă zgâiesc la chipul servitoarei.

— Nu vii astăzi pe la mine pe-acasă să ne jucăm împreună? Sărbătorim festivalul zeului Inari ta grădina.

Shin'ichi avea o privire rugătoare şi vorbise pe un ton blând şi timid, abia mişcându-şi buzele roşii şi subţiri ca un fir de aţă. Descumpănit de faptul că băiatul acela care stătea de obicei singur pitit pe undeva venise din senin cu o asemenea invitaţie surprinzătoare, am rămas ţintuit locului şi l-am privit îndelung, încercând să îi citesc

gândurile; deşi era mereu luat peste picior şi în tărbacă pentru că era slab de înger, acum, văzându-l de aproape, am remarcat ci avea un oarecare aer de noblețe ta trăsături, după cum era de aşteptat la un fiu de familie bună. Îmbrăcămintea lui elegantă – un brâu obi de Hakata peste un kimono itoori cu mânecile înguste, o vesta din mătase galbenă de Hachiju, „ºC” ete tabt albe şi sandale cu talpa de piele – se potrivea de minune cu tata lui albă şi ovală. Rafinamentul lui m-a impresionat profund.

— Hai domnişorule Hagiwara, să vă jucaţi Împreună cu conaşul Astăzi sărbătorim un festival şi mama dânsului ne-a spus să invităm un prieten cuminte şi liniştit, aşa că de-aia vă cheamă pe dumneavoastră. Haideţi, vă rog. Sau nu vreţi?

Întrucâtva măgulit de vorbele servitoarei, m-am străduit să răspund aşa cum se cuvine din partea unui băiat bine-crescut:

— Vreau să vin, dar mai întâi m-aş duce acasă să cer voie.

— Da, firește. Atunci, vă vom însoţi şi noi acasă şi am să vorbesc eu cu mama dumneavoastră. Iar apoi putem merge împreună.

— Nu e nevoie. Ştiu unde staţi, aşa că pot veni mai târziu de unul singur.

— Vă aşteptăm atunci, negreşit. Să-i spuneţi mamei să nu-şi facă griji, am să vă însoţesc eu până acasă la întoarcere.

M-am întors atunci către Shin’ichi şi l-am salutat călduros:

— La revedere, atunci.

Fără să zâmbească măcar, şi-a înclinat doar chipul nobil către mine.

Am zbughit-o apoi spre casă, pe de o parte bucuros la gândul că aş putea să mă împrietenesc cu băiatul acela deosebit şi, pe de altă parte, grijuliu să nu fiu cumva văzut de tovarăşii mei de joacă obişnuiţi, Kokichi de la prăvălia de peruci şi Tetsuko, fiul barcagiului. Abia ce-mi schimbasem uniforma de şcoală de un albastru-închis şi îmi pusesem nişte haine de toată ziua din mătase galbenă de Hachijo că am şi strigat către mama din pragul uşii, în timp ce îmi încălţam sandalele:

— Ies la joacă!

Am pornit în goană spre casa familiei Hanawa. Dacă treci de şcoala Arima, o iei drept înainte, traversezi podul Nakano, şi apoi mergi pe lângă zidul de piatră de la restaurantul Okada din Hama-cho până ieşi la strada care merge de-a lungul râului, în apropiere de Nakasu, dai de un cartier liniştit care acum e destul de sărăcăcios şi

dărăpănat. Chiar la piciorul podului Shin Ohashi, pe partea dreaptă, fuseseră odinioară două prăvălii celebre, una de găluşti de orez şi una de prăjituri; pe colţul de vizavi, înconjurată de un zid luuung, luuung cu o poartă impunătoare de fier, se afla casa Hanawa. Când treceai prin faţa ei, prin ochiturile din frunzişul tânăr al arborilor din curte scânteiau ţiglele cenuşiu-argintii de pe acoperişul unei case în stil japonez, în spatele căreia se zăreau cărămizile roşii ale unui conac în stil occidental – era limpede că moşia aceea elegantă era proprietatea unui om înstărit.

Într-adevăr, se părea că în ziua aceea înăuntru se desfăşura o sărbătoare: de dincolo de ziduri năvălea un ecou vesel de tobe, iar prin poarta de lemn care dădea într-o uliţă lăturalnică, lăsată deschisă, cârduri-cârduri de copii săraci care locuiau în vecinătate se scurgeau în grădină. Mi-a trecut prin minte să mă duc la ghereta portarului de la intrarea principală şi să-l rog să-l cheme pe Shin'ichi, dar m-am înfiorat la gândul ăsta, aşa că m-am luat după ceilalţi copii şi am intrat în curte pe poarta lăturalnică.

Ce moşie imensă! Stând în picioare pe iarba de pe malul iazului în formă de ploscă, am măsurat cu privirea grădina care se întindea parcă la nesfârşit. Exact ca într-un triptic de Chikanobu numit Palatul interior de la Chiyoda, în curtea aceea fuseseră amenajate, eu un bun-gust desăvârşit, un pârâiaş, o colină artificială, felinare yukimi, un cocor din porţelan de Seto şi un stăvilar de piatră; de la o stâncă uriaşă, provenită probabil din fundaţia unui templu vechi, pornea o cărăruie de lespezi de piatră ce ducea până în depărtare, unde se zăreau câteva odăi ca de palat. Când mi-am dat seama că Shin'ichi se afla pesemne într-una din acele camere, mi-a pierit pe dată nerăbdarea de a-l întâlni. O liotă de copii se jucau în lumina blândă şi caldă a soarelui, călcând în picioare iarba verde şi moale ca fetrul. Într-un colţ al grădinii, am văzut un altar al zeului Inari, împodobit cu măiestrie, de la care pornea un şir de lampioane aşezate la intervale regulate de câte doi metri, inscripţionate cu desene comice şi jocuri de cuvinte; ici şi colo, fuseseră aşezate tarabe unde se împărţeau sake dulce, fiertură oden sau supă de fasole. De asemenea, pentru amuzament, erau reprezentaţii de dansuri kagura şi de trânte între copii, unde se strânsese ciopor de lume. Eu mă plimbam de colo până colo, descumpănit şi dezamăgit: venisem să mă joc, să mă distrez, dar în zadar.

— Uite, puştiule, ia nişte sake dulce, nu trebuie să plăteşti.

Ajunsesem în faţa tarabei cu sake şi o servitoare cu faţa numai zâmbet, cu mânecile lungi suflecate şi prinse cu o sfoară roşie, mă îmbiase, dar am trecut mai departe încruntat. Când am dat de taraba de oderty m-a abordat un bătrânel cu chelie:

B Hai, puştiule, ia de mănâncă nişte oden, îţi dau şi fără bani.

— Nu vreau, nu vreau, am răspuns eu cu voce sfârşită.

Abătut şi mofluz, tocmai mă îndreptam către poarta lăturalnică, să plec – atunci, a apărut de nicăieri un bărbat care era îmbrăcat într-o vestă happi de un albastru-închis şi care trăsnea a băutură.

— Tu n-ai luat încă prăjituri, nu-i aşa, băiete? Dacă tot vrei să pleci, ia nişte prăjituri la tine. Uite, ţine ăsta şi dă-l femeii din casa de colo, iar ea o să-ţi dea prăjituri. Du-te degrabă.

Mi-a întins un cupon roşu-aprins. Inima mi-a tresărit atunci, cuprinsă de tristeţe şi ruşine, dar apoi m-am gândit că poate am să-l întâlnesc pe Shin'ichi dacă mă duc în casă, aşa că am pornit-o înapoi în grădină.

Din fericire, la scurtă vreme m-a găsit servitoarea lui Shin'ichi:

— Bine aţi venit, domnişorule. Vă aşteptam. Să mergem acolo, nu se poate să vă jucaţi cu plozii ăştia nerozi.

M-a luat de mână cu blândeţe, iar eu n-am fost în stare să-i răspund imediat: mă podidiseră lacrimile. Mergând de-a lungul unei verande înalte aproape cât un stat de copil, am ocolit aripa de casă care se avânta parcă în interiorul grădinii şi am ieşit în faţa unui şir de încăperi împrejmuite cu un gard de tufişuri de hogi, într-o curte de vreo patruzeci de metri pătraţi.

— Conaşule, a venit prietenul dumitale! A strigat servitoarea dindărătul unui pâlc de arbuşti de kiri.

Din spatele uşii de hârtie, s-a auzit un tropăit mărunt de paşi şi Shin'ichi a apărut pe verandă, strigând:

— Haide, urcă aici!

M-am întrebat mirat ce resort anume îl putea face pe băiatul acela timid să aibă o voce atât de veselă şi energică; buimăcit, mi-am ridicat privirea către el. Era, din nou, foarte elegant îmbrăcat: purta o haină habutaie de mătase neagră, brodată cu modele, o vestă haori şi o pereche de pantaloni largi hakama. În razele strălucitoare care inundau veranda, haina de mătase neagră cu ape sclipea ca praful de argint.

Shin'ichi m-a luat de mână şi m-a condus într-o cameră măsurând opt rogojini, curată şi aerisită, în care plutea un miros dulce aidoma celui care rămâne pe fundul unei cutii de prăjituri. Pe jos fuseseră aşternute două perini din mătase lucitoare, care parcă ne aşteptau. De îndată, ne-au fost aduse căni de ceai, prăjituri şi bolim înalte, lăcuite, pline cu orez înăbuşit şi tot soiul de alte gustări aburinde.

— Conaşule Shin'ichi, mama vrea să mănânci bunătăţile astea împreună cu prietenul dumitale. Şi, de vreme ce astăzi eşti îmbrăcat cu haine de gală, să vă jucaţi frumos, fără să faceţi năzbâtii.

Cum eu mă sfiam, servitoarea m-a îndemnat să gust din orezul fierbinte şi din cartofii zdrobiţi cu castane îndulcite. Apoi a plecat.

Era o încăpere liniştită şi însorită. Pe uşa de hârtie care parcă luase foc din pricina soarelui se proiecta umbra unui prun roşu din grădină; de afară, din depărtare, se auzeau bubuiturile ritmice ale tobelor de la dansurile kagura, amestecate cu hărmălaia copiilor. Mă simţeam de parcă aş fi ajuns pe un tărâm îndepărtat, miraculos.

— Asta e camera ta, Shin-chan?

— Nu, e a surorii mele mai mari. Are o mulţime de jucării nemaipomenite, vrei să-ţi arăt?

Dintr-un cufăr, Shin'ichi a scos întâi o păpuşă de Nara cu chipul unui personaj din piesa No Shqjo, apoi păpuşi de lemn îmbrăcate în pânză care îi reprezentau pe bătrânul şi bătrâna din Takasago, apoi păpuşi miniaturale de Kyōto, păpuşi de Fushimi, păpuşi de Izukura – le-a aranjat cu grijă în jurul nostru şi după aceea a mai scos o sumedenie de capete de bărbaţi şi femei din lut prinse de câte un băţ de bambus, pe care le-a înfipt în crăpăturile dintre rogojinile de pe jos. Ne-am întins pe perini să contemplăm păpuşile atât de migălos lucrate, cu bărbile lor proeminente şi cu ochii ieşiţi în afară, şi am început să ne imaginăm o lume locuită de fiinţele acelea minuscule.

— Sunt şi o grămadă de cărţi cu ilustraţii aici, a spus Shin'ichi.

Dintr-un alt cufăr, a scos o cutie de hârtie decorată cu portretele actorilor de kabuki HanshirO şi Kikunojo, plină-ochi de cărţi ilustrate, dintre care mi-a arătat câteva. Deşi trecuseră câteva zeci bune de ani, stampa multicoloră de pe coperta din hârtie de Mino nu-şi pierduse deloc luciul şi strălucea puternic. Când am deschis-o, am văzut portrete de bărbaţi şi femei frumoase din perioada shdgunilor, pictate cu atâta măiestrie încât parcă prinseseră viaţă, de la chipurile

expresive până în vârfurile subţiri ale degetelor – păreau că se mişcă încoace şi încolo pe suprafaţa hârtiei şifonate şi mirosind a stătut. Într-o curte de palat aidoma celei în care ne aflam, o prinţesă alerga să prindă licurici alături de doamnele din suită; lângă un picior de pod singuratic, un samurai cu pălărie largă împletită tocmai descăpăţânase un netrebnic şi, la lumina lunii, citea o scrisoare pe care o scosese din cutia de epistole ascunsă în faldurile de la piept ale kimonoului leşului. În imaginea următoare, un tâlhar îmbrăcat în negru şi cu faţa acoperită de o mască se strecurase într-un iatac de la palat şi, printr-o perină, îşi înfipsese sabia în gâtul unei femei cu părul prins în stilul servitoarelor de la curte. Într-o alta, o femeie nespus de frumoasă stătea în picioare îmbrăcată în cămaşă de noapte, într-o cameră abia luminată de un lampion; ţinea între buze un brici din care se scurgeau picături de sânge şi, privind la cadavrul unui bărbat care zăcea pe jos cu mâinile în aer, spunea batjocoritor: „Uite în ce hal eşti acum!” Şi pe mine, şi pe Shin’ichi ne încântau cel mai mult scenele cumplite cu crime – capete de oameni cu ochii ieşiţi din găvane, oameni tăiaţi pe jumătate şi stând în picioare numai de la brâu în jos, desene bizare mânjite de pete de sânge întunecate, ca nişte nori – şi zăboveam ca sale privim în tihnă, cu nesaţ.

— Ah, Shin-chan, iar faci prostii şi umbli cu lucrurile altora!

O fată la vreo treisprezece sau paisprezece ani, îmbrăcată într-un kimono cu mâneci lungi din mătase de Yuzen, dăduse uşa deoparte şi se năpustise înăuntru. Cu fruntea încruntată, cu ochii şi gura strânse a mânie, chipul ei era plin de o furie de copil – se oprise în picioare şi ne fulgera cu privirea pe amândoi. Mă aşteptam ca Shin’ichi să se facă mic şi să pălească, dar el a răspuns liniştit:

— Nu fac nicio prostie. Doar îi arăt astea prietenului meu.

Impasibil, fără să se întoarcă măcar spre ea, a continuat să frunzărească prin cărţi.

— Dar ţi-am spus că nu ai voie să umbli cu astea! S-a apropiat de noi şi a încercat să îi smulgă lui Shin’ichi din mâini cartea la care tocmai ne uitam, dar el nu i-a dat drumul. Coperta şi paginile erau trase în două părţi şi cotorul stătea deja gata-gata să se rupă – cei doi se măsurau din priviri, mânioşi.

— Zgârcite! Oricum, nici nu voiam să o împrumut de la tine! A strigat Shin’ichi într-un târziu azvârlind cartea către ea.

Apoi, a aruncat după ea cu păpuşa de Nara, dar n-a nimerit-o şi

păpuşa s-a izbit de perete.

— Vezi că faci prostii! Iarăşi dai în mine. Bine, loveşte-mă cât pofteşti. Uite, încă mai am vânătaia pe care mi-ai făcut-o dată trecută, tot n-a dispărut. Să ştii că am să mă duc să i-o arăt lui tata şi am să te parase.

Năpădită de lacrimi de furie şi reproş, şi-a ridicat poala kimonoului şi ne-a arătat o vânătaie pe piciorul ei de un alb imaculat. De la genunchi până la glezna, venele se vedeau albastre prin pielea subţire şi moale, iar o imensă pată vineţie îi acoperea toată partea aceea.

— N-ai decât să mă pârăşti! Zgârcite! A izbucnit Shin'ichi lovind păpuşile cu picioarele.

Apoi, s-a întors către mine: Hai să mergem să ne jucăm în curte.

M-a luat cu el şi am ieşit din camera aceea.

— Sora ta plânge, nu? Am întrebat eu când ajunseserăm afară, cuprins de milă faţă de ea.

— Las-o să plângă. Ne certăm tot timpul şi o fac să plângă în fiecare zi. O fi ea sora mea, dar nu mi-e soră dulce.

În timp ce bodogănea astfel, Shin'ichi s-a îndreptat către fâşia de umbră lăsată de un pâlc de fagi şi ulmi între casa în stil japonez şi conacul occidental. Ramurile bogate ale bătrânilor copaci opreau lumina soarelui, iar pe jos, o pătură de muşchi acoperea pământul jilav; un curent de aer întunecat şi rece părea că ni se strecoară pe sub gulere, la ceafă. Era şi o baltă acolo, nici mlaştină, nici iaz, ci mai degrabă o rămăşiţă dintr-un vechi izvor, iar pe apă pluteau felurite plante verzi. Ne-am aşezat lângă ochiul de apă şi ne-am întins picioarele a trândăvie trăgând în piept mirosul de sol umed – tocmai atunci, s-a auzit de undeva o muzică subtilă şi misterioasă.

— Ce e asta? Am întrebat eu ascultând cu urechile ciulite.

— Sora mea cântă la pian.

— Ce e ăla pian?

— Ea zice că seamănă cu o orgă. O străină vine să o înveţe în fiecare zi în casa occidentală.

Shin'ichi a arătat cu degetul către etajul conacului. Sunetele nemaiauzite se revărsau fără întrerupere de la o fereastră drapată cu pânză de culoarea piersicii coapte. Când asemănătoare cu ecoul râsetelor de spiriduşi în adâncul pădurii, când aidoma dansului piticilor din basme. În mintea mea de copil, urzeau fantezii bizare din

mii şi mii de iţe subţiri de imaginaţie – păreau că se înalţă chiar din adâncul acelui ochi bătrân de mlaştină dintre copaci.

Când muzica a încetat, acel ecstasy1 în care mă cufundasem mi-a mai adăstat în suflet; am rămas cu privirea aţintită asupra etajului, tânjind ca la fereastră să apară chipul străinei sau al surorii.

— Shin-chan, tu nu mergi să te joci acolo?

— Mama spune că nu am voie să intru acolo. Am încercat o dată să mă furişez, dar era pus zăvor la uşă şi n-am reuşit să intru.

Asemeni mie, Shin'ichi privea şi el cu ochi curioşi către încăperea de la etaj.

— Hei, băieţi, haideţi să ne jucăm ceva împreună! S-a auzit dintr-odată o voce în spatele nostru.

Era un elev de la şcoală Arima, cu un an sau doi mai mare decât noi, căruia nu-i cunoşteam numele, dar îl ştiam bine după figură pentru că era un netrebnic temut care îi chinuia tot timpul pe copiii mai mici. Oarecum speriat, m-am întrebat ce caută el tocmai acolo şi l-am privit în tăcere. Shin'ichi i s-a adresat însă simplu, cu „Senkichi", iar el repeta întruna „Conaşule, conaşule". Mai târziu, aveam să aflu că era fiul unuia dintre ginerii familiei Hanawa; atunci, însă, îl priveam pe Shin'ichi fascinat de parcă era un dresor de circ care îmblânzise un animal feroce.

— Hai să ne jucăm de-a hoţii şi vardiştii. Eu şi Ei-chan o să fim poliţiştii, iar tu o să fii hoţul.

— Bine, dar să nu mă mai chinui ca data trecută. Mereu mă legi cu frânghii sau mă biciuieşti, conaşule.

Când am auzit cuvintele acelea, am înmărmurit de uimire; îmi era peste poate să mi-l închipui pe Shin'ichi, atât de fragil şi delicat, legându-l cu frânghii şi torturându-l pe Senkichi care era masiv ca un urs.

La puţină vreme, eu şi Shin'ichi deveniserăm poliţişti şi ne croiam calea în jurul mlaştinii şi printre tufişuri în urmărirea tâlharului Senkichi; el era însă mai mare ca vârstă decât noi şi era greu de prins, deşi eram doi contra unu. Până la urmă, l-am încolţit într-un şopron la colţul zidului din spatele conacului în stil occidental.

Schimbând semnale secrete şi ţinându-ne răsuflarea, ne-am strecurat pâş-pâş în şopron. Nu se zărea pe nicăieri nici urmă de Senkichi. În încăperea întunecată plutea mirosul înăbuşitor de mucegai de la butoaiele cu pastă miso fermentată şi cu sos de soia; tot soiul de

gângănii se târau printre pânzele de păianjen de pe acoperiş şi dintre butoaie – pentru mintea noastră de copii, toate astea erau parcă un îndemn la năzbâtii năstrușnice. Am auzit apoi de undeva un râs înfundat; un coş de răchită atârnat de o grindă a scârţâit, iar din el a răsărit apoi chipul lui Senkichi, care striga „Bau!”

— Coboară imediat! Coboară imediat, altfel o să-ţi pară rău! A ţipat Shin’ichi.

Încercam amândoi să-l lovim pe Senkichi peste faţă cu o coadă de mătură.

— Încercaţi de mă prindeţi. Dacă se apropie cineva de mine, îmi dau drumul la pipi peste el.

Senkichi tocmai se pregătea să îşi pună în practică ameninţarea, când Shin’ichi s-a aşezat sub cos, a apucat un băţ lung de bambus şi a început să îl împungă în fese şi pe coapse, prin ochiurile împletiturii de răchită.

— Nici acum nu vrei să cobori?

— Ba da, ba da. Gata, cobor. Iartă-mă. Senkichi a coborât docil, frecându-şi locurile unde fusese lovit.

Shin’ichi l-a apucat de guler, l-a scuturat şi a început să-l interogheze cu asprime:

— Mărturiseşte, ce-ai furat? şi de unde? Răspunsul lui Senkichi a fost pe măsură de aspru şi de şiret: furase cinci suluri de stofă de la Shirokiya, înşfăcase macrou uscat de la Nimben şi şterpelise nişte bancnote de la Banca Japoniei.

— Ah, ticăloşiile! N-ai mai făcut şi altceva? N-ai omorât pe nimeni?

— Ba da, am ucis un maseur orb la digul Kumagaya şi i-am luat o pungă cu cincizeci de galbeni. Şi apoi m-am dus în Yoshiwara şi am cheltuit banii pe femei.

Răspunsul lui fusese nu numai isteţ, ci şi foarte prompt – pesemne că îl auzise pe undeva pe la vreun teatru deocheat ieftin.

— Cu siguranţă ai mai ucis pe cineva! Nu vrei să mărturiseşti? Bine. Dacă nu vorbeşti, o să te torturăm.

— Asta e tot, jur. Vă rog să mă iertaţi. Senkichi şi-a împreunat palmele a implorare, dar Shin’ichi nici nu l-a băgat în seamă. I-a desfăcut cu mişcări rapide brâul muştariu, murdar, i-a legat mâinile cu el la spate, iar cu restul i-a înnodat gleznele, cu pricepere. Apoi, mişcându-şi măiestru degetele delicate şi albe ca ale unui actor copil

sau

22 ca ale unei gheişe, a început să îl tragă pe Senkichi de păr, să îl ciupească de obraji, să îi întoarcă pleoapele pe dos ca să dezvelească fâşia roz de dedesubt şi albul ochilor, l-a prins de vârfurile urechilor şi de colţurile gurii şi le-a scuturat cu putere. Muşchii de pe faţa urâtă, grosolană şi negricioasă a lui Senkichi se întindeau şi se contractau de parcă erau de cauciuc.

Când s-a plictisit să se mai amuze aşa, Shin'ichi a venit cu o altă idee:

— Ia stai puţin. De vreme ce eşti criminal, o să te tatuăm pe frunte.

A scos un bulgăre de cărbune dintr-un sac care zăcea pe-acolo, a scuipat pe el şi a început să-l frece de fruntea lui Senkichi. Cu faţa mânjită toată de cărbune, Senkichi a început să se schimonosească şi să scâncească, dar până la urmă s-a dat bătut şi l-a lăsat să facă ce poftea. Văzându-l pe băiatul acela masiv şi dur care de obicei teroriza toată curtea şcolii cum se lasă învârtit pe degete de către Shin'ichi, cu faţa crispată de parcă ar fi fost o fantomă, am fost cuprins de o surprinzătoare senzaţie de plăcere, cum nu mai simţisem niciodată până atunci; cu toate astea, temător că răzbunarea avea să vină a doua zi la şcoală, nu prea îmi venea să mă alătur lui Shin'ichi.

Când a fost dezlegat în cele din urmă, Senkichi i-a aruncat o privire plină de ură lui Shin'ichi, apoi. S-a prăbuşit pe jos, stors de vlagă, şi a rămas complet nemişcat. L-am prins de subsuori şi am încercat să-l ridicăm, dar s-a scurs înapoi, jos. Îngrijoraţi, am rămas amândoi în picioare lângă el, întrebându-ne dacă o fi păţit ceva.

— Hei, ce s-a întâmplat?

Shin'ichi l-a apucat strâns de guler şi, cu o mişcare bruscă, l-a întors cu faţa în sus; între timp, prefăcându-se că plânge, Senkichi îşi ştersese mai bine de jumătate din mizeria de pe faţă cu mâneca hainei. Ni s-a părut atât de amuzant, încât am izbucnit toţi trei în hohote de râs.

— Hai să ne jucăm de-a altceva.

— Da, dar gata cu tortura, conaşule. Uite ce urme mi-au rămas deja.

Brâul cu care fusese legat îi lăsase dâre adânci şi roşii la încheieturile mâinilor.

— Eu o să fiu lup, iar voi o să fiţi călători, bine? Şi la sfârşit o să

fiţi amândoi mâncaţi de lup.

Când Shin'ichi a spus asta, pe mine m-au trecut fiorii, dar Senkichi a răspuns:

— Da, hai să ne jucăm aşa!

N-am avut încotro şi a trebuit să mă supun şi eu. Eu şi Senkichi eram călători rămaşi peste noapte în şopronul devenit un templu pe marginea drumului; lupul Shin'ichi ne ataca în miez de noapte, urlând la lună în faţa uşii, ca să ne sperie. Până la urmă, lupul a ronţăit uşa de şi-a croit drum prin ea şi a intrat în patru labe, cu un răget de nedescris, ceva între muget de vacă şi lătrat de câine – se ţinea după călătorii care fugeau încoace şi încolo. Shin'ichi îşi lua rolul foarte în serios, aşa că eu am început să mă întreb îngrijorat ce mi s-ar putea întâmpla dacă m-ar prinde: cu un zâmbet amar şi îngheţat, mă strecuram disperat printre saci şi butoaie.

— Hei, Senkichi, ai fost deja muşcat de picior, aşa că nu mai poţi să mergi!

Lupul, vorbind astfel, îl ajunsese din urmă pe unul dintre călători şi îl înghesuise într-un colţ al templului – se năpustise asupra lui şi îl muşca de peste tot. Aidoma unui actor care joacă un moment de agonie cu pricepere şi dăruire, Senkichi se strâmba, cu ochii bulbucaţi şi gura căscată, până când, într-un târziu, lupul l-a apucat de beregată – atunci, a ţipat sfâşietor, braţele şi picioarele i s-au zguduit şi, cu pumnii încleştaţi în aer, s-a prăbuşit.

Era rândul meu. Îngrozit, m-am căţărat pe unul dintre butoaie, dar lupul mi-a înşfăcat în gură pulpana kimonoului şi a început să tragă cu o putere înfiorătoare. Alb ca varul, m-am agăţat de butoi, dar m-am pierdut cu firea când am văzut privirea feroce a lupului: „S-a zis cu mine", mi-am spus atunci, şi am închis ochii a resemnare. În scurtă vreme, am fost târât jos, pe podea, şi întors cu faţa în sus, iar Shin'ichi mi-a atacat gâtul cu sălbăticie şi mi-a retezat beregata.

— Gata. Aţi murit amândoi, nu mai aveţi voie să vă mişcaţi orice v-aş face. Am să vă sug până şi măduva din oase.

Am făcut amândoi întocmai cum ne spusese Shin'ichi şi am rămas neclintiţi în locul unde căzuserăm pe podea, cu braţele şi picioarele desfăcute larg.

Simţeam deja mâncărimi pe tot trupul; o adiere rece s-a strecurat printr-o deschizătură a kimonoului, coborând până la coapse, iar to vârful degetului mijlociu de la mâna dreaptă întinsă pe jos am

simţit atingerea uşoară a părului lui Senkichi.

— Ăsta mai dolofan pare mai gustos, o să-l mănânc pe el mai întâi, a spus Shin'ichi încântat pe când se căţăra pe trupul lui Senkichi.

Senkichi şi-a întredeschis ochii şi a gemut pe un ton rugător.

— N-am să te chinui prea tare, dar să nu te mişti! A răspuns Shin'ichi.

Apoi, plescăind pofticios şi lacom din buze, a început să îl ronţăie de frunte, de faţă, de piept, de burtă, de ambele braţe, de coapse, de glezne – între timp, îl tot lovea cu sandalele murdare pe ochi, pe nas şi pe piept, aşa că în cele din urmă Senkichi ajunsese din nou acoperit de praf pe tot trupul.

— Şi acum, carnea de pe şolduri!

Senkichi s-a trezit atunci răsturnat cu faţa în jos, iar kimonoul i-a fost ridicat brusc, cu putere, dezvelindu-i trupul gol de la brâu în jos, ca două fire de praz unul lângă altul. Shin'ichi a tras poala kimonoului peste capul cadavrului şi i-a sărit în spate, plescăind din nou a lăcomie; Senkichi îndura totul cu răbdare. Pesemne din pricina aerului rece, i se făcuse pielea de găină, iar fesele îi tremurau ca o piftie.

Ştiam că aveam să mă găsesc şi eu cât de curând într-o asemenea postură. La gândul acesta, inima a început să-mi bată mai repede în piept, tainic. Pe când tocmai îmi făceam socoteala că nu aveam să fiu chinuit în aceeaşi măsură cu Senkichi, Shin'ichi s-a căţărat peste pieptul meu şi a început să mă ronţăie de la vârful nasului. Am auzit în urechi foşnetul uşor al vestei lui din mătase de Kai; nasul meu a adulmecat aroma de tămâie de camfor care emana din kimonoul lui; obrajii îmi erau mângâiaţi de stofa moale habutaie; pe piept şi pe burtă simţeam greutatea trupului lui cald. Senzaţia bizară pe care mi-o dădeau buzele lui umede şi vârful limbii pe măsură ce mă lingeau şi mă gâdilau mi-a şters toate temerile; parcă vrăjit, m-am lăsat în voia lui şi, în cele din urmă, am început să simt plăcere. Apoi, dintr-odată, faţa mi-a fost stâl-cită în picioare, de la şuviţa de păr de pe partea stângă până la obrazul drept, iar nasul şi buzele mi-au fost mânjite cu noroiul de pe tălpile sandalelor lui – până şi asta mi-a provocat plăcere şi, până să-mi dau seama, eram fericit că devenisem, trup şi suflet, o marionetă în mâinile lui Shin'ichi.

Într-un târziu, am fost şi eu răsturnat cu fata în jos, kimonoul mi-a fost smucit în sus şi am fost ronţăit de la brâu în jos. Shin'ichi

râdea cu poftă privind la cele două cadavre care zăceau pe podea, cu fesele dezvelite – tocmai atunci, însă, în uşa şopronului a apărut servitoarea. Eu şi Senkichi ne-am ridicat imediat în picioare, surprinşi.

— Ah, conaşule! Pe aici umblai! Ia uite în ce hal ţi-ai murdărit hainele! De ce te joci mereu în asemenea locuri pline de mizerie? Asta cu siguranţă e vina ta, Sen-chan!

În timp ce ne dojenea cu o expresie înspăimântătoare pe chip, servitoarea privea bănuitoare la faţa încă mânjită de urme de tălpi a lui Senkichi. Eu rămăsesem în picioare, împietrit, ca faţa stâlcită pulsând – mă simţeam ca şi cum tocmai aş fi comis cine ştie ce nelegiuire gravă.

— Hai, gata cu joaca! Du-te degrabă în casă să faci o baie fierbinte, că e pregătită deja. Să fii cuminte, altfel mama o să se înfurie. Domnişorule Hagiwara, să mai veniţi pe la noi. S-a făcut deja târziu, să vă conduc până acasă?

Se arăta blândă doar fată de mine.

— Nu e nevoie, pot să mă întorc şi singur, am spus. Cei trei m-au condus până la poartă. Mi-am luat la revedere şi am ieşit.

Între timp, străzile fuseseră inundate de o ceaţă albăstruie de seară, iar felinarele clipoceau de-a lungul drumeagului de lângă râu. Am avut sentimentul că abia mă întorsesem într-un oraş dintr-un tărâm miraculos şi înspăimântător deopotrivă – am pornit spre casă rememorând ce se întâmplase peste zi de parcă ar fi fost un vis. Nu mi-am putut scoate deloc din minte până la sfârşitul zilei înfăţişarea aristocratică a lui Shin'ichi şi felul lui arogant şi egoist de a trata oamenii.

A doua zi, când am mers la şcoală, Senkichi, care fusese supus la grele chinuri cu o zi înainte, stătea acum ca de obicei printre copilandrii amărâţi pe care îi năpăstuia, iar Shin'ichi se aţinea retras într-un colţ al curţii, mofluz şi moale, cu servitoarea după el.

— Shin-chan, vrei să ne jucăm? L-am întrebat.

— Nu, a răspuns încruntat şi a scuturat apoi din cap a supărare.

Vreo patru sau cinci zile mai târziu, servitoarea lui Shin'ichi m-a oprit din nou după şcoală:

— Astăzi, păpuşile surorii conaşului sunt aranjate pentru Sărbătoarea Păpuşilor. Nu veniţi iar să vă jucaţi? M-a invitat ea.

În ziua aceea, am intrat în curte pe poarta din faţă, făcând o plecăciune către paznic, şi apoi am deschis uşa împletită din bambus de lângă intrarea principală – Senkichi a apărut imediat, în goană, şi

m-a condus pe holuri până la o cameră de zece rogojini de la etajul al doilea. Shin'ichi şi sora lui mai mare, Mitsuko, stăteau întinşi dinaintea unui stand împodobit cu păpuşi, mâncând boabe de fasole prăjită, însă chiar în clipa când am intrat noi doi, au început să chicotească şi să şuşotească, de parcă ar fi pus din nou la cale cine ştie ce grozăvie.

— Ce e, conaşule? Ce e de râs? A întrebat Senkichi bănuitor privind la chipurile lor.

Poliţele standului cu păpuşi erau acoperite cu pânză roşie – pe primul raft se vedeau ţiglele de pe acoperişul unui palat care semăna cu templul zeiţei Kannon din Asakusa; apoi, înşiraţi înăuntrul sălii mari, erau împăratul şi împărăteasa, muzicanţi de la curte şi câteva doamne din suită. Sub cireşul Gărzilor de Stânga şi sub portocalul Gărzilor de Dreapta, trei ostaşi încălzeau sake. Următorul raft era decorat cu sfeşnice, tăviţe, ustensile pentru înnegrirea dinţilor şi felurite flecuşteţe cu desene complicate în lac auriu – alături de el, se găseau şi păpuşile care fuseseră în camera lui Mitsuko cu câteva zile mai devreme.

Eu rămăsesem ţintuit pe loc, fermecat, în faţa standului cu păpuşi. Shin'ichi s-a strecurat în spatele meu şi mi-a şoptit la ureche:

— O să-l îmbătăm criţă pe Senkichi cu sake alb. După aceea, s-a întors către Senkichi şi i-a spus pe un ton nonşalant:

— Hei, Senkichi! Ce-ai zice tu dacă noi patru am face o petrecere cu sake?

Ne-am aşezat toţi patru pe jos, în cerc, şi am început să bem sake alb şi să ronţăim boabe de fasole prăjită.

— Licoarea asta e nemaipomenită! A spus Senkichi imitând felul de a vorbi afectat al unui adult şi făcându-ne pe toţi să izbucnim în hohote de râs.

A înghiţit băutura pe nerăsuflate, dintr-o ceaşcă de ceai pe care o ţinea aşa cum se ţin paharele pentru sake. Mitsuko se aştepta să îl vadă beat turtă din clipă în clipă – abia îşi mai putea stăpâni hohotul năvalnic care îi clocotea în piept şi, ca să se potolească, se apuca din când în când cu mâinile de burtă. Pe când Senkichi s-a ameţit în cele din urmă, şi noi ceilalţi ajunseserăm într-un hal fără de hal. Eu, unul, simţeam cum băutura îmi fierbe şi bolboroseşte în stomac; broboane de sudoare mi se scurgeau pe frunte şi pe la tâmple, îmi simţeam creştetul capului amorţit, iar rogojinile de pe podea începuseră să se clatine la stânga şi la dreapta, în sus şi în jos, aidoma punţii unei

corăbii.

— M-am îmbătat, conaşule. şi voi sunteţi roşii la faţă, toţi. Hai să ne ridicăm în picioare şi să vedem dacă suntem în stare să mergem!

Senkichi s-a ridicat şi a făcut un pas, cu braţele fluturânde în aer, dar s-a împleticit imediat şi a căzut, lovindu-se cu capul de stâlpul de la firida toko no mă; văzându-l, am pufnit toţi trei în râs.

— Au! Au! A început, frecându-se încruntat pe cap; apoi, copleşit de hazul situaţiei, a izbucnit şi el într-un hohot gâjâit.

Ne-am luat şi noi după Senkichi: ne ridicam, încercam să păşim, ne prăbuşeam, iar când ne prăbuşeam, râdeam – în scurtă vreme, ajunseserăm să facem o hărmălaie de nedescris, ţipând din toţi rărunchii, foarte mândri de noi înşine.

— Hehehe, ce bine mă simt! Eu m-am îmbătat, să ştiţi!"

Senkichi îşi ridicase poalele kimonoului şi se plimba încoace şi încolo ţanţoş, imitând felul de a merge al unui negustor, cu braţele vârâte în haine şi cu pumnii la umeri. Eu şi Shin'ichi, şi într-un târziu până şi Mitsuko, ne-am vârât poalele hainelor în brâul lat din jurul mijlocului, ne-am azvârlit pumnii la umeri aidoma fetei Kichiza din piesa Kabuki şi am prins să ne preumblăm şovăielnici prin cameră, strigând „M-am îmbătat! 44 şi prăpădindu-ne de râs.

— Hei, conaşule! Nu vrei să ne jucăm de-a vulpea? A sugerat la un moment dat Senkichi de parcă tocmai îi venise o idee nemaipomenită.

Eu şi Senkichi trebuia să fim doi ţărani porniţi pe urmele unei vulpi, însă aveam să fim vrăjiţi de Mitsuko, devenită vulpe cu chip de femeie, şi apoi salvaţi de Shin'ichi, care era un samurai aflat în trecere şi care avea să se descotorosească de jivină. Ameţiţi de băutură, am fost imediat de acord toţi trei şi am început de îndată reprezentaţia.

Întâi, am apărut eu şi Senkichi: purtam câte o cârpă înfăşurată în jurul capului, aveam mături în mâini şi spuneam:

— O vulpe netrebnică a apărut prin părţile astea şi îşi face de cap. Hai să-i venim de hac chiar azi.

Apoi, din partea cealaltă s-a ivit Mitsuko vulpea, zicând:

— Hei, voi doi! Haideţi, veniţi cu mine şi am să vă dau să vă înfruptaţi din bunătăţi.

Ne-a bătut uşor pe umeri pe amândoi şi am fost pe dată prinşi în mrejele farmecelor ei.

— Ia te uită, ce femeie nespus de frumoasă, am îngânat noi

privind-o cu ochii mijiţi.

— Sunteţi amândoi vrăjiţi acum, aşa că dacă vă dau balegă să mâncaţi, o s-o înfulecaţi!

Mitsuko părea că se distrează de minune: chicotind întruna, s-a apucat să îngrămădească pe farfurii soioase găluşti cu gem de fasole dulce din care muşcase deja, turte de secară pe care le călcase în picioare şi boabe prăjite pe care le năclăise cu muci.

Le-a aşezat dinaintea noastră, după care a luat două pahare de sake alb, a scuipat în ele şi ni le-a întins:

— Vă prefaceţi că ăsta nu e sake, ci pipi. Hai, beţi, domnilor!

— O, ce desfătare! Ce bunătăţi! Am rostit amândoi într-un glas, plescăind din limbă a poftă.

Am devorat tot, lacomi, fără să lăsăm nici cea mai mică fărâmă – băutura şi boabele aveau însă un gust ciudat de sărat.

— Am să vă cânt la shamisen acum. Voi trebuie să dansaţi cu farfuriile pe cap.

Folosind o mătură drept shamisen, Mitsuko a început să cânte un refren tărăgănat, iar eu şi Senkichi ne-am aşezat farfuriile pe cap şi am dansat după ritm, contrapunctând din când în când piţigăiat.

Când a apărut Shin'ichi samuraiul, a dibuit imediat deghizarea vulpii.

— Ticăloaso! Eşti doar o jivină sălbatică, de ce te-ai apucat să vrăjeşti oameni? Pregăteşte-te, căci am să te leg fedeleş şi am să te ucid!

— Shin-chan, dacă mă chinui prea tare plec, să ştii. Încăpăţânată, Mitsuko nu voia să fie cu nimic mai prejos – s-a încăierat cu Shin'ichi, refuzând să se supună şi dându-şi astfel în vileag adevăratul caracter, de băietoaică îndărătnică.

— Senkichi, dă-mi brâul tău ca să pot lega vulpea asta. Şi apoi voi doi ţineţi-o de picioare, să nu se zbată.

În timp ce strângeam cu putere poalele kimonoului ei de Yuzen şi o ţineam de picioare ca să îl ajut pe Senkichi să o imobilizeze, mi-am adus aminte de una dintre ilustraţiile pe care le văzusem în cărţile din cufăr, în care un samurai tânăr se înhăitase cu un slujitor ca să jefuiască o femeie frumoasă. Între timp, Shin'ichi izbutise să îi lege mâinile la spate şi o sprijinise de balustrada verandei.

— Ei-chan, desfă-i brâul şi fă-i căluş din el!

— Imediat!

M-am fofilat repede în spatele lui Mitsuko, i-am desfăcut brâul muştariu şi, atent să nu îi stric coafura în stil chinezesc, mi-am strecurat mâinile pe după ceafa ei; am înfăşurat bucata de pânză de două ori peste cocul ei îmbibat de ulei, peste urechi şi peste bărbie – apoi, am tras cât de tare am putut, până ce brâul s-a îngropat în carnea de pe obrajii ei plini. Mitsuko se zvârcolea întruna, suferindă, aidoma Prinţesei Zăpezii din piesa de teatru de păpuşi Pavilionul de aur.

— Acum e rândul tău să mănânci balegă! Shin'ichi a înşfăcat nişte prăjituri de orez şi le-a îndesat în gură şi apoi a început să scuipe bucăţi pe faţa lui Mitsuko. Pe măsură ce o priveam, chipul frumos şi senin al Prinţesei Zăpezii devenea din ce în ce mai respingător, ca al unui muribund atins de o molimă cumplită. Şi eu şi Senkichi eram fascinaţi.

— Jivină, asta ne-ai pus tu să mâncăm mai devreme!

Ne-am alăturat lui Shin'ichi şi am început şi noi să o scuipăm; în scurtă vreme, am hotărât că fuseserăm prea îngăduitori, aşa că, în doar câteva clipe, i-am murdărit fiecare ungher şi cotlon de pe faţă: pe frunte şi pe obraji, am frecat-o cu prăjituri de orez şi i-am zdrobit găluşti cu gem, iar apoi am mânjit-o cu cojile de la nişte turte Daifuku. Ajunsese să arate ca un soi de monstru cu chipul negru ca smoala pe care nu se mai distingeau nici ochii, nici nasul, un căpcăun cu părul prins într-o coafură chinezească şi care purta un splendid kimono cu mânecile largi – părea un spirit desprins din poveştile cu fantome. Orice i-am fi făcut, Mitsuko stătea inertă, de parcă ar fi fost deja moartă, de parcă îşi pierduse orice voinţă de a se împotrivi.

— De data asta, îţi crut viaţa. Dar dacă te mai prind vreodată că vrăjeşti vreun om, te ucid.

În clipa când Shin'ichi i-a scos căluşul şi i-a desfăcut legăturile, Mitsuko s-a ridicat, a ţâşnit pe uşa glisantă şi a luat-o la goană pe hol.

— Conaşule, e furioasă şi cu siguranţă o să ne pârască.

Eu şi Senkichi am schimbat priviri vinovate şi înspăimântate, de parcă tocmai am fi avut revelaţia că făcuserăm un lucru cumplit.

— Şi ce-ţi pasă dacă ne pârăşte? Prea e cu nasul pe sus, aşa că mă iau cu ea la harţă şi o chinuiesc în fiecare zi.

Tonul lui Shin'ichi era arogant şi îngheţat.

Pe când el încă vorbea, uşa a alunecat încet într-o parte şi Mitsuko s-a întors, proaspăt spălată pe faţă. Odată cu gemul şi firimiturile, spălase şi stratul alb de machiaj, aşa că părea acum încă

mai senină şi strălucitoare – pielea ei frumoasă, aproape străvezie, devenise luminoasă. Mă aşteptam să înceapă să se certe cu noi, dar ea n-a spus decât:

— Am fă încurcat-o dacă m-ar fi văzut cineva, aşa că am dat o fugă la baie şi m-am spălat. Sunteţi atât de necruţători toţi trei.

Şi-a rostit sinceră păsul, iar apoi a început să zâmbească, liniştită.

Îmboldit de purtarea ei, Shin'ichi a propus altceva atunci:

— De data asta, eu am să fiu om, iar voi trei să fiţi câini. Eu o să vă arunc prăjituri, iar voi să umblaţi în patru labe şi să le mâncaţi, da?

— Da, da, să începem. Uite, eu sunt deja câine. Ham, ham, ham.

Senkichi se aşezase deja pe palme şi pe genunchi şi se învârtea bezmetic şi fericit prin încăpere. M-am ţinut şi eu după coada lui, iar Mitsuko, nu ştiu de ce, a declarat:

— Eu sunt o căţea.

Ni s-a alăturat apoi şi a început să se vânture şi ea prin cameră.

— Gata, gata, staţi cuminţi. Aşteptaţi porunca! Shin'ichi ne-a pus pe toţi trei să ne maimuţărim şi să ne scălâmbăim, iar apoi a strigat:

— Porniţi!

Ne-am repezit după prăjituri, luându-ne la întrecere.

— Ia staţi, mi-a venit o idee nemaipomenită. Aşteptaţi, aşteptaţi.

Shin'ichi a ieşit din cameră, dar s-a întors în scurtă vreme cu doi căţei adevăraţi. Îmbrăcaţi în veste roşii fără mâneci, cărora le-a dat drumul printre noi; a presărat pe toate rogojinile găluşti cu gem muşcate şi turte mânjite cu muci şi salivă, iar noi, cei trei câini falşi şi cei doi câini adevăraţi, ne-am năpustit asupra prăzii – ne-am îngrămădit unul peste altul, ne-am arătat colţii, ne-am scos limba, ne-am înfipt dinţii în aceeaşi prăjitură, ba chiar ne-am lins unii pe alţii pe bot.

După ce au terminat de înfulecat prăjiturile, cei doi câini adevăraţi s-au apucat să-l lingă pe Shin'ichi pe vârfurile degetelor şi pe tălpi. Ca să nu rămânem mai prejos, am început şi noi trei să facem la fel.

— Mă gâdilă, mă gâdilă.

Shin'ichi s-a sprijinit de balustrada de pe verandă şi şi-a întins tălpile albe şi moi către boturile noastre, pe rând.

„Picioarele oamenilor au un gust sărat şi puţin iute. La o persoană frumoasă, până şi unghiile din vârful degetelor arată

frumos".

Astea erau gândurile mele pe când sugeam cu râvnă despicăturile dintre degetele lui de la picioare.

Din ce în ce mai fericiţi, căţeii s-au trântit pe spate cu lăbuţele în aer, înfigându-şi colţii uşor în pulpana kimonoului lui – încântat la culme, Shin'ichi îi mângâia cu picioarele pe cap şi îi freca pe burtă. I-am imitat şi eu, apucându-l cu dinţii de kimono; tălpile lui mă frământau pe faţă şi mă mângâiau pe obraji, întocmai ca pe căţei, dar când m-a apăsat pe ochi sau când mi-a stâlcit gura cu călcâiul, am simţit o împunsătură de durere.

În ziua aceea, ne-am jucat aşa până spre seară, când am plecat acasă. Din ziua următoare, am început să merg la familia Hanawa aproape în fiecare zi: ardeam de nerăbdare să se termine cursurile la şcoală şi, fie noapte, fie zi, nu puteam să-mi alung din minte chipurile lui Shin'ichi şi Mitsuko. Pe măsură ce mă obişnuiam cu joaca aceea, egoismul şi cruzimea lui Shin'ichi deveneau tot mai aprige – în scurtă vreme, ajunsesem şi eu robul lui, în întregime, aidoma lui Senkichi, astfel că ori de câte ori ne jucam, mă lovea sau mă lega fedeleş. Spre mirarea noastră, până şi sora lui cea îndărătnică se înmuiase după nimicirea vulpii. Nu ni se mai împotrivea defel, nici lui Shin'ichi, nici mie, nici lui Senkichi, ba chiar venea din când în când şi ne întreba:

— Vreţi să ne jucăm de-a vulpea?

Părea că u face plăcere să fie batjocorită şi chinuită.

În fiecare duminică, Shin'ichi mergea la un magazin de jucării din Asakusa sau din Ningyo-cho. Când se întorcea cu câte un scut şi o sabie, începea de îndată să le fluture în stânga şi în dreapta, aşa că Mitsuko, Senkichi şi eu aveam mereu câte o cicatrice sau o vânătaie. Pe măsură ce vremea trecea şi rămâneam fără jocuri, născoceam altele, încă şi mai violente, pe care le puneam în practică pe diverse scene: fie în şopron, fie în baie, fie în curtea interioară. Când eu şi Senkichi o sugrumam pe Mitsuko şi îi furam banii, Shin'ichi, ca să îşi răzbune sora, ne omora şi apoi ne reteza capetele. Sau eu şi Shin'ichi, ticăloşi fără milă, o otrăveam pe preafrumoasa domniţă Mitsuko, apoi şi pe credinciosul ei slujitor Senkichi, şi le azvârleam cadavrele în râu. Întotdeauna, rolurile cele mai cumplite se nimereau la Mitsuko – ea era întotdeauna torturată, în cele din urmă, am ajuns să ne dăm pe trup cu vopsea roşie şi cu felurite altele, iar când unul dintre noi era ucis, se zvârcolea în agonie plin de sânge. La un moment dat, Shin'ichi a apărut

cu un pumnal adevărat şi a spus:

— Lasă-mă să te tai cu ăsta. Doar puţin, nici n-o să te doară.

Iar noi trei, docili, ne lăsam înţepaţi în tălpi, zicând:

— Să nu tai prea tare.

Înduram răbdători, de parcă am fi fost supuşi unei operaţii, dar, cu lacrimi în ochi, priveam înspăimântaţi cum ne cresta pe umeri sau pe genunchi şi cum ni se scurgea sângele din răni. Seara, când mă întorceam acasă şi făceam baie cu mama, îmi era cumplit de greu să îi ascund semnele acelea.

Jocurile acestea au continuat timp de vreo lună. Apoi, într-o bună zi, când m-am dus ca de obicei la conacul familiei Hanawa, Shin'ichi plecase la dentist, iar Senkichi stătea şi tăia frunză la câini.

— Şi Mitsuko?

— Are lecţia de pian acum. Mergem către conacul occidental? Acolo e, a sugerat Senkichi.

M-a condus către ochiul de mlaştină de la umbra acelor copaci imenşi. Vrăjit pe dată, m-am aşezat la rădăcina unui fag bătrân şi am ascultat cu urechile ciulite sunetele melodioase care se revărsau prin fereastra de la etaj.

În ziua când vizitasem pentru prima dată moşia aceea, stătusem cu Shin'ichi pe marginea acelui ochi de apă şi ascultaserăm împreună aceeaşi muzică fermecată. Când asemănătoare cu ecoul râsetelor de spiriduşi în adâncul pădurii, când aidoma dansului piticilor din basme. În mintea mea de copil, urzea fantezii bizare din mii şi mii de iţe subţiri de imaginaţie – iar astăzi, întocmai ca şi atunci, o auzeam din nou revărsându-se prin fereastra de la etaj.

Când s-a terminat reprezentaţia, îmboldit de o curiozitate de nestăvilit, l-am întrebat pe Senkichi:

— Sen-chan, nici tu nu te-ai urcat acolo niciodată?

— Nu urcă aproape nimeni în afară de Mitsuko şi de Tora-san, slujitorul care deretică prin casă. Nu numai eu, dar nici măcar conaşul nu ştie ce e acolo.

— Mă întreb cum o fi pe dinăuntru.

— Am auzit că sunt o sumedenie de grozăvii ciudate pe care le-a cumpărat tatăl lor din străinătate. Odată, l-am rugat pe Tora-san să mă lase să arunc o privire pe ascuns, dar n-a vrut să audă nici în ruptul capului. Gata, a terminat lecţia. Nu vrei s-o strigi, Ei-chan?

Am strigat amândoi către fereastra de la etaj, într-un glas:

— Mitsuko, hai să ne jucăm!

— Domnişoară, nu vii să ne jucăm?

Niciun răspuns. Doar tăcere. Am început să mă întreb dacă muzica minunată pe care o auziserăm până adineauri nu fusese cumva nimic altceva decât ecoul slab al pianului, produs spontan într-o cameră pustie.

— Hai să ne jucăm doar noi doi, n-avem încotro. Cu Senkichi drept unic tovarăş de joacă, nu ne-am distrat ca de obicei. La un moment dat, plictisit, m-am ridicat în picioare – dintr-odată, am auzit un hohot batjocoritor chiar în spatele meu. Mitsuko apăruse acolo între timp.

— Te-am strigat mai devreme, de ce nu ne-ai răspuns?

M-am întors către ea şi i-am aruncat o privire dojenitoare.

— De unde m-aţi strigat?

— De sub fereastră, pe când erai la lecţia de pian în conac. Nu ne-ai auzit?

— Dar n-am fost în conacul occidental. Nimeni n-are voie să urce acolo.

— Păi, tocmai ai cântat la pian, nu?

— Nu eu. Altcineva, pesemne.

Senkichi urmărise dialogul nostru cu neîncredere.

— Ştim prea bine că minţi. Ce zici, ne duci pe amândoi acolo, pe mine şi pe Ei-chan? Sau te încăpăţânezi să o ţii una şi bună cu gogoşile tale? Hai, spune adevărul, altfel o s-o încasezi.

Cu un rânjet înfiorător, a apucat-o imediat pe Mitsuko de încheietura mâinii şi a început să o răsucească, încet şi apăsat.

— Iartă-mă, Senkichi, fie-ţi milă. Nu te mint, e adevărul gol-goluţ!

Gesturile ei erau rugătoare, dar nici n-a ridicat tonul, nici n-a dat vreun semn că ar vrea să fugă; se zvârcolea pur şi simplu, pe măsură ce încheietura îi era răsucită tot mai mult. Degetele lui ca de oţel strângeau cu putere braţul ei alb-străveziu – contrastul dintre pielea lui şi pielea ei mi se părea nespus de incitant.

— O să te torturăm dacă nu mărturiseşti, Mitsuko, am spus eu.

I-am apucat braţul celălalt şi am început să i-l răsucesc; i-am desfăcut brâul şi am legat-o de trunchiul unui stejar de lângă mlaştină.

— Te dai bătută? Mai vrei?

Ca de obicei, noi doi o ciupeam şi o gâdilam întruna – o

chinuiam cu râvnă, parcă în transă.

— Când s-o întoarce conaşul acasă, o să ai şi mai mult de suferit, Mitsuko. Hai, mai bine mărturiseşte cât mai ai timp.

Senkichi a apucat-o de rever şi apoi şi-a petrecut mâinile în jurul gâtului ei, sugrumând-o.

— Vezi, deja sunt mai mari chinurile. Privirea ei descumpănită şi înfricoşată m-a făcut să râd. Într-un târziu, am dezlegat-o de copac şi am trântit-o pe jos, cu faţa în sus.

— Ia te uită! O bancă! Am strigat.

Eu m-am aşezat pe genunchii ei, iar Senkichi pe faţă; grei, ne clătinam încoace şi încolo, stâlcindu-i trupul cu fesele.

— Gata, Senkichi! Încetează! Am să mărturisesc, a îngăimat Mitsuko a îndurare, cu voce subţire şi înfundată din pricina trupului greoi al lui Senkichi, care îi acoperea gura.

Senkichi a slăbit strânsoarea, s-a ridicat puţin şi a început interogatoriul:

— Mărturiseşti, care vasăzică! Deci ai fost adineauri în conac!

— Da, am minţit doar pentru că m-am gândit că o să-mi cereţi să vă duc acolo. şi dacă fac asta, mama o să mă certe.

Fulgerând-o cu privirea, Senkichi a zbierat ameninţător:

— Aşa deci. Dacă nu vrei să ne duci, o să suferi iar!

— Au! Au! Vă duc acolo. Vă duc, dar aveţi milă de mine. Dar o să vă duc noaptea, nu la lumina zilei, ca să nu ne prindă cineva, bine? O să mă strecor în camera lui Tora, o să şterpelesc cheia şi o să deschid uşa. Să te întorci mai pe seară, Ei-chan, dacă vrei să mergi şi tu.

Deşi ea cedase deja, am ţinut-o mai departe ţintuită la pământ şi am ticluit planuri pentru seară. Eram tocmai pe 5 aprilie, aşa că eu aveam să plec de acasă cu pretextul că mă duc la bâlciul de la altarul Suitengu; apoi, după ce se întuneca, aveam să mă strecor pe poarta din spate şi să mă furişez până la uşa conacului occidental, unde Mitsuko, cu cheia deja furată, avea să mă aştepte împreună cu Senkichi. Dacă aveam să întârzii, ei doi trebuiau să intre înainte şi să mă aştepte la etaj, în a doua cameră pe dreapta. Asta ne-a fost înţelegerea.

— Bine, de vreme ce am stabilit asta, te iert. Ridică-te, a spus Senkichi şi i-a dat în sfârşit drumul.

— Ah, ce m-a durut! Când te-ai aşezat pe mine, n-am mai putut să respir. Şi mai aveam şi o piatră uriaşă sub cap.

Scuturându-şi poalele kimonoului, Mitsuko se ridicase în

picioare; îşi freca încheieturile amorţite, iar obrajii şi ochii îi erau roşii ca focul, de parcă i-ar fi venit sângele în cap.

— Ce fel de lucruri sunt oare acolo la etaj? Am întrebat eu pe când tocmai dădeam să plec spre casă.

— Ei-chan, o să rămâi mut de uimire. Sunt o sumedenie de grozăvii, mi-a răspuns Mitsuko.

Cu zâmbetul pe buze, a ţâşnit înapoi în casă.

Când am plecat de la moşie, lampioanele de la tarabele înşirate de-a lungul stricai Ningyo-cho fuseseră toate aprinse; bufniturile înfundate ale unei cochilii, anunţând o demonstraţie de săbii, răsunau pe cerul de seară, iar în faţa conacului Arima se strânsese puhoi de lume să vadă şi să asculte explicaţiile unui negustor de hapuri, care perora în gura mare arătând către o păpuşă reprezentând pântecele unei femei. Întotdeauna aşteptam cu nerăbdare dansurile kagura în şaptezeci şi cinci de pârţi şi demonstraţiile de iaido ale maestrului de săbii Nagai Kyōsuke, dar în ziua aceea nu-mi păsa de ele nici cât negru sub unghie m-am întors în grabă acasă, am făcut o baie şi am mâncat cina aproape pe nemestecate.

Trebuie să fi fost ora şapte când am ieşit din nou din casă strigând:

— Plec la bâlci!

Luminile bâlciului se tppeau în văzduhul apos al înserării albastre; umbrele oamenilor care dansau înfocaţi în salonul de la etaj al restaurantului Kinseiro păreau atât de aproape, încât puteam să le ating cu mâna; nenumăraţi băieţi de prăvălie de pe strada negustorilor de orez, fete de la magazinele cu arcuri şi săgeţi din cvartalul al doilea, plus o sumedenie de alţi bărbaţi şi femei se vânzoleau în sus şi în jos pe stradă. Era ceasul când cei mai mulţi oameni ieşiseră să vadă minunăţiile de la bâlci. Am traversat podul Nakano şi am ajuns pe străzile întunecoase şi pustii din Hama-cho; m-am întors, am aruncat o privire în spate şi am văzut cerul negru ca smoala, uşor înnorat şi pătat parcă de o lumină stacojie.

Fără să-mi dau seama, am ajuns în faţa conacului Hanawa, privind în sus la ţiglele acoperişului înalt, care se ridicau ca un munte întunecat. O adiere de vânt rece a bătut blând dinspre Shin Ohashi, aducând întuneric; frunzele fagilor imenşi foşneau undeva sus, în văzduh. Am aruncat o privire peste gard şi nu am văzut decât o rază subţire de lumină, verticală, care scăpa printr-o crăpătură a uşii de la

ghereta paznicului. Clădirea principală, cu toate obloanele închise, părea un demon cufundat în somn, paşnic ca o proiecţie pe cerul cenuşiu. Mi-am aşezat mâinile pe gratiile reci de fier ale porţii de lângă intrarea principală şi am împins-o înspre întuneric: poarta grea s-a mişcat cu uşurinţă, scârţâind. Păşind uşor pentru ca sandalele să nu facă zgomot şi ascultându-mi răsuflarea întretăiată şi bătăile nebuneşti ale inimii, am pornit înainte, cu ochii aţintiţi asupra uşii de sticlă de la conacul occidental, care strălucea în beznă.

Încet-încet, am început să disting câte ceva. Frunzele unei tufe de yatsude, crengi de fag, felinare de Kasuga – tot soiul de obiecte întunecate, în poziţii menite să înspăimânte inima slabă a unui biet copil, îmi năvăleau în ochi. M-am aşezat pe treptele de granit şi, cu capul întins înainte, la pândă în aerul tot mai tăcut al nopţii, mi-am ţinut răsuflarea şi am aşteptat. Cei doi însă n-au venit. Groaza care plutea deasupra mea mi-a făcut trupul să tremure ca varga, iar dinţii au început să îmi clănţăne. „Ah, mai bine nu veneam într-un asemenea loc înfiorător", mi-a trecut prin minte. Mi-am apropiat palmele şi am rostit pe nerăsuflate o rugăciune: „Am greşit. Promit că n-am s-o mai mint pe mama, nici nu am să mai intru pe ascuns în casele oamenilor".

Chinuit de remuşcări, m-am ridicat, chitit să plec – tocmai atunci, însă, am zărit prin uşa de sticlă de la intrare ceva ce părea a fi flacăra unei lumânări mici. „Pesemne că ei doi au intrat înaintea mea", m-am gândit. Redevenit brusc sclavul curiozităţii, n-am stat prea mult să cântăresc consecinţele şi am pus mâna pe clanţă: am apăsat pe ea şi uşa s-a deschis imediat.

Am intrat şi, aşa cum mă aşteptasem, am găsit o lumânare în capul scării în spirală, drept în faţa mea – era pe jumătate arsă, cu ceara scurgându-se pe margini, şi arunca o lumină tremurătoare în jur, pe o rază de vreun metru. Trebuie că Mitsuko o lăsase acolo pentru mine. Odată cu mine a pătruns şi o pală de vânt: flacăra a pâlpâit, şovăielnică, iar umbra balustradei lăcuite a început să tremure.

Am înghiţit în sec şi, în vârful picioarelor, am urcat pe scară până la etaj, dar holul de sus era cufundat în beznă. Nu se auzea absolut nimic şi mei nu era vreun semn că ar fi cineva prin preajmă. După cum plănuiserăm, am bâjbâit până la a doua uşă pe dreapta; am ascultat cu urechile ciulite, dar era linişte deplină. Plin pe jumătate de groază, pe jumătate de curiozitate, mi-am spus că fie ce-o fi şi m-am năpustit, izbind cu umărul în uşă.

Dintr-odată, o lumină puternică mi-a înţepat ochii; năuc şi clipind des, am privit atent la toţi cei patru pereţi, ca şi cum aş fi căutat o prezenţă fantomatică, dar nu era nimeni acolo. Din centrul tavanului atârna o lampă mare, iar abajurul ei stacojiu decorat cu prisme în cinci culori arunca o umbră în jumătatea superioară a camerei. Mese, scaune, oglinzi şi alte acareturi cu încrustaţii de aur şi argint străluceau puternic, iar covorul roşu-închis întins pe jos îmi mângâia tălpile prin şosete, moale ca iarba proaspătă de pe un câmp primăvara.

Am dat să strig „Mitsuko!", dar totul în jur era parcă mort, iar liniştea aceea copleşitoare şi însingurată mi-a pecetluit buzele, mi-a încleiat limba şi mi-a răpit curajul de a vorbi. La început nu băgasem de seamă, însă în colţul îndepărtat al camerei, pe stânga, era o uşă care ducea într-o altă încăpere, acoperită de o perdea grea de damasc cu pliuri adânci, care atârna aidoma cascadei Niagara. Am dat-o deoparte şi am vrut să arunc o privire dincolo, dar mâna mi s-a retras când a dat de întuneric. Exact atunci, un ceas lăsat pe şemineu a zbârnâit ca un greiere şi a început să ticăiască o muzică metalică şi ciudată. Mi-am închipuit că ăsta trebuie să fie un semnal pentru apariţia lui Mitsuko, aşa că am rămas cu ochii aţintiţi la perdea, dar după două sau trei minute muzica a încetat, camera s-a cufundat din nou în liniştea încremenită de la început, iar pliurile de damasc au continuat să atârne, neclintite şi tăcute.

Pe când stăteam acolo împietrit, ochii mi-au căzut pe o picturi în ulei atârnată pe peretele din stânga; am pornit înspre ea, ca într-o transă: era portretul, de la brâu în sus, al unei fete occidentale, luminat uşor de penumbra care se răspândea din abajur. În rama pătrată, groasă şi aurită plutea un spaţiu greu, castaniu-închis, din care fata – cu trupul abia acoperit de o rochie albastră în ape cenuşii, cu braţele goale împodobite cu brăţări de aur şi încrustate cu pietre preţioase, cu părul despletit – privea visătoare drept înainte, cu ochii negri larg deschişi. Albul curat al pielii, care se vedea limpede în întuneric; trăsăturile ei nespus de frumoase şi minunat proporţionate – linia nobilă a nasului şi a buzelor, bărbia, obrajii. Toate astea m-au făcut să mă întreb dacă nu cumva era un înger care apărea numai în poveşti. O priveam fermecat. La un moment dat însă, cam la un metru sub tablou, pe o măsuţă sprijinită de perete, am zărit un şarpe ornamental. Nu puteam să-mi dau seama din ce era făcut, dar era foarte verosimil, cu capul lui ridicat abia de două degete faţă de trupul încolăcit de două

ori şi cu solzii de un albastru-verzui, alunecoşi. Cu cât îl priveam mai mult, cu atât mi se părea mai fascinant; aveam senzaţia că e pe punctul de a ţâşni către mine, aşa că, tresărind, m-am dat îndărăt doi sau trei paşi fără să-mi dezlipesc ochii de la el. Pesemne că fusese doar o nălucire de-a mea, dar şarpele păruse cu adevărat că se mişcă. Cu lentoarea târâgănată a reptilelor, cu mişcarea aceea atât de înceată, încât nici n-o percepi dacă nu o urmăreşti cu atenţie, îşi clătina capul în faţă şi în spate, la stânga şi la dreapta. Mi s-a făcut frig, de parcă mi s-ar fi turnat o găleată de apă rece în cap; m-am făcut alb ca varul şi am rămas pironit pe loc, împietrit. Atunci, dintre pliurile perdelei de damasc a apărut pe neaşteptate chipul unei alte fete, identic cu cel zugrăvit în portretul în ulei.

O bucată de vreme, chipul a adăstat acolo, zâmbitor; apoi, perdeaua s-a despărţit în două, i-a mângâiat uşor umerii şi s-a închis la loc dinapoia ei, dezvăluind-o pe fată pe de-a întregul.

Rochia albastră în ape cenuşii, scurtă, abia îi ajungea până la genunchi; în picioarele ca de alabastru, neacoperite de şosete, purta papuci de casă de culoarea piersicii; părul negru i se revărsa în cascade peste umeri; braţele şi gâtul îi erau împodobite cu brăţări şi coliere, întocmai ca-n portret; pe sub veşmântul subţire care îi acoperea trupul de la gât până la brâu se zărea mişcarea uşoară a muşchilor mlădioşi.

— Ei-chan!

Abia atunci, în clipa în care şi-a mişcat buzele roşii de parcă ar fi fost acoperite cu petale de bujori, mi-am dat seama că pictura aceea în ulei era portretul lui Mitsuko.

— Te aşteptam de ceva vreme. Ameninţătoare, s-a apropiat de mine, încet. Oaromă negrăit de dulce mi-a gâdilat simţurile, iar în faţa ochilor mi-a coborât o pâclă roşiatică.

— Eşti singură, Mitsuko? Am întrebat-o şovăielnic, cu o voce în care se ghicea un strigăt după ajutor.

Voiam să îi pun o sumedenie de întrebări – de ce purta haine occidentale în seara aceea? Ce anume se afla în camera întunecată de alături?

— Dar toate mi s-au împotmolit în gât şi au refuzat să mai iasă.

— Vrei să te întâlneşti cu Senkichi? Vino cu mine. M-a prins de încheietura mâinii şi am început imediat să tremur.

— Şarpele ăla se mişcă de-adevăratelea, nu? Am întrebat-o, copleşit de spaimă.

— Nici vorbă! Cum să se mişte? Ia priveşte!

A rânjit a dispreţ. Şi, într-adevăr, şarpele, care cu siguranţă se mişcase ceva mai devreme, zăcea acum neclintit, încolăcit, fără să îşi schimbe poziţia nici măcar cu o câtime.

— Nu te mai uita la aşa ceva şi mai bine vino cu mine.

Palma caldă şi moale a lui Mitsuko m-a prins uşor de încheietura mâinii, dar cu o putere magică din pricina căreia îmi era cu neputinţă să mă eliberez; m-a tras către încăperea aceea prevestitoare de rău. Trupurile noastre s-au afundat în perdeaua grea de damasc şi, într-o clipă, am intrat în camera întunecată.

— Ei-chan, vrei să-l vezi pe Senkichi?

— Da, unde e?

— O să-ţi dai seama de îndată ce aprind o lumânare, aşteaptă puţin. Mai întâi aş vrea să-ţi arăt ţie ceva nemaipomenit.

Mitsuko mi-a dat drumul la mână şi a dispărut undeva; într-un târziu, am auzit o pocnitură îngrozitoare în beznă, chiar în faţa mea. Nenumărate fire de lumină alb-albăstruie şi-au luat zborul, au ţâşnit precum cometele, s-au unduit precum valurile, au început să deseneze cercuri şi cruci.

— Nu-i aşa că e nemaipomenit? Pot să scriu orice poftesc, am auzit glasul lui Mitsuko.

În clipa următoare, a părut să fie din nou chiar lângă mine. Firele de lumină păleau treptat şi se stingeau în întuneric.

Ce-a fost asta?

— Am frecat de perete un chibrit de import. De orice l-ai freca, sar scântei care se văd limpede pe întuneric. Vrei să încerc şi pe kimonoul tău?

— Potoleşte-te, e periculos! Speriat la culme, am încercat să fug.

— Nu se întâmplă nimic. Uite, vezi?

Mitsuko m-a apucat într-o doară de reverul hainei şi a frecat un chibrit: strălucind ca un licurici care se târăşte pe mătase, o flacără albăstruie a desenat limpede, în silabarul katakaria, semnele ha-gi-wa-ra, iar apoi a zăbovit în aer preţ de câteva clipe.

— O să aprind acum o lumânare, ca să îl vezi pe Senkichi.

S-a auzit un trosnet şi au ţâşnit scântei de parcă ar fi fost lovite două bucăţi de cremene; în mâna lui Mitsuko s-a aprins un chibrit, iar flacăra s-a mutat apoi către un sfeşnic aflat în mijlocul încăperii.

La lumina palidă a lumânării occidentale, feluritele mobile şi

decoraţiuni din cameră aruncau pe cei patru pereţi umbre negre, lungi şi mari, care se zvârcoleau precum spiritele malefice din munţi, din păduri, din râuri şi din stânci.

— Uite-l pe Senkichi, aici e.

Mitsuko a arătat cu degetul sub lumânare. Când am privit într-acolo, mi-am dat seama că ceea ce eu luasem drept sfeşnic era de fapt Senkichi: cu mâinile şi picioarele legate, cu pieptul şi cu braţele goale, stătea cu faţa în sus, cu o lumânare pe frunte. Ceara topită i se întinsese ca un găinaţ de pasăre pe faţă şi pe cap, îi cursese în firicele peste ochi, îi ferecase gura şi îi picura de pe bărbie pe genunchi. Lumânarea era deja pe trei sferturi consumată, iar flacăra părea cât pe ce să îi pârlească genele – el stătea însă liniştit, în poziţia lotus a unui pustnic brahmanic, cu pumnii legaţi la spate şi cu spinarea dreaptă.

În răstimpul cât eu şi Mitsuko am rămas neclintiţi în faţa lui, Senkichi, cine ştie din ce motiv, şi-a descleştat muşchii pe sub ceara care i se întărise pe faţă, şi-a mijit ochii şi m-a ţintuit cu o privire plină de ură. Apoi, a început să spună ceva, cu o voce grea şi posomorâtă:

— Să ştii că noi doi am chinuit-o prea mult, iar în seara asta o să ne vină de hac. Pe mine deja m-a tăbăcit. Dacă nu îţi ceri iertare de îndată, îţi vine şi ţie rândul.

În timp ce vorbea, dârele de ceară topită s-au scurs netulburate, aidoma unor viermi târâtori, de pe frunte pe gene. Şi-a închis din nou ochii şi a rămas ţeapăn.

— Ei-chan, de-acum înainte să nu mai asculţi nimic din ce-ţi spune Shin-chan, de-acum eşti slujitorul meu. Dacă nu, o să fac un puhoi de şerpi să se încolăcească în jurul tău, ca în statuia de acolo.

Cu un rânjet ameninţător, Mitsuko a arătat către o statuie din alabastru aşezată deasupra unui raft înţesat de cărţi occidentale cu cotoarele scrise cu litere aurite. Înspăimântat, mi-am ridicat ochii spre acel cotlon întunecat şi am văzut o sculptură care reprezenta un uriaş cu trupul musculos împresurat de pitoni – expresia de pe chipul lui era cumplită. Alături, aşteptau încolăciţi, nemişcaţi, doi sau trei şerpi de un albastru-verzui, aidoma celui de mai devreme. Cu mintea înceţoşată de groază, nu mai eram în stare să-mi dau seama dacă erau adevăraţi sau doar simple imitaţii.

— Ai să faci tot ce îţi poruncesc, da? Pământiu la faţă, am încuviinţat în tăcere.

— Deunăzi, tu şi Senkichi m-aţi folosit drept bancă de şezut, aşa

că, acum, tu să te faci sfeşnic!

Imediat, Mitsuko mi-a prins mâinile la spate, m-a pus să stau în lotus lângă Senkichi şi apoi mi-a legat gleznele.

— Stai cu fata în sus, să nu-ţi cadă lumânarea!

A aprins o lumânare, pe care mi-a aşezat-o în mijlocul frunţii. Incapabil să mai rostesc vreun cuvânt, mă străduiam să susţin flacăra şi vărsăm lacrimi amare; în scurtă vreme, ceara topită, mai fierbinte chiar decât lacrimile, mi s-a scurs pe frunte şi mi-a acoperit ochii şi gura. Prin pielea subţire a pleoapelor, mai vedeam încă flacăra pâlpâind. Privirea mi-a fost năclăită de o pâclă roşie, iar mirosul puternic al parfumului lui Mitsuko m-a învăluit precum o ploaie care îmi cădea pe faţă.

— Rămâneţi aşa, mai răbdaţi o vreme. O să auziţi ceva minunat.

Mitsuko a dispărut undeva, dar după câteva clipe pustietatea din jur a fost sfâşiată de ecoul misterios şi magic al pianului, care se revărsa din liniştea camerei de alături.

Sunetele acelea miraculoase, care păreau acum o rafală de grindină pe un platou de argint, iar în clipa următoare apă curată de izvor susurând printre mănunchiuri de iarbă şi de muşchi într-o vâlcea, îmi pătrundeau în urechi ca şi cum ar fi fost sunete dintr-o altă lume. Pesemne că lumânarea de pe fruntea mea arsese aproape de tot, căci sudoarea fierbinte mi s-a amestecat cu ceara şi a început să se scurgă şiroaie. Am tras cu coada ochiului către Senkichi, aşezat alături: pe faţă i se lipiseră nişte gogoloaie albe, ca de făină, groase de aproape un centimetru – semăna cu un terci jalnic. Vrăjiţi de muzica aceea suavă, aidoma celor din povestea cu vioara fermecată, priveam întruna la lumea luminoasă şi minunată dindărătul pleoapelor.

Din ziua următoare, eu şi Senkichi cădeam în genunchi în faţa lui Mitsuko, docili ca nişte pisici. Dacă Shin'ichi încerca vreodată să se împotrivească poruncilor surorii lui, noi doi îl prindeam imediat şi îl legam sau îl loveam. Astfel, odată cu trecerea timpului, până şi Shin'ichi cel arogant a devenit robul ei, un nătăfleţ servil acasă şi la şcoală deopotrivă. Ne supuneam toţi trei bucuroşi poruncilor lui Mitsuko, de parcă am fi descoperit cine ştie ce joc nou şi minunat. Dacă ea spunea „Fă-te bancă!", ne aşezam pe dată în patru labe şi ridicam spatele; dacă spunea „Scuipătoare!", ne ridicam în picioare şi, umili, deschideam gurile. Mitsuko, din ce în ce mai severă, ne ţinea mereu în preajmă-i şi ne mâna ca pe sclavi: ne punea să îi tăiem unghiile după ce

ieşea din baie, ne ordona să îi curăţăm nările sau ne dădea să bem urine. O bună bucată de vreme, a domnit asupra noastră asemeni unei regine.

De atunci, n-am mai intrat nici măcar o dată în conacul occidental. Nici măcar acum, nu sunt sigur dacă şerpii aceia de un albastru-verzui erau adevăraţi sau artificiali.

Dintr-un capriciu, m-am îndepărtat de atmosfera efervescentă care mă învăluise până atunci şi am evadat din cercul de bărbaţi şi femei cu care avusesem tot soiul de relaţii şi legături; am căutat o ascunzătoare potrivită în toate cele patru zări şi, în cele din urmă, am găsit un templu al sectei Shingon în cartierul Matsuba din Asakusa, aşa că am închiriat acolo o cameră în reşedinţele călugărilor.

Templul se afla într-o zonă obscure şi întortocheată, dominată de Turnul cu douăsprezece etaje, la care se ajungea mergând de-a lungul Canalului Shinbori în linie dreaptă de la podul Kikuya, prin spatele porţii Monzeki de la templul Honganji. Cartierul era dărăpănat şi murdar, de parcă un coş de gunoi s-ar fi vărsat peste el; pe una dintre laturile cartierului se întindea parcă la nesfârşit zidul portocaliu de pământ care înconjura templul. Zidul dădea o impresie de calm, solemnitate şi însingurare.

De la bun început, îmi spusesem că, decât să mă retrag într-o zonă mărginaşă precum Shibuya sau Okubo, mai degrabă am să găsesc în centrul oraşului un loc magic, ponosit şi neobservat de nimeni altcineva. Eram convins că, aşa cum pe un pârâu năvalnic de munte se formează din loc în loc ochiuri de apă liniştite, printre străzile aglomerate şi gălăgioase din inima oraşului se găsesc locuri speciale, tainice şi paşnice, pe unde doar oamenii speciali au ocazia să treacă din când în când.

În acelaşi timp, aveam însă şi alte motive.

Împătimit al călătoriilor, străbătusem ţara de la KyOto la Sendai, din Hokkaidō până în Kyūshū. Aici, însă, în Tokyo – oraşul în care am locuit vreme de douăzeci de ani, după ce m-am născut în Ningyo-cho – erau probabil nenumărate străzi pe care nu călcasem nici măcar o dată. Cu siguranţă erau mai multe decât îmi închipuiam.

Îmi era imposibil să-mi dau seama, în tot păienjenişul de bulevarde şi ulicioare care brăzda centrul oraşului, ce străzi erau mai numeroase – cele pe care le străbătusem sau cele pe care nu le străbătusem.

Să fi avut vreo unsprezece sau doisprezece ani pe atunci. Într-o zi, am mers cu tata la altarul Hachiman din Fukagawa.

— O să traversăm acum cu bacul şi apoi o să te duc să-ţi fac cinste cu nişte tăiţei nemaipomeniţi pe strada Komeichi din Fuyugi, îmi spusese şi apoi mă condusese prin spatele pavilioanelor altarului.

Pe acolo, spre deosebire de canalele de la Koami-cho şi Kobuna-cho, râul – îngust, cu maluri joase şi plin cu asupra de măsură – îşi croia cu greu calea, monoton şi melancolic, printre streşinile caselor îngrămădite unele într-altele pe ambele laturi. Strecurându-se printre barjele şi şlepurile care pluteau paralel cu malurile şi care păreau mai lungi decât era canalul de lat, bacul cel mic trecea încoace şi încolo cu doar două sau trei opintiri de prăjină pe fundul apei.

Vizitasem până atunci de nenumărate ori altarul Hachiman, însă niciodată nu mă întrebasem ce anume se afla dincolo de el. De fiecare dată, îmi făcusem rugăciunea de la poartatorit de la intrare în direcţia pavilionului principal şi pesemne că luasem pur şi simplu toată priveliştea drept o imagine panoramică fără adâncime, plată, ca o faţadă fără nimic în spate. Atunci, însă, privind la râu, la bac şi la fâşia de pământ care se întindea la nesfârşit dincolo de ele, peisajul acela misterios mi-a adus aminte de un tărâm cum nu întâlneşti decât în vise, mult mai îndepărtat de Tokyo decât Kyōto sau Ōsaka.

Am încercat să îmi imaginez ce fel de străzi se aflau dincolo de clădirea templului Kannon din Asakusa, dar nu mi-a venit în minte decât imaginea ţiglelor roşii de pe acoperişul imensei clădiri, văzute dinspre aleea mărginită de tarabe care ducea la templu. Nimic altceva nu mi s-a arătat limpede. Pe măsură ce am crescut şi orizontul mi s-a lărgit, am avut senzaţia că, vizitând un prieten ici sau mergând la sărbătoarea florilor de cireş pe muntele de colo, ajunsesem să cunosc fiecare cotlon din Tokyo – şi totuşi, destul de des, dădeam peste tărâmuri miraculoase şi tainice, aidoma celor pe care le descoperisem în copilărie.

Am căutat în stânga şi în dreapta, convins că numai un asemenea tărâm retras ar putea fi locul ideal pentru a mă ascunde, iar pe măsură ce căutam, descopeream tot mai multe cartiere prin care nu trecusem niciodată până atunci. Traversasem de nenumărate ori şi podul Asakusa, şi podul Izumi, dar nu pusesem piciorul pe podul Saemon, care se află între ele. Ca să merg la teatrul Ichimura din Nicho-cho, o cotisem întotdeauna din bulevardul cu tramvaie la

dreapta la colţul unde era restaurantul de tăiţei soba, însă nu ţineam minte să fi păşit vreodată pe cele două sau trei străzi din spatele teatrului, către Ryuseiza. Habar nu aveam cum arăta malul drept al râului în partea stângă a vechiului pod Eitai. În plus, zonele de pe lângă Hattchobori, Echizenbori, Shamisenbori sau San yabori îmi erau încă pe deplin necunoscute.

Templul din Matsuba se afla în cartierul cel mai bizar dintre toate. Îmi plăcea la nebunie zona aceea însingurată şi părăsită, ascunsă după colţ, ceva mai jos de cartierele de plăceri de la Rokku şi Yoshiwara. Era o desfătare pentru mine să las în urmă un vechi prieten – „agitatul, extravagantul şi searbădul Tokyo" – şi să mă pitesc undeva ca să urmăresc de pe margine animaţia şi vacarmul.

Scopul retragerii mele nu era nici pe departe acela de a studia. Pe vremea aceea, nervii mei erau tociţi ca tăişul unei săbii folosite prea îndelung şi nu reacţionau decât la stimulii cei mai puternici, mai persistenţi şi mai fistichii. Devenisem incapabil să gust arta de prima mână sau mâncarea delicioasă, pentru că asta cerea o receptivitate subtilă. Sufletul îmi era prea mâhnit ca să răspundă la oricare dintre plăcerile urbane – nu mă îndemnam nici să mă delectez cu bunătăţile din ceainăriile care reprezentau esenţa rafinamentului estetic urban iki în cartierele din centru, nici să apreciez tehnica desăvârşită a actorilor de kabuki Nizaemon sau Ganjiro. Nu mai suportam să mă complac în traiul tern şi indolent pe care îl dusesem până atunci prin puterea obişnuinţei; îmi doream un mode of life mai neconvenţional, mai extravagant, mai artificial.

Oare nu exista nimic îndeajuns de misterios şi de bizar încât să-mi zdruncine nervii atât de obişnuiţi cu stimulii comuni? Oare nu puteam să mă cufund într-o atmosferă fantastică, barbară şi învolburată, ruptă de realitate? Frământat de asemenea gânduri, mi-am lăsat spiritul să hălăduiască în lumea străvechilor legende babiloniene şi asiriene; mi-am adus aminte de romanele poliţiste ale lui Arthur Conan Doyle şi ale lui Ruiko; am tânjit după pământurile pârjolite şi câmpurile înverzite de la tropice, unde razele soarelui sunt atât de intense; am rememorat cu drag năzbâtiile excentrice din copilăria mea.

Fusesem încredinţat că simplul fapt de a mă retrage pe neaşteptate din lumea agitată şi de a păstra secretul cu privire la acţiunile mele avea să fie de ajuns pentru a-mi da o aură de mister şi

de romantism. Savurasem deliciile oferite de secrete încă din copilărie. Plăcerea unor jocuri precum de-a v-aţi ascunselea, căutatul comorii sau baba-oarba – mai ales în serile întunecoase, în vreun şopron cufundat în penumbră sau în faţa uşilor masive de lemn – venea în primul rând din fărâma miraculoasă de „secret" ascunsă în ele.

Mă retrăsesem în locul acela obscur, neştiut de nimeni, în primul rând din dorinţa de a trăi încă o dată senzaţiile pe care le avusesem în copilărie când jucam de-a v-aţi ascunselea. În plus, apartenenţa templului la secta Shingon, care avea o legătură strânsă cu secretele, farmecele sau blestemele, nu făcea altceva decât să îmi aţâţe şi mai mult curiozitatea şi să îmi întărâte fantezia. Odaia mea era într-o aripă nou construită a clădirii în care erau reşedinţele călugărilor; era orientată spre miazăzi, iar cele opt rogojini de pe jos, decolorate de soare, răspândeau o lumină cafenie şi senzaţia de pace şi căldură. După-amiaza, când soarele blând de toamnă se răsfrângea, roşu ca focul, în uşa de hârtie ce dădea în verandă, camera se umplea de o lumină vie, de parcă ar fi fost un imens lampion chinezesc.

Am stivuit în rafturi scrierile despre filosofie şi artă care îmi fuseseră tovarăşi nedespărţiţi până atunci; apoi, am risipit pe jos o sumedenie de cărţi mustind de poveşti stranii şi ilustraţii nemaivăzute – bucoavne despre magie şi despre hipnotizare, romane poliţiste, tratate de chimie şi de anatomie – şi, întins pe podea, le luam după cum îmi erau mai la îndemână şi mă cufundam în lectura lor. Printre ele se găseau romanul lui Conan Doyle Semnul celor patru, lucrarea lui de Quincey Crima considerată drept una dintre artele frumoase, ca şi o mie şi una de nopţi, ba chiar şi un bizar tratat franţuzesc despre sexology.

L-am convins pe abate să îmi împrumute, din colecţia lui privată, câteva picturi budiste vechi cu Iadul şi Raiul, cu muntele sfânt Sumeru şi cu Buddha odihnindu-se – le-am atârnat apoi pe pereţi, de sus până jos, ca într-o cancelarie tapetată cu hărţi. Din suportul din tokonoma se ridica fără încetare un fir leneş şi purpuriu de fum de tămâie, care umplea camera luminoasă şi caldă cu miresme. Din când în când, mergeam până la o prăvălie de lângă podul Kikuya, cumpăram beţişoare de santal sau de aloe şi le aprindeam în suport.

În zilele senine, când razele soarelui la amiază loveau uşa de hârtie cu putere, odaia oferea un spectacol fascinant. În belşugul de lumină, din picturile vechi de pe pereţi se revărsau Buddha în culori

strălucitoare, rakan, biku, bikuni, upasaku, upai1, elefanţi, lei, inorogi şi alte asemenea creaturi. Din nenumăratele cărţi risipite pe podea – despre crime, anestezie, narcotice, vrăjitorie, religie – se înălţa o cohortă de spirite. Toate se amestecau cu fumul parfumat care adăsta ameninţător deasupra mea. Iar eu, ghemuit pe un petic de covor stacojiu, cu privirea apoasă a unui sălbatic, îmi imaginam fel de fel de năluciri, zi după zi.

Seara, pe la ora nouă, după ce ceilalţi locatari ai templului adormeau, mă îmbătăm cu whisky pe care îl dădeam pe gât dintr-o sticlă pătrată, iar apoi deschideam obloanele de la verandă, mă caţăr am peste gardul viu de la cimitir şi porneam la plimbare. Schimbându-mi hainele în fiecare seară ca să nu fiu recunoscut, mă topeam în puhoiul de lume din parcul Asakusa sau mă zgâiam la vitrinele magazinelor de vechituri şi ale anticariatelor. Câteodată, îmi înfăşuram o eşarfă pe cap, îmi puneam un veston chinezesc scurt, cu dungi, îmi dădeam cu lac roşu unghiile de la picioarele goale, spălate cu grijă, şi încălţam sandale cu talpa de piele.

Note:

1 Avataruri ale lui Buddha. Termenii reprezintătranslitera-rea japoneză a denumirilor arhat, bhiksu, bkikşurii, iipăsaka, respectiv upăsikă din sanscrită (n.tr.).

Altă dată, purtam ochelari cu rama de aur şi palton cu gulerul ridicat. Îmi plăcea la nebunie să folosesc câte o barbă falsă, un neg sau o vânătaie ca să îmi schimb înfăţişarea. Într-o seară însă, la o prăvălie de haine vechi din Shamisenbori, ochii mi-au căzut pe un kimono de femeie cu un imprimeu de pete mari şi mici răsfirate pe un fond albastru – am fost imediat cuprins de dorinţa irezistibilă de a-l purta.

În privinţa veşmintelor şi a ţesăturilor, dădeam dovadă de o sensibilitate acută, depăşind simpla apreciere a unei potriviri de culoare sau a unei croieli elegante. De fiecare dată când vedeam sau atingeam o bucată de mătase frumoasă – nu neapărat pentru veşminte femeieşti – simţeam impulsul de a mă înfăşură în ea; câteodată, plăcerea era atât de năvalnica, încât se învolbura în mine ca un talaz, de parcă aş fi contemplat culoarea şi textura pielii unei iubite. Câteodată, simţeam chiar gelozie faţă de femei, pentru că lor soarta le permitea să poarte fără grijă mătasea şi catifeaua pe care eu le îndrăgeam atât de mult.

În prăvălia de haine vechi, am început să tremur cu gândul la

plăcerea nespusă de a-mi lăsa trupul învăluit în kimonoul acela proaspăt şi languros, cu model rafinat, în pânza moale, grea şi răcoroasă. „Vreau să îl port, vreau să ies pe stradă îmbrăcat ca femeie", mi-am spus. Fără să stau pe gânduri, l-am cumpărat; am ales şi o haină lungă de Yuzen, de purtat pe dedesubt, şi o jachetă scurtă, neagră.

Kimonoul părea să fi fost purtat înainte de o femeie destul de masivă, căci avea taman măsurile potrivite pentru un bărbat pirpiriu ca mine. Pe când noaptea se adâncea şi tăcerea se pogora asupra uriaşului templu, m-am strecurat tiptil în faţa oglinzii şi am început să mă machiez. La început, când mi-am dat cu cremă albă pe pielea galbenă a nasului, efectul a fost puţin grotesc; apoi, însă, când am netezit lichidul alb şi vâscos pe toată faţa cu palmele, s-a întins surprinzător de bine, iar senzaţia de plăcere pe care o încerca pielea când roua aceea răcoroasă şi cu aromă dulce pătrundea în pori era nemaipomenită. Când am dat cu roşu şi apoi cu o pudră transparentă, am fost cuprins de încântare să văd transformarea chipului meu alb ca alabastrul într-un chip proaspăt şi luminos de femeie. Mi-am dat seama atunci că tehnica machiajului, încercată în fiecare zi de actori, de gheişe şi de femeile obişnuite pe propriile trupuri, e cu mult mai interesantă decât măiestria unui pictor sau a unui scriitor.

Haina lungă de dedesubt, gulerul îngust, lenjeria, mânecile foşnitoare căptuşite cu mătase roşie – trupul meu cunoştea acum toate senzaţiile pe care le simte pielea oricărei femei. Mi-am acoperit cu pudră albă încheieturile mâinilor şi ceafa, mi-am pus o perucă în formă de frunză de gingko, mi-am învelit capul cu o glugă şi am ieşit fără şovăire pe străzile întunecate.

Era o noapte de smoală, iar pe cer zăboveau nori de ploaie. O vreme, m-am plimbat pe străzile pustii, întretăiate de canale, din Senzoku-cho, Kiyosumi-cho şi Ryusenji-cho – n-au părut să mă bage în seamă nici poliţiştii care patrulau, nici trecătorii. Vântul de noapte, rece, îmi mângâia faţa, care se uscase de parcă i-ar fi fost lipit pe deasupra încă un strat de piele. Din pricina răsuflării, colţurile glugii, care coborâseră până peste gură, se încălziseră şi se umeziseră, iar la fiecare pas poalele lungi ale hainei de dedesubt mi se încurcau poznaşe în picioare. Datorită corsetului care îmi strângea mijlocul şi bra ui ui lat care mă cuprindea de la stomac până la coaste, simţeam ca în vene începuse deja, firesc, să îmi curgă sânge de femeie, iar senzaţiile şi gesturile masculine dispăreau încetul cu încetul.

Când mi-am scos palmele acoperite de pudră albă din umbra mânecilor lungi ale kimonoului de Yuzen, contururile lor puternice şi robuste s-au estompat în întuneric şi au rămas suspendate acolo, moi, albe şi umflate. Am fost fermecat pe dată de frumuseţea propriilor mele mâini. Le invidiam pe femei pentru că aveau mâini frumoase aidoma acestora. Ce amuzant ar fi să mă îmbrac aşa şi să comit tot soiul de fărădelegi, precum Benten Kozo pe scenă! Cu sentimentul că sunt părtaş la atmosfera de „secret" şi „suspiciune" care îi încântă pe cititorii romanelor poliţiste şi de aventuri, mi-am îndreptat treptat paşii către aleile aglomerate din partea dinspre Rokku a parcului. Mi-a fost uşor să îmi închipui că sunt un ticălos care tocmai a comis o faptă cumplită, un jaf sau poate o crimă.

Am mers de la Turnul cu douăsprezece etaje până pe malul iazului, iar apoi până la intersecţia din faţa Operei; pe tot drumul, luminile decorative şi cele de la felinarele electrice s-au răsfrânt puternic pe stratul gros de machiaj de pe faţa mea, scoţând în evidenţă culorile şi imprimeul kimonoului. Când am ajuns în faţa teatrului Tokiwa, m-am văzut reflectată într-o oglindă imensă de la intrarea într-un studio foto – amestecată în mulţimea zgomotoasă, mă transformasem pe de-a-ntregul în femeie.

Sub stratul gros de machiaj alb, bărbatul „secret" era ascuns cu desăvârşire – ochii şi gura mi se mişcau ca ale unei femei şi eram chiar pe punctul de a zâmbi ca o femeie. Nici măcar una dintre cele care au trecut pe lângă mine în aromă dulce de camfor şi foşnet şoptit de mătase nu s-a îndoit că aş fi din aceeaşi tagmă. Ba chiar, printre ele erau unele care mă priveau cu invidie pentru felul elegant în care mă machiasem şi pentru veşmintele mele vechi.

Acum că aveam un secret, toată zarva atât de familiară a parcului pe timp de noapte mi se părea cu totul nouă. Oriunde mergeam, orice vedeam mi se părea ceva inedit şi straniu, cu care mă întâlneam pentru prima dată. Pelicula groasă de farduri şi hainele somptuoase înşelau şi privirile oamenilor, şi lumina felinarelor electrice – văzută dindărătul acestui văl secret, realitatea banală căpăta o nuanţă de magie şi de vis.

De atunci, am continuat mascarada aproape în fiecare seară; în timp, am căpătat destul curaj cât să mă amestec nonşalantă printre spectatorii adunaţi la galerie la teatrul Miyato sau la vreun cinematograf. Mă întorceam la templu abia către miezul nopţii, dar de

îndată ce intram în odaie aprindeam lampa, mă tolăneam pe covor fără să îmi scot hainele de pe trupul ostenit şi contemplam cu un regret amestecat cu ciudă culorile kimonoului în timp ce fluturam mânecile în sus şi-n jos. Când mă priveam în oglindă, vedeam că pudra albă începuse să se ducă, dar se agăţa încă de pielea aspră a obrajilor mei căzuţi – atunci, mă cuprindea o exaltare bolnăvicioasă, aidoma beţiei provocate de un vin învechit. Câteodată, mă întindeam pe pat languroasă ca o curtezană, încă îmbrăcată în lenjeria extravagantă şi având în fundal picturile cu Iadul şi Raiul, şi răsfoiam cărţile acelea bizare până spre dimineaţă. Pe măsură ce stăpâneam mai bine tehnica machiajului, eram din ce în ce mai îndrăzneaţă şi, ca să stârnesc fantezii mai intense, strecuram între pliurile brâului câte un pumnal sau un pachet cu narcotice. Fără să comit vreo fărădelege, îmi doream să inspir cât mai profund parfumul minunat şi romantic asociat cu fărădelegea.

Apoi, într-o seară, la vreo săptămână după aceea, dintr-o coincidenţă, m-am pomenit prins în urzeala unei poveşti încă şi mai bizare, mai extravagante şi mai secrete.

În seara cu pricina, după ce băusem mai mult whisky decât de obicei, am urcat pe locurile rezervate de la etaj la cinematograful San yu. Trebuie să fi fost în jur de ora zece. Sala era înţesată de lume şi se umpluse de un aer ceţos şi tulbure; o răsuflare caldă se ridica din mulţimea înghesuită, tăcută şi viermuitoare de dedesubt şi plutea în jurul meu, ameninţând să îmi topească machiajul. La fiecare scârţâit ascuţit al proiectorului în întuneric şi la fiecare rază de lumină care ţâşnea din pelicula desfăşurându-se tulbure şi care îmi străpungea ochii, simţeam o durere sfâşietoare în capul ameţit de băutură. Din când în când, filmul se oprea şi luminile se aprindeau brusc, iar eu, din umbra adâncă a glugii, priveam chipurile oamenilor revărsaţi în sală, prin fumul gros de ţigară care se înălţa de la cei de jos precum norii deasupra unei văi muntoase. Simţeam o mândrie tainică să văd că mulţi bărbaţi se zgâiau curioşi la gluga mea demodată, iar multe femei trăgeau invidioase cu coada ochiului la culorile elegante şi la croiala rafinată ale kimonoului. Dintre toate femeile din public, niciuna nu ieşea în evidenţă în aceeaşi măsură cu mine în privinţa bunului-gust, a cochetăriei şi a frumuseţii.

La început, nu stătuse nimeni lângă mine; nu ştiu exact când s-au ocupat scaunele, dar, când luminile s-au aprins din nou a doua sau

a treia oară, mi-am dat seama că un bărbat şi o femeie se aşezaseră în stânga mea.

Femeia părea să aibă vreo douăzeci şi doi sau douăzeci şi trei de ani, deşi probabil avea în realitate cu vreo şase sau şapte mai mult. Părul îi era prins elegant în stilul mitsuwa şi întreg trupul îi era învăluit într-un mantou azuriu, mătăsos; doar faţa, frumoasă şi senină, îi era expusă cu ostentaţie. Ceva anume din înfăţişarea ei mă făcea să-mi fie greu să-mi dau seama dacă era o gheişă sau o domnişoară de familie bună, însă, judecând după atitudinea domnului care o însoţea, era limpede că nu era o femeie măritată şi respectabilă.

— Arrested at last.

A citit în şoaptă unul dintre subtitlurile care apăreau pe ecran. Mi-a suflat în faţă un nor de fum foarte aromat de la o ţigară M.C.C. turcească şi m-a privit stăruitor cu ochii ei sclipitori, strălucind în întuneric mai puternic decât piatra preţioasă a inelului pe care îl purta.

Vocea îi era răguşită şi aspră, precum cea a unui maestru recitator, şi nu se potrivea deloc cu silueta ei fermecătoare. Fără îndoială, era vocea unei femei pe nume T cu care avusesem o relaţie trecătoare, pe bordul vasului, cu vreo doi sau trei ani înainte, când călătorisem la Shanghai.

Mi-am adus aminte că nici atunci nu fusesem în stare să-mi dau seama după gesturi şi după haine dacă era o profesionistă sau o doamnă respectabilă. Bărbatul care o însoţise pe vapor şi cel care era cu ea în seara aceea erau complet diferiţi şi la comportament, şi la trăsături, dar cu siguranţă că între cei doi existaseră în trecutul femeii nenumăraţi alţi bărbaţi, înşiraţi precum zalele unui lanţ. În orice caz, era limpede că era genul de femeie care zboară ca un fluture de la un bărbat la altul. Când deveniserăm apropiaţi, cu doi ani înainte, pe vapor, din diverse pricini, nu ne dăduserăm numele adevărate şi nici nu făcuserăm schimb de adrese sau de alte informaţii despre noi. Apoi, odată ajunşi la Shanghai, o părăsisem nonşalant pe femeia aceea care se îndrăgostise de mine şi mă făcusem nevăzut. De atunci, mă gândisem la ea ca la o femeie dintr-un vis pe Oceanul Pacific şi nu mă aşteptam să o mai întâlnesc vreodată, mai ales într-un loc ca acela, înainte, fusese destul de rotundă la forme, dar acum era suplă şi mlădioasă, iar ochii ei rotunzi şi umezi, cu gene lungi, erau îndeajuns de limpezi şi de poruncitori cât să facă un bărbat să nu se simtă suficient de bărbat. Doar buzele – atât de proaspete şi pline de viaţă

încât te făceau să crezi că ar lăsa pete roşii de sânge pe orice ar atinge – şi puful fin şi lung din dreptul urechilor rămăseseră neschimbate; nasul părea mai înalt şi mai ascuţit decât înainte.

Oare mă remarcase? Îmi era peste poate să-mi dau seama. Din felul cum şuşotea şăgalnic cu bărbatul care o însoţea în momentele când se aprindeau luminile, am bănuit că mă considera drept o femeie obişnuită şi nu îmi dădea nicio atenţie specială. Pe de altă parte însă, acum că ea stătea lângă mine, mă simţeam cuprins de ruşine pentru veşmintele mele, de care fusesem atât de mândru. Copleşit de puterea de seducţie a acestei zâne fermecătoare şi pline de viaţă, mă simţeam ca un căpcăun hidos din pricina machiajului şi a hainelor cu care mă străduisem atât. Incapabil să mă iau cu ea la întrecere în feminitate sau în frumuseţe, mă ofileam şi păleam precum o stea în faţa lunii.

Ţâşnind sprinţară din umbra mantoului aidoma unui peşte care înoată, decupându-se limpede într-un nimb de aer curat tăiat în fumul gros şi înecăcios din sală – o, cât de frumoasă era mâna ei! Chiar şi când stătea de vorbă cu bărbatul acela, îşi ridica din când în când ochii, visătoare, şi rămânea cu ei aţintiţi asupra tavanului sau se încrunta şi privea în jos la puhoiul de lume, sau îşi arăta dinţii albi când râdea – de fiecare dată, pe chipul ei se aşternea câte o expresie diferită. Ochii ei mari şi negri, capabili să exprime limpede orice înţeles, erau pândiţi până şi din cele mai îndepărtate unghere de la parter ale sălii, de parcă ar fi fost două nestemate. De fapt, toate părţile chipului ei erau mult prea sugestive ca să fie simple organe pentru văzut, mirosit, auzit sau vorbit; nici măcar nu era chipul unei fiinţe umane, ci mai degrabă o momeală dulce care ispitea inimile bărbaţilor.

În sală, nici măcar o privire nu mai era îndreptată asupra mea. Mârşav, am început să simt gelozie şi furie fată de frumuseţea acelei femei care îmi răpise popularitatea. Era umilitor să fiu călcat în picioare şi eclipsat de nurii unei femei pe care, cândva, o sedusesem şi o părăsisem. M-am întrebat chiar dacă nu mă recunoscuse şi dacă nu se răzbuna astfel, cinică.

Am început însă să simt cum, în sufletul meu, sentimentul de gelozie faţă de frumuseţea ei se preschimbă treptat în dorinţă. Învins ca femeie, voiam să o recâştig ca bărbat şi apoi să savurez victoria. Am fost cuprins de pofta năvalnică de a lua în braţe trupul acela mlădios şi de a-l sfărâma în strânsoare.

Ştii cine sunt? Te-am revăzut în seara asta după atâta vreme şi

mă îndrăgostesc din nou de tine. Nu vrei să mă iei din nou de mână, să reluăm legătura? Dacă da, atunci vino şi mâineseam add şi aşteaptă-mă pe locul acesta. Aş prefera să nu îmi cunoască nimeni adresa, aşa că te rog să vii mâine la ora aceasta şi să mă aştepţi.

La adăpostul întunericului, am scos de la brâu o bucată de hârtie japoneză şi un creion, am scris la repezeală biletul acesta şi i l-am strecurat în mânecă; apoi, am rămas cu privirea aţintită asupra ei.

Liniştită, a continuat să se uite la film până când s-a terminat, în jur de unsprezece. Atunci, profitând de vacarmul iscat când mulţimea s-a ridicat şi a început să se împrăştie gălăgioasă, mi-a şoptit din nou la ureche:

— Arrested at last.

Mi-a privit chipul preţ de câteva clipe cu şi mai multă îndrăzneală şi încredere decât mai devreme, iar apoi s-a pierdut în mulţime împreună cu bărbatul care o însoţea.

— Arrested at last.

Mă recunoscuse. Gândul acesta mi-a dat fiori Dar oare avea să vină în seara următoare, cum o rugasem? Părea mult mai versată decât înainte. Oare nu cumva o subestimasem? Oare nu cumva, prin comportamentul meu, îmi dezvăluisem un punct slab? M-am întors la templu măcinat de nelinişte şi îndoială.

Ajuns în cameră, pe când tocmai îmi scoteam kimonoul ca să rămân ca de obicei în haina de dedesubt, din glugă mi-a căzut o bucăţică de hârtie occidentală, îndoită într-un pătrăţel.

Mr. S.K. Cuvintele acestea, scrise cu cerneală, au sclipit precum fire de mătase când am ridicat hârtia şi le-am privit în lumină. Cu siguranţă, era scriitura ei. În timpul filmului, se ridicase şi plecase puţin o dată sau de două ori, aparent cu ceva treabă – pesemne însă că în răstimpul acela scrisese la repezeală răspunsul şi mi-l strecurase în guler fără să bage nimeni de seamă.

Nu-mi închipuiam că într-un asemenea loc am să le întâlnesc tocmai pe tine! Chiar dacă ţi-ai schimbat veşmintele, cum aş fi putut să nu recunosc chipul acesta pe care nu l-am uitat vreme de trei ani, nici măcar în vise? Mi-am dat şi seama de la bun început că tu eşti femeia cu capul acoperit Şi, că tot veni vorba, mi se pare amuzant să văd că eşti la fel de excentric ca întotdeauna. Pe de altă parte, nu pot să nu mă gândesc că – dorinţa ta de a ne întâlni e un capriciu motivat tot de excentricitate, dar sunt atât de fericită încât mi-am pierdut puterea de

discernământ şi am să te aştept negreşit mâine seară. Doar că, din anumite motive, mă întreb dacă te-ar deranja să mergi la poarta Kaminari între nouă şi nouă şi jumătate. Am să trimit acolo în întâmpinarea ta un bărbat cu o ricşă, iar el te va lua şi te va aduce la mine acasă. Doar că, aşa cum tu vrei să îţi păstrezi adresa secreta, şi eu aş prefera să nu ştii unde locuiesc acum, aşa că am să îi poruncesc bărbatului să te aducă la mine legat la ochi. Sper să fii de acord cu această singură condiţie, căci dacă nu, nu voi mai putea să te văd niciodată şi asta mi-ar umple sufletul de o tristeţe sfâşietoare.

Pe măsură ce citeam scrisoarea, am început să mă simt ca şi cum aş fi devenit un personaj dintr-un roman poliţist. Curiozitatea magică şi spaima mi s-au învolburat în minte. Aveam impresia că ea îmi ghicise năravurile şi înclinaţiile şi se comporta astfel cu bună ştiinţă.

În seara următoare, a căzut o minunată ploaie torenţială. Mi-am schimbat hainele complet: am îmbrăcat un kimono bărbătesc de mătase, mi-am pus o pelerină şi am ieşit în noaptea ploioasă, cu apa şiroind în cascade vuitoare pe umbrela de mătase. Canalul Shinbori se revărsase pe toate străzile din jur, aşa că mi-am scos şosetele şi mi le-am îndesat la brâu; luminate de lămpile din casele înşirate de-a lungul străzii, picioarele mele desculţe şi ude străluceau. Din pricina potopului care cădea năvalnic şi zgomotos din cer, totul în jur era aproape pustiu: pe uliţele şi bulevardele de obicei atât de animate, majoritatea obloanelor erau închise, iar doi sau trei bărbaţi cu poalele kimonourilor ridicate alergau bezmetici, ca nişte soldaţi învinşi şi puşi pe fugă. Din când în când, mai trecea câte un tramvai care împroşca apa adunată pe şine; în rest, doar felinarele răzleţe şi luminile de la panourile publicitare mai străpungeau văzduhul ceţos, mustind de ploaie.

Când am ajuns la poarta Kaminari, şi pelerina, şi încheieturile mâinilor, ba chiar şi coatele îmi erau ude leoarcă. M-am oprit să aştept în ploaie, posomorât. Am privit în jur în lumina felinarelor electrice, dar nu se vedea nici ţipenie. Pesemne că cineva se ascunsese într-un ungher întunecat şi acum mă pândea. * Frământat de gândul ăsta, am aşteptat nemişcat o vreme, până când, într-un târziu, am văzut un lampion roşu apropiindu-se în întuneric dinspre podul Azuma – o ricşă demodată cu două locuri a zdrăngănit repede peste pavajul de la liniile de tramvai şi a oprit în faţa mea.

— Vă rog să urcaţi, domnule.

Bărbatul eu ricşa purta o pălărie de paie rotundă şi mare şi o vestă scurtă de ploaie; vocea i s-a pierdut în răpăitul ploii. Apoi, dintr-odată, a trecut în spatele meu şi mi-a înfăşurat o năframă de mătase peste ochi, de două ori, după care a strâns atât de tare încât m-a durut carnea la tâmple.

— Haideţi, sus!

Mâinile lui aspre m-au prins şi m-au urcat în ricşă.

Ploaia cădea cu zgomot peste prelata care mirosea a aer umed şi stătut. Fără nicio îndoială, lângă mine era şi o femeie. Parfumul de pudră albă şi căldura trupului ei se răspândiseră sub prelată, făcând aerul să fie înăbuşitor.

Bărbatul a ridicat oiştea ricşei şi ne-a învârtit pe loc de câteva ori ca să ascundă direcţia în care avea să pornească. A cotit la dreapta, apoi la stânga – părea că rătăcim printr-un labyrinth. Din când în când, ieşeam în câte o stradă cu linie de tramvai sau traversam câte un pod.

Am fost legănaţi de ricşă vreme îndelungată. Femeia de lângă mine trebuie să fi fost T, dar a stat tot timpul neclintită, fără să scoată niciun cuvânt. Probabil că mergea împreună cu mine ca să se asigure că îmi păstrez legătura la ochi. Oricum însă, chiar fără supraveghere, nu aveam nici cea mai mică dorinţă să-mi scot năframa. O femeie de vis pe care o cunoscusem pe mare, interiorul ricşei într-o seară ploioasă, secretele oraşului pe timp de noapte, orbirea, tăcerea – toate se contopiseră şi mă azvârliseră în negura unui mister desăvârşit.

Într-un târziu, femeia mi-a desfăcut buzele strânse şi mi-a pus o ţigară între ele. Apoi mi-a aprins-o cu un chibrit.

Ricşa s-a oprit în cele din urmă după vreo oră Din nou, mâinile aspre ale bărbatului m-au îndrumat vreo zece metri pe ceea ce părea a fi o ale îngustă şi întunecoasă; a deschis apoi o uşă, probabil din dos, şi m-a condus într-o casă.

Rămas în cameră singur şi încă legat la ochi m-am aşezat şi am aşteptat. După câteva clipe, an auzit fâsâitul unei uşi glisante. Fără să rosteasd vreun cuvânt, femeia s-a strecurat lângă mine, ci trupul mlădios ca al unei sirene; mi s-a întins în poală cu faţa în sus şi cu spatele sprijinit de mine şi-a petrecut mâinile pe după gâtul meu şi mi-a desfăcut năframa de la ochi.

Camera trebuie că avea în jur de opt rogojini. Spaţiul era bine împărţit, mobila era de o calitate excelentă, iar lemnul fusese ales cu grijă; însă, la fel cum statutul femeii era neclar, nu reuşeam să-mi dau

seama dacă era vorba de o casă de întâlniri, de iatacul unei femei întreţinute sau de reşedinţa unei familii respectabile din clasa de sus. Dincolo de verandă era un gard viu de tufişuri dese, iar apoi unul de scânduri. De vreme ce asta era tot ce puteam să văd, nici măcar nu aveam habar în ce parte din Tokyo s-ar putea afla casa aceea.

— Mă bucur că ai venit, a spus femeia şi s-a rezemat de o masă pătrată din lemn de trandafir din mijlocul camerei, lăsându-şi braţele albe să se târască languros pe tăblie, de parcă ar fi fost creaturi vii de sine stătătoare.

Purta un kimono simplu cu dungi, cu guler subţire şi brâu căptuşit, iar părul îi era prins în stilul obişnuit de frunză de gingko; schimbarea în înfăţişarea ei era atât de mare faţă de seara precedentă, încât am rămas mut de uimire.

— Pesemne că ţi se pare ciudat să mă vezi îmbrăcată astfel în seara asta. Dar singura cale de a-ţi ascunde identitatea este să schimbi în fiecare zi felul cum arăţi.

A ridicat un pahar de pe masă şi a turnat vin în el. Atitudinea ei mi se părea mult mai blândă decât îmi aduceam aminte.

— Sunt măgulită că îţi mai aduci aminte de mine. După ce ne-am despărţit atunci la Shanghai, am cunoscut tot soiul de bărbaţi şi am suferit mult, dar pe tine, nu ştiu de ce, n-am putut să te uit. Te rog să nu mă mai părăseşti de acum înainte. Te rog să te întâlneşti cu mine fără să îmi cunoşti identitatea şi statutul, ca şi cum aş fi o femeie din vis.

Fiecare cuvânt, fiecare frază pe care o rostea stârnea în mine un ecou plin de tristeţe, ca un cântec dintr-o ţară îndepărtată. Cum putea oare femeia strălucitoare, energică şi inteligentă din seara dinainte să fie acum o prezenţă atât de melancolică şi de cuceritoare? Părea că abandonase tot şi îşi deschidea acum sufletul în faţa mea.

„Femeie din vis", „femeie secretă" – îmbătat de această love adventure bizară, în care diferenţa dintre vis şi realitate era estompată, de atunci încolo am mers la ea acasă aproape în fiecare noapte; rămâneam acolo până pe la ora două către dimineaţă, iar după aceea, legat din nou la ochi, eram condus înapoi la poarta Kaminari. Ne-am văzut o lună, apoi două luni, fără să ne cunoaştem unul altuia adresa sau numele. La început, nu am avut nici cea mai mică dorinţă de a-i afla statutul sau de a-i cerceta reşedinţa; însă, pe măsură ce zilele treceau, a început să îmi dea ghes o curiozitate stranie – voiam să aflu măcar în ce parte din Tokyo ne purta ricşa sau măcar cum ajunsesem

din Asakusa în cartierul pe care II traversam acum legat la ochi. Se prea poate ca locuinţa femeii, la care ricşa se oprea după o jumătate de oră, sau o oră, câteodată chiar o oră şi jumătate de galop pe străzi, să fi fost de fapt surprinzător de aproape de poarta Kaminari. Legănat în fiecare noapte în ricşă, îmi era imposibil să nu fac în taină presupuneri şi speculaţii cu privire la locul unde ne aflam.

Într-o seară, nu m-am mai putut abţine:

— Scoate-mi legătura de la ochi, te rog! Măcar o clipă! Am implorat-o pe femeie în ricşă.

— Nu, nu, nu e voie!

Panicată, mi-a apucat mâinile în grabă şi şi-a îngropat faţa în palmele mele.

— Te rog, nu fi încăpăţânat. Drumul ăsta e secretul meu. Dacă-mi afli secretul, ai să mă părăseşti.

— De ce te-aş părăsi?

— Pentru că nu as mai fi „femeia din vis". Tu eşti îndrăgostit de femeia din vis mai mult decât de mine.

A încercat în fel şi chip să mă înduplece, dar cuvintele ei n-au avut sorti de izbândă.

— Atunci, n-am încotro, a spus în cele din urmă cu – un oftat. Te las să priveşti. Dar numai câteva clipe.

Cu degetele vlăguite, mi-a scos năframa de la ochi.

— Îţi dai seama unde suntem acum? M-a întrebat îngrijorată.

În aerul minunat de limpede, stelele străluceau pe toată întinderea neobişnuit de întunecată a cerului, iar Calea Lactee curgea de la un capăt la celălalt al orizontului. Strada îngustă, mărginită de prăvălii pe ambele părţi, era luminată de felinare vesele.

Părea să fie o alee destul de animată, doar că, spre surprinderea mea, nu aveam habar pe unde se afla. Ricşa galopa în continuare pe stradă, până când, aproape de capăt, am zărit în cele din urmă, câteva case mai încolo, firma unui meşter de peceţi pe care scria Serbido cu litere de-o şchioapă.

Când am privit cu coada ochiului din ricşă ca să desluşesc adresa prăvăliei, scrisă cu litere mărunte pe un colţ al panoului, femeia a părut să-şi dea seama imediat:

— Ah, nu! A strigat, iar apoi m-a legat din nou la ochi. O alee îngustă, animată, cu multe magazine şi cu firma unui atelier de peceţi la capăt – trebuie că era una dintre străzile pe care nu trecusem

niciodată până atunci. M-am simţit din nou cufundat în senzaţia pe care o avusesem în copilărie, de a fi pătruns într-o lume misterioasă.

— Ai reuşit să citeşti literele de pe panou?

— Nu, n-am reuşit. Nu îmi dau seama defel unde anume suntem. Şi nu ştiu nimic despre viaţa ta în afară de ceea ce s-a întâmplat acum trei ani pe valurile Pacificului. Parcă m-ai vrăjit, m-ai răpit şi m-ai adus într-un tărâm-fantomă, peste mări şi ţări.

După ce mi-a ascultat răspunsul, femeia a rostit, cu o voce tremurătoare şi plină de tristeţe:

— Sper să rămâi cu sentimentul ăsta pentru totdeauna. Să te gândeşti la mine ca la femeia din vis care trăieşte pe un tărâm-fantomă. Şi să nu te mai arăţi niciodată la fel de îndărătnic precum în seara asta.

Mi s-a părut că îi dăduseră lacrimile.

O bună bucată de vreme după aceea, n-am putut să uit priveliştea acelei străzi misterioase pe care femeia îmi îngăduise s-o văd în seara cu pricina. Firma meşterului de peceţi, zărită la capătul aleii înguste, luminate şi animate îmi rămăsese adânc imprimată în minte. Frământat de gânduri, am căutat o cale de a afla unde anume era strada aceea şi până la urmă am ticluit un plan.

În răstimpul lunilor lungi de când ne lăsasem purtaţi împreună în ricşă aproape în fiecare seară, numărul de rotiri pe loc de la poarta Kaminari şi numărul de cotituri la stânga sau la dreapta ajunseseră la o oarecare rutină şi, fără să îmi dau seama, reuşisem să memorez toată desfăşurarea, într-o dimineaţă, m-am aşezat într-un colţ al pieţei de la poarta Kaminari şi, cu ochii închişi, m-am învârtit pe loc de câteva ori. Când am socotit că era de ajuns, am pornit la drum cu aceeaşi viteză ca şi ricşa. Singura metodă pe care o puteam folosi era să estimez cât mai bine cu putinţă intervalele şi să cotesc pe aleile lăturalnice ici sau colo. Am dat peste un pod, apoi peste o stradă cu linie de tramvai exact unde mă aşteptasem să fie, aşa că mi-am spus că sunt cu siguranţă pe drumul cel bun.

Drumul pornea de la poarta Kaminari şi mergea de-a lungul parcului tocmai până la Senzoku-cho, iar apoi continua pe o uliţă îngustă din Ryusenji-cho către Ueno. La Kurumazaka-shita o cotea la stânga şi, după ce mergea preţ de vreo şapte sau opt cvartale prin Okachimachi, făcea din nou stânga. Acolo, am nimerit drept în aleea cu pricina. Şi, chiar în faţa ochilor, aveam firma prăvăliei de peceţi.

Cu privirea aţintită asupra panoului, am pornit înainte de parcă

aş fi explorat adâncurile întortocheate ale unei peşteri secrete. Când am ajuns la capătul străzii, am băgat de seamă cu uimire că era o prelungire a bulevardului din Shitaya Take-cho, unde se ţine în fiecare seară un târg cu tarabe. Câteva case mai încolo se vedea prăvălia de haine vechi de unde cumpărasem kimonoul acela de mătase cu model minunat. Misterioasa alee făcea legătura între Shamisenbori şi strada Naka-Okachimachi, dar nu-mi aminteam să fi trecut vreodată pe acolo. O vreme, am rămas pironit pe loc în faţa panoului cu firma Serbido, care mă chinuise atât de mult. În noaptea aceea, casele care mărgineau aleea fuseseră împodobite cu un cer plin de stele lucitoare; fuseseră învelite într-un aer fermecat, ca de vis, şi presărate cu lampioane roşii – acum, însă, păreau doar biete cocioabe scorojite de razele fierbinţi ale soarelui de toamnă. Dezamăgit, m-am trezit imediat din vrajă.

Şi totuşi, mânat de o curiozitate de nestăvilit, am ales o direcţie şi am pornit într-acolo în fugă, aidoma unui câine care se întoarce către casă amuşinând un miros pe stradă.

Drumul intra din nou în cartierul Asakusa, continua la dreapta de la Kojima-cho, traversa o stradă cu şine de tramvai în apropiere de podul Sugă, mergea de-a lungul răului Daichi către podul Yanagi şi în cele din urmă ieşea în bulevardul care duce către Ryogoku. Mi-am dat seama atunci câte ocolişuri făcuse femeia ca nu cumva să ghicesc direcţia. Am trecut prin Yagenbori, Hisamatsu-cho şi Hama-chO, apoi am traversat podul Kakihama, după care, brusc, n-am mai ştiut încotro s-o iau.

Eram convins că locuinţa femeii se afla pe o străduţă în apropiere. Timp de o oră, am străbătut încoace şi încolo toate aleile din cartier.

Pe partea cealaltă faţă de templul Doryo Gongen, într-un spaţiu îngust între streşinile caselor înghesuite una într-alta, am descoperit o uliţă îngustă, modestă, aproape invizibilă; în clipa aceea, am ştiut, intuitiv, că acolo trebuia să se afle casa ei. Am intrat pe uliţă. A doua sau a treia casă pe dreapta era împrejmuită cu un gard falnic de scânduri, iar de la o fereastră de la etaj, dindărătul unor crengi de pin, femeia privea în jos ţintă la mine, palidă la faţă ca un mort.

În ochi mi-a apărut fără să vreau un licăr de batjocură; am ridicat capul spre ea, dar mi-a întors o privire goală, îngheţată, de parcă nu m-ar fi cunoscut şi s-ar fi prefăcut că e altcineva. Şi, într-adevăr, înfăţişarea ei era atât de diferită de aura pe care o avusese

în timpul nopţilor noastre împreună, încât se prea poate să se fi deghizat în altcineva. O singură dată se lăsase înduplecată de rugămintea unui bărbat şi îi desfăcuse legătura de la ochi, dar asta fusese de ajuns pentru ca secretul ei să fie dat în vileag. Preţ de o clipă, pe chipul ei s-au zărit regretul şi tristeţea, iar apoi, fără niciun cuvânt, a dispărut în spatele ferestrei de hârtie.

Numele ei era Yoshino şi era văduvă; fusese soţia unui bărbat înstărit din zonă. Iar acum, exact cum se întâmplase şi cu firma meşterului de peceţi, toate enigmele ei fuseseră descifrate. Am părăsit-o imediat.

Două sau trei zile mai târziu, am plecat în grabă de la templu şi m-am mutat în Tabata. Sufletul meu nu mai găsea acum satisfacţie în plăcerile lâncede şi frivole oferite de „secrete". Aveam de gând să caut extazuri mai intense, mai sângeroase.

Diferenţa de vârstă între cei doi învăţăcei era doar de doi ani – unul avea treisprezece, iar celălalt, cincisprezece ani. Pe cel mai mare îl chema Senjumaru, pe cel mai mic Rurik Omaru. Încă de la o vârstă fragedă, amândoi fuseseră încredinţaţi unui templu budist de pe muntele Hiei – unde femeile nu aveau voie să intre – şi crescuţi de un călugăr de seamă. Senjumaru se născuse într-o familie înstărită din provincia Omi, dar, din anumite pricini, fusese adus la templu la vârsta de patru ani. Rurikomaru era fiul unui dregător de la Curte, dar şi el, din motive ascunse, fusese adus pe muntele sfânt, protector al capitalei, la vârsta de trei ani, la puţină vreme după ce fusese înţărcat de doică. Firește, amândoi ştiau despre ei înşişi numai ce auziseră din întâmplare; niciunul din ei nu avea vreo amintire limpede sau vreo dovadă cu privire la familie. Nu aveau nici tată, nici mamă – îl cunoşteau doar pe călugărul care îi crescuse, pe care îl considerau adevăratul lor părinte, şi erau convinşi că le era scris să păşească pe Calea lui Buddha.

— Voi doi trebuie să vă consideraţi foarte norocoşi. Oamenii obişnuiţi duc dorul părinţilor şi tânjesc după locurile de baştină, iar asta e consecinţa pasiunilor lumeşti şi a legăturilor karmice. Vo: doi, însă, nu cunoaşteţi lumea dincolo de acest munte şi nici nu aveţi părinţi, aşa că aţi trăit panii acum fără să treceţi prin suferinţele pe care le provoacă pasiunile lumeşti, le spunea adesea călugărul.

Prin urmare, amândoi se simţeau recunoscător pentru situaţia lor. La urma urmei, până şi călugăru cel cumsecade, un om sfânt,

trecuse prin toate chi nurile şi ispitele lumii plutitoare înainte de a se retrage pe munte. Se spunea despre el că se cufun dăduse vreme îndelungată în meditaţie până să rupi toate legăturile cu lumea. Iar mulţi dintre discipoli săi, deşi îi ascultau şi dimineaţa şi seara predicile despre autre, erau încă incapabili să se lepede de pasiuni şi se căinau din pricina asta. Doar ei doi, de vreme ce nu cunoşteau lumea, rămăseseră neîntinat de molima îngrozitoare a dorinţei. Ei doi fuseseri învăţaţi că, odată ce pasiunile erau înăbuşite, puteai să capete darul iluminării – erau, aşadar, eliberat de pasiuni de la bun început. Trăiau eu speranţă arzând de nerăbdare să se radă în cap, să fie hirotonisiţi călugări şi să devină adevăraţi slujitori ai Căii cu nimic mai prejos decât maestrul lor.

Cu toate astea, dintr-o curiozitate copilăroasă inocentă, se întrebau amândoi cum o fi oare tărâmu acela primejdios al lumii plutitoare, care colcăia de pasiuni şi de durere. Nu-şi doreau să locuiască acolo, dar din când în când se dedulceau să şi-l imagineze. Dacă era să dea crezare călugărului şi altor învăţăcei mai copţi, dintre toate locurile din lumea păcătoasă, doar muntele pe care erau ei acum mai evoca într-o oarecare măsură gloria Pământului pur dinspre Apus. Uriaşa întindere de pământ care pornea către cele patru zări de la poalele muntelui şi continua până se întâlnea cu cerul albastru presărat cu nori – tocmai acea întindere era lumea celor cinci nenoroci zugrăvite atât de măiestru în textele sutrelor. Din vârful muntelui Shimei, cei doi priveau în jos către locurile unde li se spusese că ar fi ţinuturile lor natale şi se cufundau în fantezii aidoma unor visuri naive.

Într-o bună zi, privind către provincia Omi, Senjumaru a arătat către lacul Biwa, care strălucea sub o pâclă purpurie:

— Uite, Rurikomaru, acolo e lumea plutitoare. Tu cum crezi că e de fapt? L-a întrebat pe celălalt învăţăcel pe tonul plin de înţelepciune al unui frate mai mare.

— Am auzit că e un loc spurcat, plin de praf şi de noroi, dar dacă priveşti de aici, suprafaţa lacului de acolo arată întocmai ca o oglindă. Nu îţi pare şi ţie la fel? A spus Rurikomaru şovăielnic de parcă i-ar fi fost teamă să nu fie luat în derâdere de prietenul lui mai vârstnic pentru că întrebase asemenea nerozii.

— Da, dar sub luciul minunat al lacului sălăşluieşte un zeu dragon înspăimântător, iar pe muntele Mikami de pe ţărm se află o

omidă chiar mai mare decât dragonul. Nu ştiai asta, nu? Privită dintr-un vârf de munte, lumea plutitoare pare frumoasă, dar când cobori în ea, vezi că de fapt e un tărâm neînduplecat. Asta spune Maestrul şi cu siguranţă că are dreptate.

Pe buzele lui Senjumaru se înfiripase un zâmbet şiret.

Într-o altă zi, Rurikomaru contempla cerul de deasupra îndepărtatei capitale; arăta către şirurile nesfârşite de acoperişuri de ţigle ale locuinţelor din vale, întinse dinaintea lui ca un peisaj dintr-o stampă. Cu sprânceana ridicată a mirare, a întrebat:

— Uite, Senjumaru, şi asta face parte din lumea plutitoare! Priveşte la turnurile şi clădirile acelea splendide, cu nimic mai prejos decât Pavilionul lui Buddha Vindecătorul sau decât Sala Mare de Predici din templul nostru. Tu ce crezi că sunt?

— Acolo undeva se află palatul împăratului care stăpâneşte peste toată Japonia. E locul cel mai măreţ şi mai nobil din toată lumea plutitoare. Doar că cel care locuieşte acolo trebuie să se nască drept Conducătorul cu cele Zece Virtuţi fi să adune o sumedenie de merite în vieţile anterioare. Tocmai de aceea noi trebuie să trudim aici pe munte şi să facem rădăcinile binelui să crească în noi în viaţa asta.

Răspunsul lui Senjumaru era menit să îl încurajeze pe cel mai mic.

Doar că nici cel care încuraja, nici cel care era încurajat n-au simţit că le-ar fi fost pe deplin satisfăcută curiozitatea de dialogul acesta. Potrivit Maestrului, lumea plutitoare nu era nimic altceva decât iluzie. Priveliştea pe care o priveau din vârful muntelui, oricât ar fi părut de frumoasă, era precum luna reflectată în apă sau precum spuma valurilor mării.

Adesea, Maestrul îi îndemna:

— Ia priviţi la norii aceia de pe coama muntelui! Văzuţi de departe, par albi şi curaţi ca zăpada şi strălucesc ca argintul, dar dacă aţi intra în ei, aţi vedea că nu sunt nici zăpadă, nici argint, ci doar ceaţă deasă. Ştiţi cum e să fii învăluit de norii de pâclă care se înalţă din văile muntelui, nu? Lumea plutitoare e precum acei nori. 1

Băieţii erau aproape pe de-a-ntregul convinşi de explicaţiile Maestrului lor, dar ceva lipsea. Cel „mai mult îi întărâta faptul că nu văzuseră nicioş dată creatura numită „femeie” – un soi de om care – trăia în lumea plutitoare şi care era sursa tuturor nenorocirilor.

— Se spune că eu aveam doar trei ani când am venit aici pe

munte, dar tu ai stat acasă până la patru, nu? Asta înseamnă că trebuie să mai ţii minte câte ceva din lumea plutitoare. Lăsându-le deoparte pe celelalte femei, cu siguranţă îţi mai aminteşti de mama ta, nu?

— Din când în când, mă străduiesc să mi-o amintesc, dar, când sunt cât pe ce să reuşesc, apare un văl subţire şi ne desparte. Mi-e atât de ciudă! Am în minte doar o amintire tulbure despre felul cum îmi simţeam limba lipită de sânii ei pe când stăteam agăţat la pieptu-i cald şi despre mirosul dulce al laptelui. Tot ce ştiu sigur e că femeile au la piept sâni moi, rotunzi şi plini, cum nu se găsesc pe trupul nici unui bărbat. Câteodată, amintirile astea îmi ţâşnesc în minte, dar restul e vag şi ireal, de parcă s-ar fi întâmplat într-o altă viaţă.

Noaptea, cei doi purtau asemenea conversaţii în şoaptă pe când stăteau întinşi unul lângă altul în încăperea de lângă cea a Maestrului.

— Dar dacă femeile sunt diavoliţe, nu e de mirare că au sâni atât de moi? se minuna Rirukomaru.

— Da, ai dreptate. O diavoliţă n-ar putea să aibă aşa ceva, răspundea Senjumaru, înclinând puţin capul de parcă ar fi început să se îndoiască de propriile amintiri.

Amândoi ar fi trebuit să ştie prea bine din sutrele pe care le buchiseau încă din fragedă pruncie ce jivine feroce sunt femeile. Le era însă peste poate să-şi închipuie ce nelegiuiri făceau şi în ce fel. „Femeile sunt cei mai josnici slujitori ai răului. Leagă bărbaţii şi îi conduc pe poarta păcatului", stătea scris în Sutra Regelui Udayana. Sau, în Tratatul despre Perfecţiune din Sutra înţelepciunii. „Poţi să ridici sabia împotriva duşmanului şi să-l înfrângi, dar e cu neputinţă să te aperi de vătămare din partea hoardei de femei". Prin urmare, femeile trebuie că erau precum tâlharii care îi leagă pe bărbaţi fedeleş, cu mâinile la spate, şi îi târăsc într-un loc înspăimântător. Apoi, mai erau cuvintele din Sutra Nirvāṇa: „Femeia e un demon care înghite bărbaţi pe nemestecate" – şi, dacă era să le dea crezare, femeile erau animale monstruoase, mai mari şi mai nemiloase decât tigrii sau leii. „Dacă te uiţi o dată la o femeie, poţi să-ţi pierzi toată inocenţa din ochi. Mai degrabă priveşti un şarpe uriaş decât o femeie", spune Marea Comoară a Sutrelor, iar dacă asta era adevărat, atunci însemna că femeile erau reptile al căror trup împrăştia venin, asemeni pitonilor care vieţuiesc în adâncurile munţilor. Senjumaru şi Rurikomaru răsfoiau diverse sutre, dibuiau pasaje noi despre femei şi le arătau unul celuilalt, făcând schimb de păreri.

— Şi tu şi eu am avut asemenea femei cumplite drept mame. Ne-au ţinut în poală şi ne-au legănat. şi totuşi, am crescut cum se cuvine. Dacă stau să mă gândesc, poate că, la urma urmei, femeile nu sunt chiar fiare sau şerpi uriaşi care înghit oameni şi scuipă venin.

— Femeile sunt soli din Iad, asta scrie în Tratatul despre Conştiinţă, aşa că se prea poate să aibă o înfăţişare mult mai cumplită decât orice fiară sau orice şarpe uriaş. Avem mare noroc că nu ne-au ucis!

— Da, dar. Îl întrerupea Senjumaru. Ştii şi restul pasajului? „Femeile sunt soli din Iad, în care sămânţa lui Buddha a fost demult stârpită. Înfăţişarea lor e aidoma unui bodhisattva, dar sufletul le e aidoma unui demon". Ei, dacă citeşti asta, înseamnă că, deşi sunt demoni pe dinăuntru, chipul lor e frumos. Am şi dovada: zilele trecute a venit pe aici un negustor din capitală să se roage – se uita pierdut la faţa mea şi murmura pentru el că uite un învăţăcel frumos ca o fetiţă.

— Da, şi eu îmi aduc aminte că unii dintre călugării mai bătrâni râdeau de mine că semăn tare mult cu o fetiţă. Am crezut că vor să spună ca arăt ca un diavol, şi o dată am fost atât de amărât încât am izbucnit în plâns. Atunci, unul dintre ei mi-a zis că nu am de ce să plâng, că ei de fapt spuneau că faţa mea e frumoasă ca a unui bodhisattva Nici măcar acum nu ştiu sigur dacă eram lăudal sau înfierat.

Cu cât stăteau mai mult de vorbă astfel, cu atât adevărul despre femei le depăşea mai mult putere* de înţelegere.

Chiar dacă erau pe un munte considerat sfânt îi memoria fondatorului, Dengyo Daishi, până şi acok sălăşluiau şerpi veninoşi şi jivine îngrozitoare. Ş acolo, primăvara cânta cucul şi înfloreau florile iar iarna copacii şi iarba se ofileau şi se aşterne* zăpada – era întocmai cu lumea plutitoare, în toate privinţele. Un singur lucru era diferit, şi anume ci acolo nu era nici măcar o femeie. Dar, de vreme ce Buddha le dispreţuia atât de mult, de ce semănai femeile cu bodhisattva? Şi, de vreme ce chipurile lo] erau atât de frumoase, de ce erau femeile mai cum plite decât şerpii uriaşi?

— Dacă lumea plutitoare e o iluzie, atunci trebuie că şi femeile sunt nişte iluzii frumoase. Şi tocmai pentru că sunt iluzii, bărbaţii neiluminaţi se lasă ademeniţi de ele, aşa cum se rătăcesc călătorii pe munte în ceata deasă.

Asta a fost concluzia la care au ajuns cei doi după ce s-au gândit

îndelung. O iluzie frumoasă, un nimic frumos – asta era femeia. Doar concluzia asta i-a mulţumit şi le-a ostoit minţile.

Curiozitatea mai tânărului Rurikomaru era trecătoare şi nestatornică precum fanteziile unui copil care visează la tărâmurile fermecate din poveşti, dar în sufletul mai vârstnicului Senjumaru sălăşluia ceva mult mai puternic. Noapte de noapte, contempla chipul nepăsător şi senin al lui Rurikomaru care dormea dus lângă el şi se întreba de ce doar el e frământat de gânduri – pizmuia inocenţa celuilalt. Apoi, când închidea până la urmă ochii, îndărătul pleoapelor îi apăreau imaginile a nenumărate soiuri de femei, atât de intense încât somnul îi era tulburat tot restul nopţii. Câteodată, îi apăreau în chip de Buddha cu cele treizeci şi două de semne ale divinităţii şi îl îmbrăţişau în mijlocul unei aure de lumină auriu-purpurie; altă dată, luau chipul unor demoni din iad care încercau să îl pârjolească cu limbi de foct ăşnind din vârfurile celor optsprezece coarne. Uneori, lac de sudoare, era trezit din coşmaruri de Rurikomaru sau se ridica în capul oaselor, îngrozit.

— Bălmăjeai tot soiul de parascovenii în somn! Te-a atacat vreun spirit rău? îl întreba Rurikomaru.

Atunci, Senjumaru răspundea ruşinat, clătinând din cap a mâhnire:

— Am fost atacat de spirite de femei.

Pe măsură ce zilele treceau, vitalitatea şi simplitatea tipice pentru un copil se scurgeau tot mai mult din gesturile şi din trăsăturile lui Senjumaru. De fiecare dată când prindea o clipă de răgaz departe de ochii lui Rurikomaru, se strecura în altarul interior din Sala Mare de Predici şi stătea să privească visător feţele încântătoare ale statuilor bodhisattva Kannon şi Miroku, cufundat în gânduri, în clipele acelea, mintea îi era năpădită de rândurile din Tratatul despre Conştiinţă: „Înfăţişarea lor e aidoma unui bodhisattva”. Chiar dacă sufletul le era aidoma unui demon, chiar dacă înfăţişarea lor era doar o iluzie, atâta vreme cât în lume trăiau fiinţe umane asemănătoare cu bodhi-sattva veneraţi în nenumăratele pagode şi pavilioane de pe muntele sfânt, cât de frumoase şi de nobile trebuie că erau! Gândind astfel, groaza lui faţă de femei se estompa şi nu rămânea decât un alean straniu. Îşi petrecea zilele rătăcind visător prin lăcaşurile sfinte – Sala lui Buddha Vindecătorul, Sala Lotusului, Pavilionul Podiumului Judecăţii, Pavilionul Regelui Muntelui – contemplând întruna statuile sacre cu

figurinele alăturate şi cohortele de îngeri sculptaţi care zburau printre grinzi. Deja, la vremea aceea, nu mai discuta despre femei cu prietenul său mai tânăr. Pentru Rurikomaru, era în continuare foarte uşor să rostească vorba „femeie", dar el începuse să simtă că e ceva ciudat, un păcat greu.

— Oare de ce nu pot şi eu să discut despre povestea asta cu femeile la fel de inocent precum Rurikomaru? De ce, când venerez imaginea sacră a lui Buddha pe care o am în faţa ochilor, în minte îmi răsar năluciri îngrozitoare cu femei?

Pesemne că, la urma urmei, asta erau „pasiunile lumeşti". La gândul ăsta, i s-a făcut părul măciucă. Dăduse crezare cuvintelor Maestrului cum că pe munte nu se găseau seminţele pasiunilor, şi totuşi iată că, fără să-şi dea seama, devenise el însuşi prizonier al acestora. Cu sufletul apăsat zi de zi de povara gândurilor, s-a gândit să i le mărturisească Maestrului, dar o voce îi şoptea fără încetare în ureche: „Să nu mărturiseşti atât de uşor!" Povara era chinuitoare, dar şi dulce în acelaşi timp. Voia să o păstreze cumva numai pentru sine.

Era în primăvara anului când Senjumaru a împlinit şaisprezece ani, iar Rurikomaru paisprezece. Cireşii de munte din cele cinci văi care înconjurau Pagoda de la Răsărit erau toţi în floare, iar printre frunzele şi ierburile tinere ce înveleau cele patruzeci şi şase de chilii, dangătele clopotelor erau înăbuşite de o atmosferă mohorâtă şi apăsătoare, într-o zi dis-de-dimineaţă, cei doi tocmai se întorceau de la preotul din Yokawa, unde fuseseră trimişi cu o treabă de către Maestru. Se opriseră să îşi tragă sufletul la umbra unui brad argintiu, într-un loc pe unde erau puţini trecători. Din când în când, Senjumaru ofta adânc şi privea ţintă la fuioarele de ceaţă ale dimineţii care se înălţau din Valea Raiului şi se contopeau cu norii pe coama muntelui.

— Pesemne că atitudinea mea din ultima vreme te-a pus pe gânduri, a spus el deodată şi şi-a întors capul spre prietenul său mai tânăr, fără să schiţeze măcar un zâmbet. De când am discutat despre lumea plutitoare, mă bântuie povestea asta ci femeile. Zi şi noapte, nu mă gândesc decât la asta şi sufăr. Nici pomeneală, nu vreau să întâlnesc vreo femeie, doar că, atunci când îngenunchez dinaintea statuii lui Buddha, oricât de tare m-aş strădui să mi rog, în faţa ochilor îmi apar imagini cu femei şi ni îmi rămâne nicio clipă să cuget la Buddha. An ajuns de toată ruşinea!

Rurikomaru a văzut uimit cum pe obrajii lu' Senjumaru curgeau

lacrimi. Pesemne că era cevi grav, de vreme ce plângea. Şi totuşi, nu pute; înţelege din ce pricină problema femeilor îi provoc; atât de multă suferinţă.

— Tu n-ai să fii hirotonisit decât abia peste un ai sau doi, dar Maestrul mi-a spus că eu voi dever călugăr anul ăsta. Dar ce rost are să păşesc pe Cale; lui Buddha câtă vreme mintea mi-e tulburată chiar dacă exersez cele şase virtuţi ale unui bodhi sattva şi respect cele cinci precepte, obsesia din miri tea mea n-o să înceteze şi din cauza asta n-o săm mai pot elibera niciodată din ciclul reîncarnărilor.

Poate că femeile nu sunt într-adevăr decât o iluzie precum curcubeul care se întinde peste cer. Doar că pentru mine, un biet nătâng, e mai uşor să intru în nori ca să verific dacă curcubeul e doar o nălucire, decât să ascult predici înţelepte despre asta. Tocmai de-aceea, m-am hotărât ca, înainte de a deveni preot, să mă furişez o dată de pe munte şi să văd ce e cu adevărat o femeie. Numai aşa am să înţeleg sensul iluziei, iar obsesia se va stinge pe dată, sunt sigur.

— Dar n-o să te dojenească Maestrul pentru una ca asta?

Hotărârea lui Senjumaru de a porni să descopere adevărata natură a femeii ca să împrăştie norii de îndoială l-a mişcat profund pe Rurikomaru. Dar gândul de a-l lăsa să înfrunte singur primejdiile din lumea plutitoare nu-i dădea pace. Ce s-ar face dacă l-ar ataca dragonul sacru din lacul Biwa sau omida uriaşă de pe muntele Mikami? Oare nu avea să fie legat de mâini şi de picioare de vreo femeie şi zvârlit în cine ştie ce puţ întunecat? Şi, dacă prin minune s-ar întoarce teafăr şi nevătămat, oare o să mai aibă voie să stea pe munte după ce încălcase porunca aspră a Maestrului de a nu pleca niciodată de acolo fără permisiunea lui?

Răspunsul lui Senjumaru a fost ferm şi limpede:

— Ştiu prea bine că în lumea plutitoare mă pândesc nenumărate pericole la tot pasul. Dar să fiu sfârtecat de colţii unei jivine sau ameninţat de sabia unui tâlhar, şi ăsta e un mijloc de a urma Calea.

N-ar fi chiar mai bine să îmi pierd viaţa decât să fiu în continuare chinuit astfel de pasiunile lumeşti? În plus, am auzit de la călugării mai bătrâni că nu e decât cale de vreo două leghe până în capitală, aşa că dacă plec de pe munte dimineaţa în zori, mă pot întoarce puţin după prânz. Iar dacă mi se pare că e prea departe capitala, pot să mă opresc la hanul Sakamoto de la poalele muntelui – cică şi acolo se pot vedea femei. Dacă reuşesc să plec o jumătate de zi

fără să bage de seamă Maestrul, atunci dorinţa mea se va împlini. Şi chiar de voi fi dat în vileag mai târziu, cu siguranţă că Maestrul se va bucura să afle că piedicile în calea iluminării mele au fost înlăturate. Îţi sunt recunoscător că îţi faci griji pentru mine, dar să nu încerci să mă opreşti. Hotărârea mea e de neclintit.

Senjumaru a rămas cu privirea aţintită la discul soarelui, care urca încet străpungând pâcla de dimineaţă de deasupra lacului Biwa, ce se întindea la picioarele lor. Apoi, a adăugat:

— Iar astăzi e momentul cel mai prielnic. Dacă plec chiar acum, pot să mă întorc până pe la ora două. Şi după ce mă întorc teafăr, o să-ţi spun diseară o mulţime de poveşti despre lumea plutitoare. Aşteaptă numai şi-ai să vezi.

Şi-a aşezat o mână pe umărul lui Rurikomaru, de parcă ar fi vrut să-l liniştească.

— Dacă tot pleci, atunci ia-mă şi pe mine cu tine, l-a rugat Rurikomaru cu lacrimi în ochi. Ar fi nemaipomenit să ai parte de noroc şi să te poţi întoarce, dar, chiar dacă e o călătorie de numai o jumătate de zi, dacă păţeşti ceva, cine ştie în ce altă viaţă ne mai reîntâlnim. Tu spui că nu-ţi pasă dacă mori, dar eu nu pot să fiu atât de crud să-mi iau rămas-bun de la tine aici şi acum. Pe deasupra, dacă mă întreabă Maestrul pe unde eşti, ce-aş putea să-i răspund? Oricum am să fiu mustrat, aşa că mai degrabă plec cu tine de pe munte. Dacă pentru tine ăsta este un mijloc de a urma Calea, atunci şi pentru mine este!

— Nu, nu, mintea mea închistată în întunericul obsesiei şi sufletul tău sunt diferite precum cărbunele şi zăpada. Tu eşti pur precum cristalul, nu ai de ce să treci prin pericole ca să îţi pui credinţa la încercare. Şi dacă trupul tău e vătămat, ce scuză as mai avea eu în faţa Maestrului? Dacă aş pleca în cine ştie ce loc amuzant sau interesant, nu te-aş părăsi. Însă lumea plutitoare e un tărâm cumplit şi înspăimântător, aşa că dacă am noroc să mă întorc după ce mă voi fi trezit din visul meu tulbure, am să-ţi pot povesti de-a fir-a-păr. Aşa ai să înţelegi sensul iluziei fără să trebuiască să vezi cu ochii tăi lumea plutitoare. Prin urmare, stai aici liniştit şi aşteaptă-mă. Iar dacă te întreabă Maestrul ceva, spune-i că te-ai rătăcit pe o potecă de munte şi mi-ai pierdut urma.

Senjumaru s-a apropiat atunci de băiatul mai tânăr şi l-a îmbrăţişat vreme îndelungată. Era cuprins de durere şi îndrăzneală deopotrivă ca să lase în urmă – fie numai şi pentru un răstimp scurt –

şi muntele, şi pe prietenul său de care nu se despărţise nici măcar o dată. Simţea ceva asemănător cu exaltarea unui ostaş care participă la o bătălie pentru prima dată. Teama că ar putea într-adevăr muri şi speranţa că se va întoarce victorios se învolburau în el.

Au trecut două zile, apoi trei, iar Senjumaru nu se mai întorcea. Temându-se să nu fi căzut şi să fi murit într-o prăpastie, călugării de la templu s-au împărţit în grupuri şi au pornit în cele patru zări să scotocească muntele, dar n-au găsit nici urmă de el.

— Maestre, am săvârşit o faptă rea. Te-am minţit zilele trecute.

Rurikomaru s-a aruncat în genunchi în faţa Maestrului, cu mâinile împreunate, şi i-a mărturisit despre cum încălcase, pentru prima oară în viaţă, porunca de a nu spune neadevăruri. Se întâmpla la vreo zece zile după dispariţia lui Senjumaru.

— Am minţit când am spus că m-am rătăcit de el pe drumul de întoarcere de la Yokawa. Nu mai e pe munte. Ştiu că am greşit spunând o minciună sfruntată, chiar dacă m-a rugat el. Iertare, te rog. Oare de ce nu l-am oprit atunci pe Senjumaru?

Se prăbuşise pe podea şi plângea în hohote de remuşcare, tremurând din tot trupul.

Îl considerase pe Senjumaru un frate mai mare – oare pe unde rătăcea acum? Dormea pe iarba vreunui câmp, muiat de rouă? Promisese să se întoarcă într-o jumătate de zi şi fusese foarte hotărât, aşa că de bună seamă păţise ceva. Prin urmare, decât să caute pe munte, mai degrabă trebuia să scotocească în lumea plutitoare. Şi, dacă supravieţuise, să-l salveze cât mai repede. Astea erau gândurile lui Rurikomaru în clipa când se hotărâse să îi mărturisească Maestrului, ştiind că avea să fie dojenit, adevărul despre motivele pentru care Senjumaru coborâse de pe munte.

— Odată ce-a plecat în lumea plutitoare, e ca şi cum ai arunca o pietricică în ocean. Cine ştie ce s-o fi ales de Senjumaru.

Înainte de a vorbi cu voce îngândurată, Maestrul închisese ochii şi oftase adânc, marcând astfel gravitatea situaţiei.

— Iar tu ai făcut bine că nu te-ai lăsat ademenit de năluci şi ai rămas pe munte. Eşti mai tânăr, e adevărat, dar încă din copilărie caracterul tău a fost diferit de al lui Senjumaru. Din pricina obârşiei, pesemne.

Părinţii lui Senjumaru erau înstăriţi, dar se trăgeau din ţărani, pe când Rurikomaru era vlăstarul unei familii care slujise la Curte

vreme îndelungată. Cuvântul „obârşie" fusese rostit de fiecare dată când cei doi fuseseră comparaţi la înfăţişare sau la caracter. Rurikomaru îl mai auzise şi înainte, dar era prima dată când îl pronunţa Maestrul însuşi.

— De bună seamă că a greşit când a făcut după bunul lui plac, a încălcat poruncile şi a plecat de pe munte, dar cred că acum plăteşte din greu pentru prostia lui, aşa că mi-e milă de el. Cu siguranţă că până acum a fost deja sfâşiat de câini sau atacat de tâlhari, nu avea cum să scape nevătămat. Poate ar trebui să ne împăcăm cu gândul că nu mai e pe lumea asta şi să ne rugăm pentru el. Iar tu să nu te laşi niciodată mânat de pasiunile lumeşti. Să-ţi fie învăţătură de minte ce a păţit Senjumaru!

Privind în ochii mari şi strălucitori ai lui Ruri-komaru, Maestrul l-a bătut uşor pe spate, de parcă ar fi vrut să-i spună: „Eşti tare isteţ şi cumsecade!"

De atunci încolo, Rurikomaru a trebuit să doarmă de unul singur în camera de lângă cea a Maestrului. „Am să mă întorc în curând", 11 spusese Senjumaru la despărţire, iar apoi pornise către Yase pe o potecă pustie, ca să nu fie văzut de nimeni – noapte de noapte, vedea în vis silueta lui îndepărtându-se tot mai mult, făcându-se tot mai mică, până dispărea. Acum, se simţea oarecum vinovat pentru că nu îl împiedicase pe Senjumaru să facă un lucru care avea să îi aducă moartea cu siguranţă. Şi totuşi, dacă ar fi plecat atunci împreună cu el, cine ştie peste ce grozăvii ar fi dat. Se simţea binecuvântat cu o soartă norocoasă.

„Cu siguranţă că Buddha m-a ocrotit. Am să fac de acum înainte întocmai cum îmi spune Maestrul, pentru ca sufletul să îmi devină pur ca al unui sfânt. Şi am să mă rog negreşit pentru Senjumaru" a repetat Rurikomaru în gând legământul făcut cu sine însuşi. Dacă avea într-adevăr calităţile pentru care îl lăuda Maestrul, atunci avea să reziste la toate încercările, oricât de grele sau de dureroase, şi avea să cunoască în cele din urmă Adevărul Dharmei şi să atingă starea de Iluminare Desăvârşită, în mintea lui sinceră, gândul acesta a făcut ca flacăra credinţei să ardă şi mai puternic.

A venit şi toamna până la urmă în anul acela. Trecuse o jumătate de an de când Senjumaru coborâse de pe munte. Târâitului zgomotos al cicadelor îi luase locul tânguirea melancolică de greieri higu-rashi, iar frunzele copacilor din pădure se îngălbeneau pe zi ce trece. Într-o

seară, după rugăciune, Rurikomaru tocmai cobora treptele de piatră ale Pavilionului Monju îndreptându-se către chilie, când s-a auzit strigat din capul scării de o voce şoptită, şovăielnică:

— Hei, hei! Dumneata eşti cumva Rurikomaru? Am un mesaj pentru dumneata din partea stăpânului meu din satul Fukakusa din Yamashirō. Mi s-a poruncit să ţi-l înmânez direct.

Bărbatul, ascuns în umbra porţii masive de la intrarea în pavilion, i-a făcut un semn, apoi câteva plecăciuni, după care i-a arătat, plin de subînţeles, marginea scrisorii care-i ieşea puţin din mâneca largă a kimonoului.

— Să nu te mire purtarea mea, totul e explicat în scrisoare. Stăpânul meu mi-a poruncit să ţi-o dau, pe furiş, nevăzut de nimeni, iar apoi să îi duc răspunsul dumitale.

Rurikomaru l-a privit bănuitor pe bărbat – un tânăr de vreo douăzeci de ani, cu câteva tuleie de barbă şi cu înfăţişarea umilă a unui servitor – dar a luat scrisoarea şi a aruncat o privire pe primele litere.

— O, e scrisul lui Senjumaru! A strigat imediat răvăşit.

Bărbatul, încercând să îl liniştească, a continuat.

— Da, aşa e. Văd că nu l-ai uitat. Cel care a trimis această scrisoare este într-adevăr vechiul dumitak prieten Senjumaru, care acum e stăpânul meu. Îij primăvară, când abia ce coborâse de pe munte, a căzut în ghearele unui neguţător de sclavi şi o buni bucată de vreme a dus-o foarte greu. Dar norocuj nu l-a părăsit şi acum două luni a fost vândut ca slujitor în casa unui om înstărit din Fukakusa înfăţişarea lui blândă i-a căzut cu tronc fiicei, iai acum e ginerele familiei şi nu duce lipsă de nimic, Prin urmare, ţi-am adus dumitale această scrisoare în care îţi dă de ştire despre lumea plutitoare, întocmai cum ţi-a făgăduit. Lumea plutitoare nu e câtuşi de puţin locul înspăimântător pe care şi l-a închipuit din vârful muntelui. Femeile nu seamănă câtuşi de puţin nici cu vreo jivină, nici cu vreun şarpe uriaş – nu, sunt mai frumoase decât florile de primăvară şi la fel de iubitoare precum Buddha. Totul e povestit în amănunt în scrisoare. Stăpânul Senjumaru iubit de o sumedenie de femei, nu numai de fiica bogatului. Mâine e la Kamizaki, azi la Kanishima sau la Eguchi; călătoreşte de colo-colo slujit de o cohortă de curtezane mai frumoase chiar decât cei douăzeci şi cinci de bodhisattva. Îşi petrece zilele în huzur şi plăcere, ca un fluture care zburătăceşte fericit peste câmpii şi munţi, primăvara. Îi pare rău de dumneata, căci duci o viaţă ternă aici pe

munte fără să cunoşti nimic din fascinanta lume plutitoare. Ar vrea să vii şi dumneata la Fukakusa şi să fii părtaş la binele lui, de dragul vremurilor de demult. Văd şi eu că dumneata eşti un învăţăcel încă mai arătos şi mai fermecător decât stăpânul meu şi e păcat să îţi iroseşti viaţa aici, pe munte. Gândeşte-te numai cât de admirat, cât de preţuit ar fi un bărbat atât de chipeş ca dumneata dacă s-ar hotărî să iasă în lume! Mă rog, citeşte scrisoarea şi judecă dumneata dacă eu spun sau nu adevărul. Şi, neapărat, vino cu mine la Fukakusa. Eu trebuie să plec acum către golful Katata din privincia Omi, dar mă voi întoarce aici mâine dimineaţă în zori. Gândeşte-te temeinic până atunci şi, după ce te vei fi hotărât, aşteaptă-mă aici, sub poartă, cu băgare de seamă să nu fii văzut de nimeni. Te încredinţez că nu ţi se va întâmpla nimic rău. Şi nimic nu l-ar bucura pe stăpânul meu mai mult decât să mă însoţeşti!

Privind la chipul zâmbitor al bărbatului, lui Rurikomaru i se făcuse puţin teamă. Nu avusese încă destul răgaz să guste din plin bucuria acestui mesaj din partea unui prieten pe care nu îl mai văzuse de o jumătate de an – şi acum se pomenise dintr-odată cu o propunere atât de serioasă, încât putea să îi schimbe tot cursul vieţii. I s-a tăiat răsuflarea şi, o vreme, a rămas împietrit pe loc, cu ochii închişi şi tremurând ca varga.

Nu ştiu de unde să încep să îţi povestesc toate lucrurile care mi s-au întâmplat de la ziua aceea încoace. Mi-ar fi plăcut să urc eu însumi pe munte şi să te revăd după atâta amar de vreme, iar apoi să îţi istorisesc totul faţă în faţă. Dar pentru mine, care am încălcat deja regulile, vârful Vehiculului Salvării e mult prea sus să îl mai pot vedea, iar valea Gustului Adevărului îmi pare prea adâncă să mă pot apropia.

Cu scrisoarea de abia ţinând-o în mâini, Ruri komaru înmărmurise, cu mintea răvăşită – citea 1 repezeală, ici-colo câte o frază.

Am promis să mă întorc după o jumătate de zi, iar în tot timpul care s-a scurs de atunci pesemne că te-ai gândit că te-am înşelat Gândul acesta îmi umple sufletul de durere şi regret, pentru că nu am intenţionat nicio clipă să fac aşa ceva. În seara aceea, eram pe drumul de întoarcere şi ajunsesem deja la Kiraragoe când, deodată, un bărboi s-a năpustit asupra mea din umbră. Mi-a pus căluş, m-a legat la ochi îi m-a târât cine ştie unde. Eram îngrozit şi am crezut că pedeapsa lui Buddha a venit foarte repede, mi-am închipuit că am fost purtat, încă în viaţă, peste Râul Morţilor ca să trec prin cele opt chinuri ale Iadului.

Deşi erau în scrisoare şi asemenea rândur demne de laudă, era şi un fragment care începe* dintr-odată cu vorbele „Ce încântare!” şi care nu ţinea seama nici de zei, nici de Buddha.

Ce încântare! Lumea plutitoare nu e nici vis, nici iluzie. E o desfătare, un paradis, e Pământul Pur de la Apus aici, pe lumea asta. Nu mai am nevoie de doctrina celor „Trei Mii de Fenomene într-un Gând”, nici de meditaţia la „împletirea Desăvârşită a celor Trei Adevăruri”. Crede-mă, bucuria de a fi un om simplu cu pasiuni lumeşti nici nu se compară cu traiul de ascet care studiază „Calea Bruscă şi Desăvârşită” de a ajunge la iluminare. Te îndemn aşadar să îţi schimbi gândurile şi să cobori de îndată de pe munte.

Să fi fost oare acelea cu adevărat cuvintele lui Senjumaru? Să fi ajuns el să gândească într-adevăr aşa, el, care era atât de devotat, el, care ura până şi literele cu care era scris cuvântul „pasiune”? Comentariile neruşinate care împânzeau tot textul, tonul ciudat de exaltat, entuziasmul care părea exagerat – toate astea au trezit în Rurikomaru un sentiment de dezgust – însă, în acelaşi timp şi în aceeaşi măsură, au făcut ca acea curiozitate cu privire la „lumea plutitoare” care se pitise într-un cotlon în mintea lui să înceapă să clocotească.

— Gândeşte-te bine, rogu-te, până mâine dimineaţă. Fireşte, să nu te sfătuieşti cu nimeni în privinţa asta. Tot ce îţi spun călugării de pe munte sunt numai minciuni sfruntate. Sunt în stare şi spună orice unui învăţăcel inocent cum eşti tu, doua] ca să-l facă să îşi ia gândul de la lumea largă. Citeşti cu atenţie scrisoarea asta şi apoi hotărăşte-te de unul singur. Bine?

După expresia întipărită pe chipul lui Rurikomaru bărbatul îşi dăduse seama că era nehotărât şi bă nuitor, aşa că îi vorbise pe un ton blând, liniştitor – apoi, după câteva plecăciuni repezite, a coborî treptele în grabă.

Doar că trupul lui Rurikomaru nu se mai opreş din tremurat. Bărbatul lăsase în urmă o povari cumplit de grea, copleşitoare pentru mintea şi sufletul unui tânăr atât de pur şi de hotărât. Tot viitorul lui atârna de răspunsul pe care trebuia să-l dea până a doua zi în zori. Era prima dată când trebuia să ia o decizie atât de importantă de unul sâni gur. Până şi simplul fapt că îşi dăduse seama de asta îi făcea inima să bată nebuneşte.

În noaptea aceea, cu mintea frământată de nelinişte şi încântare

deopotrivă, i-a fost peste poate să se liniştească şi să cugete calm la problems ivită. A socotit că e mai bine să aştepte până i se maj domoleşte tumultul din suflet şi abia apoi să mai citească din scrisoarea aceea stranie, plină de revelaţii uimitoare despre secretele „femeilor"; care ţi fuseseră tăinuite atâta vreme. A lăsat-o pe birou, a închis ochii şi a început o rugăciune sinceri către Buddha. Scrisoarea îi aducea veşti de la un prieten drag, e adevărat, dar în acelaşi timp îl făcea să simtă regret şi ură, pentru că însemnase o lovitură neaşteptată pentru hotărârea lui fermă de a se dedica trup şi suflet pregătirii religioase şi de a aduna fapte bune pentru karma.

„Dacă o mai citesc o dată, o să-mi întunece mintea. Poate ar trebui s-o ard", şi-a spus şi imediat şi-a luat în derâdere propria laşitate: „Nu sunt un om atât de slab, încât să mă tem de aşa ceva!" Dacă mintea avea să îi fie întunecată sau nu, ţinea numai de voinţa lui Buddha. Senjumaru spunea că lumea plutitoare nu e o iluzie, dar câte din cuvintele lui erau demne de crezare? Câte erau numai ispită? Şi dacă nu rezista la ispită, nu însemna oare că fusese deja părăsit de Buddha? O curiozitate încăpăţânată îi sfredelea întruna mintea şi îl împingea să-şi pună asemenea întrebări şi să născocească fără încetare pretexte.

E greu să descrii frumuseţea şi blândeţea femeilor, fie în pictură, fie în cuvinte. Oare cu ce anume să le asemăn? Chiar ieri am luat o corabie din portul Yodo şi am mers într-un loc numit Eguchi, unde din casele înşirate pe mal au pornit spre noi o sumedenie de curtezane vâslind în bărci mici Peisajul semăna leit cu pogorârea lui bodhisattva. Se is hi din Paradis sau cu apariţia lui Katnion; m-am simţit atât de plin de bucurie şi de recunoştinţă! În câteva clipe, au înconjurat corabia şi au început să îngâne cântece populare, cu atâta veselie, încât le-am rugat să cânte unul special pentru mine, oricare-ar fi. Şi atunci, una dintre curtezane a prins a cânta, ţinând isonul cu bătăi în marginea bărcii: „Până şi Buddha, care a trecut de la pasiuni la pace desăvârşită, se spune că a cunoscut-o pe mama fiului lui, Ragora. U şi a cântat versurile acelea iar şi iar, şi emu nespus de frumoase.

În pasajul acela, Senjumaru scria de parcă ar fi încercat dinadins să distrugă devotamentul lui Rurikomaru faţă de Cale. Era un strigăt de bucurie şi laudă din partea unui tânăr căruia, pentru prima dată în cei şaisprezece ani de viaţă, i se arătase lumea. Aici, nu-şi mai încăpea în piele de bucurie acolo, îl bombănea pe Maestrul care îl înşelase atâta!<

amar de vreme; dincolo, îi jura prietenie veşnică lui ’2 Rurikomaru, prietenul lui din copilărie, şi îl îndemna să coboare de pe munte. Rurikomaru simţea el niciodată nu fusese atât de profund impresionat 777 de ceva ce citise, nici măcar de cuvintele din sutrele sacre.

Pământul Pur al Fericirii Desăvârşite, despre care se credea că este peste milioane de mări şi ţări, e de fapt aici, la poalele acestui munte. Aici trăiesc nenumăraţi bodhisattva care te aşteaptă cu braţele deschise.

Ce motiv mai avea oare să se îndoiască de realitatea aceea minunată? Senjumaru nu pomenise de aşa ceva, dar cu siguranţă văzduhul era brăzdat de vrăbii palavinka, de papagali şi păuni; erau, pesemne, temple construite din perle şi agate, cu scări de aur şi argint şi bronz. O lume fantastică, de basm, apăruse brusc în faţa ochilor lui Rurikomaru. De ce coborârea într-o lume atât de plăcută trebuia să fie o piedică în calea iluminării? De ce o dispreţuia Maestrul în asemenea măsură şi încercase să îi ţină cât mai departe de ea? Înainte de a respinge ispita, voia să ştie din ce motive trebuie să o respingă.

A întins scrisoarea în lumina palidă şi a citit-o şi răscitit-o de nenumărate ori – şi-a petrecut toată noaptea cufundat în gânduri, fără nicio clipă de somn. Se străduia din răsputeri să găsească o modalitate de a nega realităţile din scrisoare, soli-citându-şi cunoştinţele şi puterea de înţelegere la maximum. Pleca urechea către vocea conştiinţei şi căuta izbăvirea din partea lui Buddha, iar eforturile lui erau lăudabile. Până la urmă, nu mai rămăseseră decât două lucruri care îl împiedicau să ia hotărârea finală: ataşamentul faţă de viaţa pe care o ducea la templu şi credinţa lui oarbă în învăţăturile Maestrului.

Aceste două lucruri au avut însă o influentă covârşitoare în sufletul lui. Dacă voia cu adevărat să alunge dorinţa de a pleca de pe munte, atunci nu-i rămânea altceva de făcut decât să întărească aceste două sentimente cât putea de mult.

„Deci. Vreau să cred cuvintele lui Senjumaru şi să dau uitării învăţătura lui Buddha şi predicile Maestrului meu? Să-i fac mincinoşi şi pe Buddha şi pe Maestru? Şi cu asta, gata?”, a rostit el în şoaptă, ca pentru sine. Trebuie că lumea plutitoare era un loc straşnic, după cum spusese Senjumaru. Dar să se lase ademenit şi să renunţe într-o singură dimineaţă la credinţa puternică pe care o clădise de paisprezece ani încoace? Nu făcuse oare de curând un legământ să îndure încercările cele mai cumplite şi mai dureroase? Şi, chiar dacă

ajungea să cunoască plăcerile lumeşti în viaţa asta, nu avea să-l mânie pe Buddha, să cadă în focul Iadului în viaţa următoare şi să îndure chinuri de zece sau douăzeci de ori mai cumplite?

Din pricina obârşiei.

Cuvintele acestea i-au apărut brusc în minte. El şi Senjumaru fuseseră diferiţi la caracter încă din copilărie. El avea parte de ocrotirea lui Buddha. Cu siguranţă, ocrotirea lui Buddha îl făcuse să îşi aducă aminte ceva mai devreme de destinul din viaţa următoare. De vreme ce există o viaţă următoare, cum ar putea să nu se teamă de pedeapsă? Tocmai pentru că exista speranţa unei vieţi care va să vie, Maestrul le interzisese plăcerile vieţii de acum. Se părea că Senjumaru nu crezuse în asta, dar el avea să creadă nesmintit şi în viaţa următoare, şi în pedeapsa lui Buddha. Iar astfel avea să demonstreze că el avea un caracter mai ales. Când îl lăudase Maestrul, nu cumva se referise tocmai la asta?

Gândurile acelea s-au pogorât asupra lui Rurikomaru ca o revelaţie din cer. La început a fost ca un fulger strălucitor, apoi ca valurile pe mare care se întind tot mai mult, spălându-i sufletul şi pătrunzându-i în tot trupul. Se simţea revigorat, îmbătat parcă de sunetele unei muzici limpezi; i se părea că trăieşte un soi de extaz religios pe care nu îl poate cunoaşte decât un pustnic care are deja acces la stadiul de samādhi. Fără să-şi dea seama ce face, şi-a împreunat mâinile în rugăciune către Buddha cel nevăzut. A început să repete cuvintele în suflet, iar şi iar: „Iartă-mi, te rog, prostia de a mă fi lăsat ademenit de strălucirea lumii de acum şi de fi dat uitării recompensele din lumea ce va să vie. N-am să mai îngădui niciodată ca asemenea gânduri josnice să mă tulbure ca în noaptea asta. Iartă-mă".

Nu, fie ce-o fi, nu avea să se lase ademenit de nimeni. Dacă Senjumaru avea de gând să se dedulcească din plăcerile lumii de acum, n-avea decât să facă după bunul plac. O să cadă drept în Iad şi o să sufere acolo în chinuri cumplite. Iar Rurikomaru, între timp, o să meargă pe Pământul Pur de la Apus şi o să îl privească de la înălţime cum se vaită şi cum plânge. Credinţa lui era acum de nezdruncinat, orice i s-ar fi spus. Se oprise în ceasul al doisprezecelea. Dar acum totul era bine, nu avea de ce să îşi mai facă griji.

Exact în clipa când Rurikomaru a luat hotărârea aceasta, noaptea lungă de toamnă a început să se lumineze încet şi s-a auzit dangătul limpede al clopotelor care chemau la rugăciunea de

dimineaţă. Cu mintea mult mai încordată decât de obicei, s-a prezentat respectuos în camera Maestrului, care părea că de abia deschisese ochii.

Slujitorul trimis de Senjumaru aştepta lângă treptele de piatră care urcau la Pavilionul Monju încă din zori. Când Rurikomaru s-a dus până la urmă să-l întâlnească, i-a dat un răspuns cu totul neaşteptat:

— Se prea poate ca lumea plutitoare să fie ademenitoare, dar, din anumite pricini, eu am hotărât să nu cobor de pe munte. Decât dragostea femeilor, vreau mai degrabă binecuvântarea lui Buddha.

A scos de la piept scrisoarea din seara dinainte şi a continuat:

— Spune-i stăpânului Senjumaru că eu sper să găsesc pace şi împăcare în viaţa următoare, chiar dacă asta înseamnă că trebuie să sufăr în cea de acum. Dacă păstrez scrisoarea, îmi va tulbura cugetul, aşa că te rog s-o iei înapoi.

Bărbatul a clipit a uimire şi părea că vrea să spună ceva, dar în clipa aceea Rurikomaru a zvârlit scrisoarea pe jos şi a pornit spre chilii fără să arunce măcar o privire în urmă.

Astfel, a venit şi iarna.

— Tu ai să împlineşti cincisprezece ani anul viitor. Şi dacă ne gândim şi la ce s-a întâmplat cu Senjumaru, cred că ar fi bine să te hirotoniseşti cât de curând, primăvara viitoare, i-a spus Maestrul lui Rurikomaru.

Şi totuşi, mintea învăţăcelului fusese tulburată de scrisoarea venită din partea vechiului său prieten; o bucată de vreme, reuşise să îşi înăbuşe sentimentele, dar nu şi-a păstrat seninătatea mult timp. Pasiunile lumeşti începuseră treptat să strălucească luminoase şi în sufletul lui, iar obsesiile care îl chinuiseră atât de mult pe Senjumaru îl bântuiau acum şi pe el. Venise vremea ca şi el, asemeni prietenului lui, să vadă imagini de femei în vise şi să se simtă fermecat de chipurile de bodhisattva din temple şi din pagode. Ajunsese să regrete faptul că îi înapoiase atunci scrisoarea lui Senjumaru. Din când în când, avea chiar zile când stătea cu sufletul la gură în aşteptare, sperând ca mesagerul de la Fukakusa să apară din nou. Îi era teamă ca Maestrul să nu-i vadă cumva chipul.

Rurikomaru mai credea însă, cu tărie, în ocrotirea lui Buddha şi nici nu avea de gând să facă vreun gest necugetat precum Senjumaru. Prin urmare, într-o bună zi a îngenuncheat în faţa Maestrului şi i-a mărturisit:

— Iartă-mi nesăbuirea şi fie-ţi milă de mine. Am ajuns să nu mai pot lua în râs plecarea lui Senjumaru. Dezvăluie-mi, te rog, calea de a stinge flăcările pasiunii şi de a distruge nălucile de femei. Sunt gata să îndur cele mai aspre ritualuri pentru a păşi pe poarta eliberării.

— Dai dovadă de dârzenie şi curaj să faci o asemenea mărturisire, i-a răspuns Maestrul. Intenţiile tale sunt lăudabile. Eşti un învăţăcel de nădejde. De fiecare dată când gândurile acestea necuviincioase îţi dau târcoale, singurul lucru pe care poţi să-l faci e să cauţi mila lui Buddha prin rugăciuni sincere. Timp de trei săptămâni de acum înainte, să îţi purifici negreşit trupul cu apă rece în fiecare zi şi să te închizi singur în Sala Lotusului. Cu siguranţă vei fi recompensat, iar nălucirile tale vor dispărea cu totul.

Aşa au sunat sfaturile Maestrului.

Douăzeci şi una de zile mai târziu, în noaptea când caznele lui trebuiau să se termine, Rurikomaru, frânt de oboseală, stătea rezemat de un stâlp din Sala Lotusului şi aţipise. În vis, i-a apărut silueta unui bătrân cu înfăţişarea nobilă, care i-a strigat numele de câteva ori.

— Am să-ţi dau o veste bună. Într-o viaţă anterioară, tu ai fost dregător la curtea unui rege în India. Pe atunci, trăia în capitală o femeie nespus de frumoasă, care era foarte îndrăgostită de tine. Însă tu erai încă de pe vremea aceea ferm hotărât să urmezi Calea şi insensibil la pasiuni, aşa că femeia aceea n-a reuşit să te smintească. Tocmai pentru că nu te-ai lăsat ademenit de farmecele ei, ai avut norocul, în viaţa asta, să fii crescut aici sub îndrumarea Maestrului şi să primeşti învăţăturile lui nepreţuite. Dar femeia care te-a iubit nu te-a putut uita, iar acum trăieşte pe acest munte, într-o altă formă. Iar dacă eşti bântuit de năluci de femei, ar trebui să o întâlneşti. Ca pedeapsă pentru păcatul de a fi încercat să îţi tulbure mintea, a renăscut în lumea asta în chip de pasăre. Însă pentru că a sălăşluit pe un pământ sfânt unde a ascultat zi şi noapte vorbele înţelepte din sutre, în viaţa următoare va renaşte pe Pământul Pur de la Apus. În cele din urmă, aşezată alături de tine pe una dintre florile de lotus din Rai, va avea chipul unui bodhi-sattva şi va fi scăldată din toate cele zece direcţii în lumina lui Buddha. Acum, femeia zace singură, pe moarte, grav rănită, pe vârful muntelui Shakagatake. Du-te cât mai degrabă să o întâlneşti. Astfel, ea o să ajungă pe Pământul Pur al lui Buddha Amida înaintea ta şi, de acolo, o să te ajute în drumul tău către iluminare. Toate nălucirile şi rătăcirile tale de acum vor dispărea, iar sufletul ţi se va însenina. Eu

am pogorât din Raiul Tosaku ca mesager al lui bodhi-sattva Fugen tocmai din admiraţie pentru credinţa ta neştirbită. Ca să îţi rămână credinţa astfel pe vecie, îţi dau în dar mătăniile acestea de cristal. Să nu te îndoieşti de cuvintele mele!

Când Rurikomaru şi-a revenit în simţiri, nu se vedea nici urmă de bătrân, însă a găsit într-adevăr în poală mătăniile de cristal care sclipeau precum picăturile de rouă în zori.

Pentru tânărul învăţăcel, încercarea de a urca pe vârful muntelui Shakagatake într-o dimineaţă de sfârşit de decembrie, cu frig muşcător, trebuie să fi fost o sarcină mai grea decât cele trei săptămâni de purificare cu apă rece. Însă Rurikomaru nu simţea nicio durere şi nicio povară pe măsură ce urca pe poteca abruptă de munte, mânat doar de dorinţa de a o întâlni pe femeia acum sub formă de pasăre, de care era legat atât de strâns, în trecut, prezent şi viitor. Până şi fulgii de zăpadă care începuseră să cadă la un moment dat, albi şi pufoşi precum smocurile de bumbac, deveneau tăciuni care aţâţau şi mai mult focul aprig al hotărârii şi al entuziasmului. Mergea întruna înainte, împiedicându-se din când în când; în jurul lui, cerul şi pământul, văile şi pădurile – toate erau treptat acoperite de o pătură argintie.

Într-un târziu, i s-a părut că ajunsese în vârf. Ninsoarea cădea în vârtejuri paşnice şi se aşternea pe jos; în zăpadă se vedea ceva încă şi mai alb, ceva ce părea a fi însuşi spiritul zăpezii – o pasăre necunoscută, cu o rană cumplită sub o aripă, care se zbătea şi scotea ţipete de durere în timp ce pe jos se scuturau picături de sânge, presărate ici şi colo precum petalele roşii ale unei flori. Văzând-o, Rurikomaru a alergat către ea şi a cuprins-o în braţe aşa cum o cloşcă îşi apără puii sub aripi. Apoi, cufundat în viscolul care înăbuşea orice sunet, a început să recite cu voce tare, din ce în ce mai tare, numele izbăvitor al lui Buddha Amida. A aşezat mătăniile de cristal la gâtul păsării.

Rurikomaru se temea ca nu cumva el să moară îngheţat de frig înaintea ei. Şi-a apropiat faţa de ea, învelind-o cu trupul; în părul lui, minunat aranjat în stilul învăţăceilor de la temple, a început să cadă încet, încet, ceva alb – pene de pasăre, poate, sau fulgi de zăpadă.

Cred ci iubirea membrilor Clubului Gourmet pentru plăcerile mesei nu era cu nimic mai prejos decât iubirea lor pentru desfătările iatacului. Erau toţi o adunătură de trântori fără alte preocupări în afară

de jocul de cărţi, cumpărarea de femei şi devorarea de bunătăţi. De fiecare dată când descopereau câte un gust nou şi neobişnuit, se mândreau şi se lăudau cu asta de parcă ar fi găsit o femeie frumoasă. Dacă descopereau vreun bucătar priceput în stare să zămislească asemenea gusturi – un bucătar genial – nu pregetau să îl angajeze pe la casele lor plătindu-i sume cu care ar fi putut cumpăra favorurile unor gheişe de primă mână. Erau convinşi ei „de vreme ce există geniu în arte, atunci trebuie să existe geniu şi în bucătărie". Şi asta pentru ei, după părerea lor, gătitul era cu adevărat o artă, capabilă de a produce efecte artistice ce puneau în umbri – cel puţin din punctul lor de vedere – poezia, muzica sau pictura. Nu numai când se delectau cu bucate nemaipomenite, ci şi când se adunau în jurul une mese încărcate cu bunătăţi nenumărate, simţeai cu toţii aceeaşi încântare, acelaşi extaz pe care îl provoacă şi cea mai subtilă muzică simfonică – se lăsau cuprinşi de senzaţia că sufletul urcă încet către înălţimi ameţitoare. Erau încredinţaţi d desfătările pe care le producea mâncarea ţineau în aceeaşi măsură de plăcerea trupului şi de cea! spiritului. Se pare însă că diavolul are aceleaşi puteri cu zeii, căci dacă oricare dintre plăcerile trupeşti – nu numai plăcerea mesei – este dusă h extrem, eşti în primejdie să te afunzi cu totul îl acea plăcere.

Prin urmare, ca rezultat al dedulcirii la bunătăţi toţi aveau o burtă cât un butoi în tot timpul anului L Fireşte, nu era vorba numai de burtă: trupurile k f erau gelatinoase din pricina excesului de grăsime iar obrajii şi coapsele le erau durdulii şi unsuroase precum carnea folosită la prăjeala de burtă de por* ţţţ în sos de soia. Trei dintre ei aveau diabet şi aproape toţi membrii clubului sufereau de dilatare gastrică Unii fuseseră cât pe-aci să moară din pricina une: apendicite. Însă niciunul dintre ei nu-şi tăcea vreo grijă cu privire la boli, în parte din trufie, în parte din fidelitate faţă de „gurmandismul" căruia îi erai atât de devotaţi Sau, chiar dacă vreunul simţea e teamă lăuntrică, niciunul nu era dornic să părăsească clubul din pricina asta.

— O să murim cu toţii în curând de cancer la stomac, îşi spuneau unul altuia râzând.

Semănau cu nişte rate ţinute în întuneric şi îndopate cu mâncare din belşug ca să le devină carnea moale şi suculentă. Pesemne că momentul când burţile aveau să le fie umplute până la refuz de mâncare avea să fie şi clipa când li se va sfârşi viaţa. Până atunci, însă, aveau să mănânce întruna fără să ştie când să se oprească, iar

râgâiturile aveau să le ţâşnească necontenit din burţile îmbuibate.

Asociaţia aceasta de excentrici nu avea decât cinci membri. De fiecare dată când erau liberi – şi, cum erau tot timpul fără ocupaţie, adică aproape în fiecare zi – se adunau la casa unuia dintre ei sau într-o încăpere de la etajul vreunui club şi îşi petreceau după-amiezile jucând cărţi. De la jocuri <5 tradiţionale japoneze precum hana awase sau inoshikacho până la bridge, canastă, pocher, blackjack sau popa prostul, jucau aproape orice ca să parieze pe bani. Erau pasionaţi de asemenea jocuri şi jucători pricepuţi, toţi până la unul. Iar când se lăsa noaptea, banii câştigaţi erau puşi laolaltă şi folosiţi pentru a finanţa ospăţul de seară, care se desfăşura uneori acasă la vreunul dintre membri, alteori într-un restaurant în oraş. Doar că în scurtă vreme s-au săturat de restaurantele faimoase din Tokyo – Mikawaya din Akasaka, Kinsui din Hama-cho, Okitsu din Azabu, Jishoken din Tabata, Shimamura, Otokiwa, Kotokiwa, Hasshin şi Naniwaya din Nihonbashi – fuseseră de nenumărate ori în fiecare dintre aceste restaurante nemaipomenite cu mâncare japoneză, care acum nu le mai ofereau nicio fărâmă de satisfacţie. „Ce mâncăm în seara asta?" era singura lor grijă din clipa în care deschideau ochii dimineaţa. Chiar şi în timp ce jucau cărţi şi pariau după-amiaza, îşi frământau creierii cu privire la meniul din seara respectivă.

— Parcă m-aş îndestula în seara asta cu supă de ţestoasă cu carapacea moale, suspina câte unul dintre ei în timpul jocului.

Imediat, o poftă aprigă se răspândea precum curentul electric în toţi membrii grupului care lânceziseră până atunci fără nicio idee mai de soi şi îşi l'exprimau de îndată aprobarea unanimă cu un entuziasm de nestăvilit. Din clipa aceea, ochii şi chipurile lor începeau să lucească într-un alt fel decât cel produs de patima jocului – căpătau o strălucire sălbatică – şi josnică, de fantomă flămândă din poveşti.

— Ţestoasă? Să ne îndestulăm cu supă de ţestoasă? Mă întreb însă dacă putem găsi o supă de ţestoasă gustoasă pe la vreun restaurant din TOkyO, bombănea şoptit un alt membru, ca pentru sine.

Cuvintele erau rostite într-un susur aproape imperceptibil, dar aveau puterea de a domoli înflăcărarea tuturor, atât de intensă cu doar câteva clipe mai devreme. Până şi felul în care jucau cărţi devenea vlăguit şi obosit.

Apoi, dintr-odată, altcineva făcea o altă sugestie:

— Hai, n-o să găsim niciodată în Tokyo. Dar mai bine şi ne

urcăm în trenul spre Kyōto în seara asta şi să mergem la Maruya în Kamishichiken-machi. Aşa, o să putem mânca supă de ţestoasă mâine la prânz.

— Ce idee nemaipomenită! Să mergem la Kyōto sau în altă parte! Odată ce ţi s-a făcut poftă de ceva, nu te poţi linişti până nu mănânci.

Atunci, se simţeau în sfârşit uşuraţi, iar pofta încă şi mai straşnică ţâşnea din adâncurile stomacului. Şi aşa, mânaţi de lăcomia de a mânca supă de ţestoasă, se lăsau hurducaţi de trenul de noapte spre Kyōto, iar în seara următoare se întorceau la Tokyo cu burdihanele uriaşe îndesate cu supă de ţestoasă, plăcut legănaţi de mişcările trenului.

Capriciile lor deveneau din ce în ce mai năstruşnice: plecau la Ōsaka pentru o porţie de plătică lângă un bol fierbinte de orez cu ceai, sau la Shimonoseki pentru o farfurie cu mâncare de peşte fugu; tânjind după gustul de somon de Akita, se aventurau în oraşele bântuite de furtuni de zăpadă din ţinuturile din nord. Până la urmă, limbile lor au pierdut orice urmă de sensibilitate pentru „mâncărurile fine" obişnuite – oricât ar fi lins, oricât ar fi sorbit, nu mai descopereau bucuria şi desfătarea căutate. Fireşte, se saturaseră complet de mâncarea japoneză, iar pe de altă parte ştiau că în privinţa bucatelor occidentale nu puteau găsi nimic atâta vreme cât nu plecau în străinătate. Le mai rămăsese mâncarea chinezească – mâncarea bogată despre care se spunea că e cea mai rafinată şi mai variată din întreaga lume – pentru ei, însă, până şi asta ajunsese insipidă şi searbădă ca un pahar cu apă. Prin urmare, având în vedere că erau cu toţii genul de oameni pe care îi interesează mai degrabă satisfacerea propriului stomac decât boala gravă a unui părinte, de bună seamă că proasta lor dispoziţie şi anxietatea atinseseră un punct culminant. Au cutreierat toate ospătăriile din Tokyo în speranţa de a descoperi un gust nou, minunat, şi de a-i impresiona astfel pe ceilalţi membri. Erau aidoma n unor colecţionari de bizarerii care scotocesc prin toate prăvăliile de vechituri cu gândul că vor găsi cine ştie ce obiect neobişnuit. Unul dintre ei a gustat prăjituri cu gem de fasole de Imagawa la o tarabă de noapte undeva prin Ginza, iar apoi, ţţţ susţinând sus şi tare că sunt cele mai savuroase gustări care se găseau la ora aceea în Tokyo, şi-a prezentat descoperirea cu mândrie celorlalţi membri. Un altul a proclamat că un vânzător ambulant care venea în fiecare noapte pe la

ora douăsprezece în cartierul de case cu gheişe din Karasumori avea cele mai fine găluşti chinezeşti de pe lume. Însă când ceilalţi din grup, incitaţi de asemenea anunţuri, gustau minunăţiile cu pricina, îşi dădeau seama că limba descoperitorului fusese înşelată de o imaginaţie prea înflăcărată. La drept vorbind, în ultima vreme toţi păreau să-şi piardă treptat minţile din pricina lăcomiei cumplite. Cel care râdea de descoperirea altuia era chiar următorul ce avea să se entuziasmeze la un gust cât de puţin neobişnuit, indiferent dacă era bun sau rău.

— Orice-am mânca e totuna, nu se schimbă absolut nimic. Cred că singura soluţie care ne-a mai rămas e să găsim un bucătar desăvârşit şi să inventăm feluri de mâncare cu totul noi.

— Fie să găsim un bucătar genial, fie să dăm un premiu în bani oricui născoceşte un fel de mâncare cu adevărat uimitor.

— Dar să nu dăm niciun premiu pentru prăjituri cu gem sau pentru găluşti chinezeşti, oricât ar fi de bune. Avem nevoie de ceva grandios, potrivit pentru un banchet fastuos.

— Cu alte cuvinte, avem nevoie de o simfonie culinară!

Cam aşa se desfăşurau conversaţiile lor.

Bănuiesc că până acum cititorul şi-a format deja o idee despre ce fel de asociaţie era acest Club Gourmet şi despre situaţia în care se găseau membrii săi. Mi s-a părut că această prefaţă e necesară înainte de a scrie povestea care urmează.

Dintre toţi membrii clubului, contele G. era cel mai înstărit, cel mai leneş, cel mai tânăr; avea o inteligenţă sclipitoare, o imaginaţie debordantă şi stomacul cel mai răbdător. De vreme ce erau cu totul doar cinci membri, nu era neapărat nevoie de un preşedinte oficial, dar întâlnirile se desfăşurau de obicei într-o încăpere de la etajul reşedinţei contelui G., care devenise un soi de cartier general; prin urmare, contele a ajuns un soi de secretar, ocupând o poziţie asemănătoare cu cea de preşedinte. Tocmai de aceea, bineînţeles că, atunci când era vorba de descoperirea şi savurarea vreunei rarităţi culinare, el se consuma nervos şi se agita de două ori mai mult decât ceilalţi membri. Şi, firește, toţi se bizuiau pe conte să facă asemenea descoperiri, deoarece era cel mai inventiv din grup. Toţi se aşteptau ca, dacă cineva avea să câştige într-adevăr premiul în bani, el să fie acela, în adâncul sufletului, toţi sperau ca el să născocească o operă culinară splendidă, ceva care să le revigoreze papilele amorţite pentru o

experienţă nouă şi misterioasă, subtilă şi profundă – atunci, i-ar fi dat banii cu dragă inimă.

— Un concert de delicatese! O simfonie culinară!

Cuvintele acestea îi reveneau fără încetare în minte contelui. Mâncare al cărei gust să topească trupul şi să înalţe sufletul spre cer. Mâncare ca o muzică nemaiauzită care, odată ascultată, să îi facă să danseze nebuneşte, să danseze până la moarte. Mâncare din care să vrei să mănânci întruna, la nesfârşit, ale cărei gusturi incredibil de delicioase să se încolăcească în jurul limbii până la explozia stomacului. Contele era convins că, dacă ar putea crea o asemenea mâncare, avea să devină un artist extraordinar. Şi chiar dacă nu reuşea, fel şi fel de halucinaţii cumplite despre mâncare pluteau vremelnic şi apoi dispăreau în mintea acestui om cu o imaginaţie năvalnică. Treaz sau adormit, nu mai visa altceva decât mâncare.

Când şi-a revenit, a văzut în întuneric vălătuci de abur alb care se înălţau ispititori. Mirosea înspăimântător de bine. Aromă de prăjituri de orez înăbuşite. Aromă de raţă friptă. Aromă de grăsime de porc. Aromă de praz, de usturoi şi de ceapă. Aromă de fiertură de vită. Arome puternice, parfumate şi dulci păreau să se ridice din mijlocul aburului, amestecate laolaltă. Privind stăruitor în întuneric, a desluşit cinci sau şase obiecte care pluteau în aerul plin de aburi. Unul dintre ele era o bucată albă şi moale – de grăsime de porc sau poate de konnyaku – care tremura în aer. La fiecare mişcare, un lichid gros ca mierea picura încet, încet pe pământ. Iar unde cădea, se formase o moviliţă cafenie cu strălucire de sirop. La stânga, se zărea un crustaceu splendid – sau poate o moluscă – cel mai mare pe care îl văzuse contele vreodată.

Jumătatea de sus a cochiliei se deschidea şi se închidea întruna. Şi, când s-a deschis complet, S-a întâmplat într-o seară la vreo zece zile după ce începuse să aibă asemenea vise. După ce serviseră o cină la fel de fadă ca de obicei, membrii clubului se adunaseră în jurul unei sobe cu burţile răsfrânte şi fumau câte o ţigară cu o plictiseală de moarte pe chip. Contele i-a lăsat aşa şi s-a strecurat afară la plimbare. Şi totuşi, scopul lui nu era să-şi înlesnească digestia. Era convins că visele din ultima perioadă erau semne prevestitoare şi că el avea să descopere în curând o mâncare absolut splendidă. Avea presimţirea că ar putea să se întâmple chiar în noaptea aceea, pe când hoinărea.

Fii Contele părăsise clubul găzduit de casa lui din cartierul

Surugadai pe la ora nouă, într-o seară geroasă de iarnă. Purta o pălărie de culoarea măslinei şi o haină groasă din păr de cămilă cu – guler de astrahan. Cu bastonul de abanos cu măciulie de fildeş în mână, încercând să înăbuşe obişnuitele râgâieli care dădeau să iasă pe gât, a pornit în jos pe panta care ducea spre Imagawak Oji. Era o zonă destul de animată, dar contele, firește, nu dădea nici cea mai mică atenţie magazinelor şic, prăvăliilor de fleacuri sau librăriilor înşirate de-a lungul străzii, nici chipurilor sau hainelor trecătorilor. Pe de altă parte, dacă trecea prin faţa celui mai şleampăt birt – darmite prin faţa unei cârciumi mai de soi – nasul lui devenea la fel de sensibil ca al unui câine înfometat. După cum probabil ştiu toţi cei care locuiesc în TOkyO, dacă mergi cale de vreo două sau trei cvartale prin Imagawakoji dinspre Surugadai, dai pe partea dreaptă de un restaurant chinezesc numit Numărul 1. Ajuns în faţa lui, contele s-a oprit, iar nările au început să-i freamăte. (Avea un nas foarte fin şi era în stare să judece cât de bună era mâncarea la un restaurant printr-o simplă adulmecare.) După o clipă, însă, a pornit repede din loc spre Kudan, scuturând bastonul cu o expresie de resemnare.

Abia traversase o ulicioară şi voia să intre într-o mahala întunecată şi pustie când doi chinezi cu scobitori în gură au venit din direcţia opusă şi au trecut pe lângă el. După cum am remarcat mai sus, contele nu se gândea decât la mâncare şi nu dădea nicio atenţie trecătorilor, prin urmare ar fi J trebuit să nici nu-i bage în seamă pe cei doi; însă, în clipa când au ajuns în dreptul lui, un damf de vin de orez i-a pătruns în nări. S-a întors şi a privit chipurile celor doi.

„Ia te uită, ăştia doi tocmai au mâncat mâncare chinezească, iar asta înseamnă că pe aici prin apropiere trebuie să se fi deschis un nou restaurant", s-a gândit contele şi a clătinat din cap.

Tocmai atunci, i-a plutit în urechi ecoul unei viori chinezeşti venit de undeva de departe – muzica tristă şi tânguitoare străbătea întunericul până la el.

Contele a stat să asculte cu atenţie o vreme, cu urechile ciulite în întuneric lângă movila din apropierea parcului Ushigafuchi. Sunetul nu venea dinspre luminile puternice care străluceau în depărtare în Kudanzaka, ci, într-adevăr, din străfundurile străduţelor lăturalnice dintr-unul din cartierele puţin frecventate şi cufundate într-o liniște de mormânt dinspre Hitotsubashi; străpungea tremurat aerul îngheţat al nopţii de iarnă, ascuţit ca scârţâitul unei cumpene de fântână, subţire

ca un fir metalic întins, intermitent ca frânturile de voce – un ecou parcă gata să se stingă dintr-o clipă în alta. Când sunetul ascuţit a ajuns în cele din urmă la punctul culminant, s-a oprit brusc ca un balon care se sparge, apoi imediat s-a auzit răsunet de aplauze de la cel puţin zece oameni, de mult mai aproape decât se aşteptase contele.

„Se ţine un banchet pe undeva. Şi se serveşte mâncare chinezească. Dar oare pe unde-o fi?"

Aplauzele au continuat vreme destul de îndelungată. Păreau să se stingă, dar tocmai atunci cineva începea să bată din nou din palme şi aplauzele porneau iar, într-un vuiet ca de nenumărate aripi de porumbel ce fâlfâiau în acelaşi timp. Veneau în ritmul valurilor, retrăgându-se o clipă şi apoi năpustindu-se din nou asupra ţărmului. Iar după aceea, pierdut în tumultul valurilor, s-a auzit un soi de ciripit timid de pasăre şi vioara a început o nouă melodie. Picioarele l-au purtat pe conte în direcţia sunetului cale de două sau trei cvartale; a mers de-a lungul zidului unui conac situat în apropiere de podul Hitotsubashi, a cotit-o apoi la stânga şi a ieşit într-o fundătură îngustă. Acolo, printre nenumărate prăvălii abandonate şi cu obloanele trase, era o casă de lemn cu două etaje în stil occidental, cu luminile aprinse strălucitor în noapte. Fără nicio îndoială, sunetul de vioară şi ropotele de aplauze coborau de la etajul al doilea al acelei case; în încăperea cu balcon, îndărătul uşilor de sticlă închise, o mulţime de oameni stăteau pesemne aşezaţi în jurul unei mese, în toiul unui banchet.

Contele G. nu avea nici cea mai mică fărâmă de cunoştinţe sau de interes pentru muzică, mai ales pentru cea chinezească, dar pe când stătea acolo sub balcon şi asculta atent sunetul viorii, melodia aceea stranie şi magică i-a aţâţat pofta de mâncare de parcă ar fi fost aroma unor bucate nemaipomenite. Culorile, texturile şi gusturile tuturor mâncărurilor chinezeşti pe care le cunoştea i-au venit atunci în minte rând pe rând, în ritmul muzicii. Când tempoul s-a înteţit şi strunele viorii au produs un sunet aspru ca o voce de fată cântând din rărunchi, contelui i-au plutit în minte culoarea roşie ca focul şi gustul puternic, pătrunzător al intestinelor de anghilă. Iar când melodia a devenit dintr-odată plină, rotundă, tânguitoare ca o voce înecată de lacrimi, s-a gândit la o fiertură spornică de castraveţi-de-mare, atât de copioasă încât fiecare înghiţitură pătrundea până la rădăcina papilelor gustative. Şi, la sfârşit, când s-a pornit iureşul de aplauze, i-au apărut brusc dinaintea ochilor toate felurile minunat meşteşugite şi

parfumate din bucătăria chinezească, după care până şi holurile de supă linse complet, oasele de peşte, lingurile şi cănile de porţelan, ba chiar şi feţele de masă pătate de grăsime i s-au desenat limpede în cuget.

Contele G. şi-a lins buzele de câteva ori şi şi-a înghiţit saliva, dar pofta de mâncare nestăvilită care îi ţâşnea din stomac devenise de neîndurat.

Fusese convins că ştie fiecare restaurant chinezesc din Tokyo, şi totuşi iată încă unul – oare când apăruse? În orice caz, faptul că descoperise casa aceea în noaptea respectivă, ademenit de sunetul viorii, se datora de bună seamă karmei. Şi tocmai de aceea, mâncarea de acolo trebuia gustată, măcar o dată. În plus, avea presimţirea că în casa aceea ar putea găsi delicatese rafinate cum nu mai încercase vreodată. Cufundat în astfel de gânduri, contele a simţit dintr-odată cum stomacul, care fusese plin-ochi cu câteva clipe mai devreme, i-a dat ghes de foame atât de puternic, încât pielea de pe burtă i s-a întins să crape. Şi atunci, tot trupul contelui a fost cuprins de un tremurat fantastic, de parcă ar fi fost un samurai din vechime care stă în fruntea oştirii înainte de a porni la atac.

Contele a dat să deschidă uşa ca să intre, dar, spre uimirea lui, era închisă temeinic, probabil zăvorâtă pe dinăuntru. Mai mult, abia când îşi aşezase mâna pe clanţă băgase de seamă că pe stâlpul de la intrarea în casa pe care el o crezuse a fi un simplu restaurant era agăţată o plăcuţă pe care scria „Sala Zhejiang”. Plăcuţa era făcută din lemn, deja ros de vreme, iar semnele negre păreau bătute de nenumărate ploi: literele erau acum şterse, dar mari şi groase, cu o scriitură tipic chinezească. De vreme ce el se gândea numai la mâncare, fireşte că nu observase plăcuţa, dar dacă ar fi fost câtuşi de puţin atent la înfăţişarea exterioară a clădirii, ar fi trebuit să priceapă că nu era vorba de un restaurant. Dacă ar fi fost un restaurant precum cele din Kanda sau din cartierul chinezesc din Yokohama, ar fi avut agăţate la o tarabă în faţă ciozvârte de porc, pui întregi fripţi, meduze sau cărnuri afumate, iar uşa fireşte că ar fi fost larg deschisă. Însă, după cum am pomenit mai devreme, uşa de la parter care dădea în stradă era ferecată, la fel şi toate ferestrele. Pe deasupra, uşa nici nu era de sticlă, ci dintr-un metal vopsit, aşa că nu se vedea nimic în odaia dinăuntru. Doar etajul al doilea era animat şi gălăgios, ferestrele de la primul etaj erau cufundate în întuneric. Era aprinsă o singură lumină slabă,

agăţată de streaşină chiar deasupra intrării, care împrăştia o lucoare palidă pe semnele de pe plăcută.

Pe stâlpul celălalt erau o sonerie şi o bucăţică de hârtie albă de mărimea unei cărţi de vizită pe care erau scrise cuvintele Night Bell în engleză şi „Persoanele venite cu treburi sunt rugate să sune aici" în japoneză. Însă, oricât de mult ar fi jinduit contele la bucatele chinezeşti dinăuntru, nu avea curajul să apese butonul soneriei. Probabil că „Sala Zhejiang" era un club pentru chinezii originari din acea provincie, care trăiau acum în Japonia. Îi era cu neputinţă să dea buzna înăuntru şi să ceară să fie primit la ospăţul lor. Astea erau gândurile care îl măcinau pe conte pe când stătea cu faţa strâns lipită de uşa metalică.

Bucătăria, din câte se pare, era foarte aproape de intrare, iar prin deschizăturile din jurul uşii ieşea o aromă caldă, ca aburul care se înalţă din sitele chinezeşti de lemn pentru înăbuşit. În clipele acelea, contelui îi trecea prin minte că faţa lui semăna probabil cu cea a unei pisici la pândă în pragul unei bucătării, pregătită să înhaţe din peştele care e pregătit lângă chiuvetă. Era atât de lihnit de poftă încât, dacă ar fi putut, s-ar fi transformat în pisică şi s-ar fi furişat în casă să lingă una după alta toate farfuriile, toate holurile, toate ceştile. Dar nu avea nimic de câştigat dacă începea să se plângă acum că nu se născuse pisică. Contele a suspinat adânc, a regret, apoi şi-a lins buzele şi s-a îndepărtat de uşă cu inima grea.

„Oare chiar nu există nicio cale de a mă strecura în casa asta şi de a gusta din mâncare?"

Scăldat în sunetul de vioară şi în ropotele de aplauze care se scurgeau de la etaj, contelui îi venea greu să se dea bătut cu una, cu două şi se plimba încolo şi încoace pe uliţa întunecată. Adevărul era că, de când aflase că acolo nu era un restaurant, pofta lui de a gusta mâncarea devenise încă şi mai arzătoare. Şi nu numai din dorinţa de a-i impresiona pe ceilalţi membri ai clubului prin faptul că descoperise un fel de mâncare surprinzător de gustos într-o parte a oraşului cu totul neaşteptată. Faptul că acela era un club al chinezilor din provincia Zhejiang, faptul că ei erau acolo şi respectau întocmai datinile din ţinuturile natale, desfătându-se cu deliciile bucătăriei chinezeşti şi îmbătându-se cu muzica aceea extraordinară – asta îl făcea să fie peste măsură de curios. După cum el însuşi era gata să recunoască, nu gustase niciodată până atunci mâncare chinezească adevărată. Firește, încercase toate bucatele îndoielnice din toate

cârciumile din TOkyO şi Yokohama, dar acestea erau de obicei făcute cu ingrediente rudimentare gătite într-un stil semijaponez – din câte auzise însă de la cei care călătoriseră prin China, mâncarea servită acolo nu avea nici pe departe gustul dubios din Japonia. De ceva vreme, bănuia că tocmai mâncarea chinezească autentică era delicatesa ideală la care visau de fapt membrii Clubului Gourmet. Prin urmare, dacă acea „Sală Zhejiang" era, după cum îşi închipuia el, un loc unde stilul de viaţă pur chinezesc era păstrat cu sfinţenie, atunci tocmai casa aceea reprezenta tărâmul ideal pe care îl căuta. Îşi imagina, înşirate pe mesele de la etaj, şiruri întregi din capodoperele pe care se străduia de ani şi ani să le creeze – o uimitoare operă de artă a gusturilor, răspândind fără încetare o lumină orbitoare. Pesemne că, în acorduri de vioară, o simfonie de arome şi gusturi doldora de lux şi plăcere răsuna în sala plină şi legăna sufletele tuturor oaspeţilor. Contele ştia prea bine că, din toată China, provincia Zhejiang era cea mai îmbelşugată în ingredientele potrivite pentru o bucătărie rafinată. De fiecare dată când auzea numele Zhejiang, îşi aducea aminte negreşit de un peisaj mirific de pe malul lacului Xi Hu, cântat de poeţi precum Bai Juyi sau Su Dongpo, dar şi de ţinutul unde se găteau biban-de-mare Sungari şi burtă de porc prăjită în sos de soia, aşa cum îi plăcea lui Dongpo.

Contele stătea pe sub streşini de mai bine de o jumătate de oră, iar în acest răstimp papilele lui gustative înmuguriseră. La un moment dat, a simţit cum cineva cobora treptele de la primul etaj, cu un pas greu – în scurtă vreme, pe uşa metalică şi-a făcut apariţia un chinez care mergea împleticit. Probabil că era foarte ameţit de băutură pentru că, imediat cum a ieşit, s-a clătinat şi s-a lovit de umărul contelui.

— Aah! A exclamat bărbatul, după care a bâiguit încă ceva, pesemne scuze în chineză.

Apoi, părând să realizeze că celălalt era japonez, a vorbit din nou, de data asta în japoneză, foarte răspicat:

— Vă rog să mă iertaţi!

Era un bărbat corpolent la vreo treizeci de ani, cu o pălărie de student la Universitatea Imperială din Tokyo; deşi îşi ceruse scuze cum se cuvine, a rămas cu privirea aţintită asupra contelui G., parcă bănuitor să îl întâlnească tocmai într-un asemenea loc.

— Nu, nicidecum, eu ar trebui să îmi cer scuze. Ştiţi, eu sunt înnebunit după bucătăria chinezească, iar miresmele care veneau

dinăuntru erau atât de plăcute, încât am uitat cu totul de mine şi am rămas aici să le savurez.

Cuvintele acestea sincere şi inocente care ieşiseră atât de direct şi de uşor de pe buzele contelui au avut un impact formidabil asupra bărbatului, în mod normal, nu ar fi fost în stare de o asemenea realizare, dar pesemne că francheţea lui – sau, mai bine zis, neţărmurita-i lăcomie – pusese în mişcare şi Cerul şi Pământul. Probabil că felul în care vorbise fusese amuzant, deoarece studentul a început să râdă cu simpatie, scuturându-şi burta împlinită.

— Ba da, ăsta-i adevărul, mâncarea bună este cea mai mare plăcere din viaţă şi toată lumea ştie că bucătăria chinezească e cea mai rafinată din întreaga lume!

— Ha, ha, a continuat chinezul să râdă, amuzat.

— Ştiţi, am cutreierat toate restaurantele chinezeşti din Tokyo, dar, ca să fiu sincer, aş vrea să gust măcar o dată mâncare chinezească adevărată, nu de restaurant, ci din cea servită într-un loc ca acesta, unde nu se adună decât chinezi. Ei, ce spuneţi? Ştiu că e o obrăznicie fără margini din partea mea să vă rog aşa ceva, dar nu s-ar putea oare să mă primiţi între dumneavoastră în seara asta şi să îmi daţi voie să gust câte ceva din mâncarea de aici? Daţi-mi voie să mă prezint.

Contele a scos atunci o carte de vizită dintr-un portofel.

Conversaţia dintre cei doi părea să fi atras atenţia oaspeţilor de la etaj. Unul după altul, cinci sau şase oameni coborâseră şi îl înconjuraseră pe conte. Alţii deschiseseră uşa pe jumătate şi îşi iţiseră capetele ca să privească. Pe aleea întunecată, zona de sub streşini fusese brusc inundată de lumina din casă, iar silueta maiestuoasă a contelui, cu paltonul lui gros şi cu obrajii umflaţi şi roşii, se contura limpede în aer. Ca un amănunt amuzant, numeroşii chinezi care îl înconjurau aveau, asemeni contelui, obrajii rotunzi şi graşi, strălucitori în conul de lumină; în plus, toţi rânjeau către el.

— Bine, fie! Intraţi, vă rog! Vă vom servi cu o cină chinezească nemaipomenită! A strigat cineva atunci cu o voce ascuţită. Era un bărbat care îşi scosese capul pe o fereastră de la etajul al doilea. Imediat, hohote de râs şi ropote de aplauze au izbucnit din partea celorlalţi chinezi, atât de sus, cât şi de jos.

— Mâncarea de aici e extraordinar de gustoasă. Nu are nimic de-a face cu ceea ce găseşti la un restaurant obişnuit. Ai să rămâi cu gura căscată! A spus de data asta un alt bărbat, dintre cei care îl

înconjurau pe conte, cu o voce ispititoare.

— Haide, nu te mai sfii! Urcă şi mănâncă pe săturate!

Toţi cei din grup, ameţiţi de băutură, îl îndemnau astfel pe jumătate în glumă, în vreme ce răsuflările lor duhnind a vin de orez îl învăluiau pe conte.

Oarecum buimac de parcă totul ar fi fost un vis, contele a intrat în casă laolaltă cu ceilalţi. În camera aflată imediat după uşa de metal – care păruse complet cufundată în beznă de afară – o lampă cu un abajur cu şiraguri de mărgele de sticlă strălucea cu putere. Pe un raft în dreapta erau înşirate prune verzi, curmale chinezeşti, fineţe uscate de longyan, mandarine şi o sumedenie de conserve; lângă raft erau atârnate hălci uriaşe de carne de porc şi picioare cu şoriciul încă pe ele. Părul fusese curăţat cu grijă, iar şoriciul părea moale, alb şi lucios ca pielea unei femei. Pe peretele din faţă era agăţată o litografie, un portret al unei chinezoaice nespus de frumoase. Lângă ea, fusese tăiată o ferestruică, prin care vălătuci de fum şi de mirosuri de bucătărie năvăleau în încăperea mică, îngreunând aerul. Cu siguranţă acolo era bucătăria, după cum îşi închipuise contele. N-a avut timp să arunce decât o privire rapidă la toate astea, pentru că a fost condus imediat pe scara abruptă de lângă intrare şi apoi sus, la etaj. Primul etaj era amenajat într-un mod foarte bizar: imediat ce terminai de urcat scara, dădeai de un coridor îngust cu un perete alb pe o parte şi un paravan lung de lemn vopsit în albastru pe cealaltă parte. Paravanul avea aproape doi metri înălţime şi era cu vreo jumătate de metru mai jos decât tavanul; în lungime, trebuie să fi avut vreo şase-şapte metri. Şi, cam la fiecare doi metri, era câte o uşă mică, joasă. În cadrul celor trei uşiţe atârna câte o perdea de bumbac alb, jerpelită şi murdară, de parcă te-ai fi aflat în culisele unui teatru ieftin de varietăţi. Când contele intrase pe coridor, perdeaua de la uşiţa din mijloc se înfoiase încet şi se dăduse deoparte, iar dinăuntru se iţise capul unei femei tinere. Cu faţa ei rotundă şi umflată, aproape înspăimântător de albă, cu ochii mari şi nasul teşit, semăna cu un mic Spaniei japonez. S-a încruntat bănuitoare şi l-a măsurat pe conte cu privirea; apoi, dezvelind o clipă un dinte de aur, şi-a ţuguiat buzele, a scuipat pe jos un sâmbure de pepene şi s-a retras îndărătul perdelei.

„Oare de ce or fi împărţit o casă atât de mică în cămăruţe? Şi ce anume făcea femeia aceea?”

Contele nici n-a avut răgaz să îşi pună asemenea întrebări – a

fost condus mai departe pe scară, spre etajul al doilea.

Între timp, fumul din bucătăria de la parter urca pe scara îngustă ca un coş, pe urmele contelui, până la tavanul încăperii de la etajul al doilea. În timp ce suia, era atât de învăluit de norii de fum, încât s-a întrebat dacă nu cumva propriul lui trup era afumat pentru a fi pregătit mai târziu ca mâncare chinezească. Însă încăperea în care a intrat era ticsită nu numai cu aburi de la bucătărie, ci şi cu fum de ţigară, parfumuri, vapori, dioxid de carbon şi o puzderie de mirosuri, toate amestecate laolaltă. Aerul era atât de încărcat, înceţoşat parcă de o pâclă albă, încât chipurile oamenilor nici nu se desluşeau limpede. Adus acolo brusc de pe uliţa întunecoasă şi liniştită, contele a remarcat în primul rând atmosfera înnegurată şi senzaţia de sufocare umedă pe care o dădea încăperea.

Unul dintre bărbaţii din grupul care îl condusese până acolo a făcut un pas înainte şi a strigat, folosind japoneza cu bună ştiinţă:

— Domnilor, vi-l prezint tuturor pe contele G!

Contele şi-a mai revenit cât de cât şi şi-a scos imediat haina şi pălăria, care i-au fost smulse de îndată de câte cinci sau şase mâini de fiecare parte şi apoi duse cine ştie pe unde. Unul dintre bărbaţi l-a apucat de mână şi l-a condus până în faţa unei mese. Spre deosebire de primul etaj, aici încăperea nu fusese împărţită: era o sală mare, largă, în mijlocul căreia se găseau două mese rotunde, imense. În jurul fiecăreia dintre ele erau aşezaţi câte cincisprezece oaspeţi, poate mai mulţi, care se năpusteau toţi asupra unui bol imens, de o frumuseţe fără seamăn, aşezat în centru: atacau cu lingurile, înfigeau beţişoarele şi se încăierau între ei ca să ajungă să se înfrupte din mâncarea dinăuntru. Contele n-a apucat să arunce mai mult de o privire, dar i s-a părut că unul dintre boluri conţinea o supă atât de groasă şi de grea încât semăna cu o argilă lichefiată, iar în ea plutea – şi aici nu mai încăpea nicio îndoială – un godac încă nenăscut, fiert întreg. Pe dinafară, mai avea încă forma iniţială a animalului, dar ceea ce ieşea de sub piele nu semăna deloc a carne de porc gătită, ci era o pulpă moale şi buretoasă. Mai mult, atât pielea, cât şi umplutura fuseseră înăbuşite atâta vreme, încât era suficient să vâri lingura ca să iei o porţie, ca şi cum ai fi tăiat cu un cuţit de friptură bine ascuţit. Sub ochii contelui, pe măsură ce lingurile erau înfipte din toate direcţiile, forma iniţială a purcelului dispărea bucată cu bucată, dinafară spre înăuntru, ca prin farmec.

Bolul de pe masa cealaltă conţinea, fără niciun dubiu, supă de cuib de rândunică. Oaspeţii îşi vârau fără încetare beţişoarele înăuntru şi luau porţii de cuib alunecoase precum nişte tăiţei gelatinoşi. Lucrul cel mai uimitor era însă supa de un alb pur în care plutea cuibul. Până atunci, contele nu văzuse niciodată un sos atât de alb, cu toată mâncarea chinezească pe care o degustase în Japonia – poate doar sucul de migdale cu uz medicinal. Auzise în schimb că, dacă mergi în China, acolo găseşti o „supă de lapte" şi se întreba dacă nu cumva era chiar asta.

Contele n-a fost îndrumat însă la niciuna dintre mese. În afară de acestea, de-a lungul pereţilor erau amenajate platforme pe care se putea sta, întocmai ca în sălile de meditaţie ale templelor Zen. Şi aici stăteau aşezaţi o mulţime de chinezi, adunaţi în jurul unor măsuţe joase de santal puse din loc în loc. Unii stăteau direct pe podea, alţii pe perne de damasc; unii fumau din narghilele de sticlă şi alamă, iar alţii sorbeau ceai din boluri de Jingdezhen. Cu toţii erau cufundaţi într-o tăcere nepăsătoare şi priveau absent la du-te-vino-ul din jurul meselor centrale, cu ochii obosiţi înfundaţi în feţele somnoroase şi relaxate. Şi totuşi, printre ei nu putea fi văzut nici măcar unul care să fie palid, abătut sau bolnăvicios: toţi erau bărbaţi chipeşi, zdraveni la trup, cu feţele rumene de sănătate; păreau însă puţin descumpăniţi, de parcă şi-ar fi pierdut miezul de spirit.

„Aha, cei de-aici tocmai ce-au terminat să se îndoape şi acum se odihnesc. După privirile lor adormite, cred că au înfulecat cam mult".

La drept vorbind, privirile acelea adormite stârniseră invidia contelui. Burdihanele lor trebuie că erau pline de delicatese nemaipomenite, cu oase, pieliţe şi intestine topite laolaltă precum godacul acela fiert întreg în supă. Probabil că dacă cineva le-ar fi străpuns pielea de pe burtă, dinăuntru nu s-ar fi revărsat sânge sau măruntaie, ci mâncăruri chinezeşti fierte şi înăbuşite de-a valma, ca în bolurile uriaşe de pe mese. Dacă era să judece după înfăţişarea lor satisfăcută şi apatică, probabil că într-adevăr nu le-ar fi păsat dacă cineva chiar le-ar fi ciopârţit burţile; probabil că ar fi rămas în continuare aşezaţi acolo, nepăsători.

Contele şi ceilalţi membri ai Clubului Gourmet se îndopaseră până atunci de nenumărate ori, dar simţea că nu cunoscuse încă satisfacţia nemăsurată întipărită pe chipurile chinezilor înşiraţi acolo.

A trecut prin faţa lor, dar abia dacă au catadicsit să îi arunce o

privire: niciunul dintre ei n-a arătat vreo fărâmă de suspiciune sau de dorinţă de a-l întâmpina pe acest oaspete neobişnuit. Pesemne că erau mult prea plictisiţi până şi să-şi pună întrebarea „Ce caută japonezul ăsta aici?” într-un târziu, bărbatul care îl conducea pe conte s-a oprit în faţa unui domn care stătea rezemat de perete într-un colţ în partea stângă. Şi domnul acesta, firește, făcea parte din facţiunea celor care mâncaseră prea mult, iar acum zăcea cu ochii deschişi în gol, parcă suferind, şi pufăia agale dintr-o ţigară. Din pricina grăsimii, părea mai tânăr decât era de fapt, dar tot trebuie să fi avut către patruzeci de ani. Părea să fie cel mai to vârstă dintre toţi membrii clubului adunaţi acolo. În plus, în vreme ce toţi ceilalţi erau îmbrăcaţi în haine occidentale, doar el purta o haină chinezească din satin negru, căptuşită cu blană de veveriţă. Însă curiozitatea contelui a fost stârnită, mai degrabă decât de înfăţişarea domnului cu pricina, de cele două femei foarte frumoase care stăteau de-a stânga şi de-a dreapta lui. Una din ele purta un soi de halat vernil brăzdat de dungi verticale de un verde-tochis şi pantaloni scurţi asortaţi; în picioarele-i delicate acoperite de o pereche de şosete de mătase de culoarea piersicii, avea papuci de satin purpurii, migălos brodaţi cu fir de argint. Stătea aşezată pe un scaun, cu piciorul drept încrucişat peste genunchiul stâng, iar talpa îi era atât de mică şi de fermecătoare încât semăna cu o cutiuţă mică de bijuterii, din cele pe care fetele tinere le poartă la sân to kimono. Părul negru şi bogat, despărţit de o cărare la mijloc, îi cădea peste frunte până la sprâncene, arcuit ca ramurile de salcie; din lobii urechilor, întrezăriţi ca ghinde minuscule printre şuviţe, atârnau cercei de jad care se clătinau uşor şi răspândeau o lumină verde, blândă. Ea trebuie să fi cântat muzica pe care o auzise contele mai devreme: cu vioara chinezească în poală şi cu mâna stângă împodobită cu brăţări deasupra, semăna cu un portret al zeiţei Benzaiten. Chipul femeii era neted şi palid precum jadul, iar ochii ei mari, negri şi uşor ieşiţi în afară, şi buza superioară, roşie, cărnoasă şi ridicată puţin spre nas, erau de o frumuseţe fascinantă şi enigmatică. Trăsătura cea mai minunată la ea erau însă dinţii; din când în când, ducea o scobitoare în spaţiul de lângă caninul din dreapta sus, dezvelindu-şi gingiile şi lovind uşor cele două şiruri de dinţi – cu siguranţă că făcea asta numai pentru a-şi dezvălui cu mândrie dinţii surprinzător de fini.

Femeia cealaltă avea faţa ceva mai prelungă, dar frumuseţea ei nu era cu nimic mai prejos. Poate pentru că purta o rochie de un

castaniu-închis brodată cu bujori şi o broşa cu perle la guler, albeaţa pielii ei ieşea cu atât mai mult în evidenţă. Şi ea îşi dezvelea dinţii, mânuind energic o scobitoare cu degetele de la mâna dreaptă; pe unul dintre degete purta un inel de aur galben de care atârnau cinci sau şase clopoţei.

Când contele a ajuns în faţa lor, cele două femei şi-au întors capul într-o parte prefăcându-se că nu îl observă, după care au părut să schimbe priviri pline de subînţeles cu domnul care stătea aşezat între ele.

— Dumnealui este domnul Chen, preşedintele nostru, a rostit atunci bărbatul care îl condusese de mână pe conte.

Apoi, a continuat să îi vorbească preşedintelui foarte repede, în chineză, cu multe gesturi largi. Acesta nu îi răspundea, nici afirmativ nici negativ, ci stătea pur şi simplu şi asculta în tăcere şi clipea din ochi de parcă ar fi fost pe punctul de a căsca, într-un târziu, a zâmbit puţin:

— Care vasăzică, dumneata eşti contele G. Aşa deci. Toţi cei adunaţi aici sunt beţi turtă la ora asta şi de aceea au fost atât de nepoliticoşi. Dacă spui că îţi place mâncarea chinezească, îţi vom oferi cu dragă inimă. Doar că ceea ce se găseşte azi aici nu e mare scofală. În plus, bucătăria s-a închis deja. Îmi pare nespus de rău, dar am să te rog să revii la – § următoarea petrecere.

Tonul preşedintelui fusese cât se poate de reticent.

— Nu, nici pomeneală, nu e nevoie să pregătiţi ceva anume special pentru mine! Ştiu că este culmea neobrăzării să vă rog aşa ceva, dar v-aş fi recunoscător dacă mi-aţi permite să mănânc din ce a rămas de la domniile voastre. Credeţi că se poate?

Dacă bărbatul din fata lui ar fi avut o atitudine măcar o câtime mai amabilă şi mai generoasă, contele ar fi fost mult mai stăruitor, ba chiar l-ar fi implorat cu vocea tânguită a unui cerşetor. Odată ce văzuse ce era pe mese, îi era peste poate să plece de acolo fără să guste măcar o lingură sau două.

— Vedeţi bine cât de hulpavi suntem cu toţii, aşa că mă îndoiesc că va rămâne ceva. În plus, ar fi o grosolănie fără margini să vă oferim nişte resturi. Ca preşedinte, n-aş îngădui aşa ceva niciodată.

Preşedintelui i se înnegura fruntea treptat, a neplăcere; a slobozit câteva vorbe răstite către un chinez care stătea în picioare undeva în margine. Apoi, pentru a-şi întări spusele, a aruncat o privire batjocoritoare către conte şi a făcut un gest scurt şi energic din bărbie,

de parcă ar fi vrut să spună: „Ia scoateţi-l pe japonezul ăsta de aici, imediat!” Bărbatul celălalt părea cu totul descumpănit şi a bălmăjit ceva, probabil scuze, dar preşedintele a rămas neclintit, trufaş, pufăind nervos şi nedând niciun semn că s-ar putea lăsa înduplecat.

Contele a privit scurt peste umăr şi a văzut cum doi chelneri tocmai purtau prin aer două boluri gigantice noi, ducându-le către mese. În holurile de porţelan rotunde, puţin adânci şi atât de mari încât parcă erau medelniţe, clipocea, gata-gata să dea pe dinafară, o supă de culoarea chihlimbarului din care ieşeau vălătuci de aburi. Unul dintre boluri conţinea un soi de cocoloş mare care fusese fiert până căpătase o culoare închisă, incertă şi care părea să fie alunecos şi soios ca un melc – încă mai clocotea în „baia” lui. Când a fost aşezat în cele din urmă în centrul mesei, unul dintre chinezi s-a sculat de pe scaun şi a ridicat un pahar de vin de orez. Ca la un semn. Toţi ceilalţi s-au ridicat şi ei şi au băut paharele până la fund, toţi în acelaşi timp. În clipa când au terminat de băut, şi-au înşfăcat lingurile, şi-au înhăţat beţişoarele şi au năvălit asupra fierturilor din boluri. Contele, care privise întreaga scenă cu răsuflarea tăiată, a simţit cum i se pune un nod un gât.

— Nici nu mai ştiu ce să spun. Îmi pare foarte rău pentru dumneata, dar preşedintele nu se lasă înduplecat în ruptul capului.

Chinezul asupra căruia se revărsaseră vorbele răstite se scărpina încurcat în cap în timp ce îl conducea pe conte spre ieşire, cu o stânjeneală vădită.

— E numai vina noastră. Eram cu toţii ameţiţi de băutură şi te-am târât încoace. Să ştii că preşedintele nu e un om rău, dar câteodată e destul de dificil.

— Dimpotrivă, eu v-am deranjat. Dar mă întreb de ce preşedintele nu vrea să îmi dea voie. Acum că am văzut ospăţul ăsta nemaipomenit cu ochii mei, îmi pare nespus de rău că nu pot şi eu să iau parte. Chiar e nevoie neapărat de permisiunea preşedintelui?

— Da, de vreme ce el are putere asupra a tot ceea ce se întâmplă în sală.

Rostind cuvintele acestea, chinezul a privit repede în jur ca să se asigure că nu trage nimeni cu urechea, dar cei doi ieşiseră deja pe coridor şi ajunseseră în capul scării.

— Bănuiesc că nu îţi dă permisiunea pentru că are îndoieli în privinţa dumitale. Nu e adevărat că bucătăria s-a închis deja. După cum

vezi, încă trebăluiesc acolo.

Şi, într-adevăr, aceiaşi nori de fum aromat continuau să urce pe scară. Sfârâitul unei prăjeli în tigaie, amestecat cu plescăitul stropilor de ulei împroşcaţi în jur – se auzeau sfârâituri şi pocnituri ispititoare şi impetuoase ca focurile de artificii. Pe ambele părţi ale coridorului, pereţii erau încă acoperiţi de şiruri n nesfârşite de haine negre, ceea ce însemna că i< oaspeţii n-aveau să plece cu una, cu două. ’2 – Aşadar, preşedintele consideră că sunt un individ dubios, nu? Mă rog, e absolut normal. Am intrat pe uliţa asta întunecoasă fără vreo treabă anume.

— Iar apoi am bântuit prin faţa casei – e normal să par dubios. Până şi mie mi se pare straniu! Şi totuşi, am anumite motive, care sunt greu de înţeles fără o explicaţie. Vezi dumneata, noi am înfiinţat o asociaţie numită Clubul Gourmet şi.

— Cum anume? Ce fel de club? Chinezul a înclinat puţin capul, uluit.

— Al gurmanzilor, un club al gurmanzilor. Club Gourmet.

— I-auzi! Am priceput, a răspuns celălalt încuviinţând cu un zâmbet prietenos pe faţă.

— Cu alte cuvinte, e un club al celor care se dedică degustării de mâncăruri fine. Toţi membrii sunt oameni care nu rezistă dacă nu mănâncă ceva delicios în fiecare zi. Doar că de la o vreme încoace nu prea mai avem cu ce să ne delectăm şi suntem descumpăniţi. Ne despărţim zi de zi şi plecăm să cutreierăm prin TokyO în căutare de delicatese, dar nu mai găsim pe nicăieri ceva nou sau neobişnuit. Iar astăzi, eu pornisem din nou în căutare când am dat din întâmplare peste locul acesta. La început, am crezut că e un restaurant chinezesc obişnuit şi de aceea am intrat pe străduţă. Prin urmare, după cum vezi, nu sunt deloc un individ dubios. Sunt într-adevăr persoana al cărei nume e scris pe cartea de vizită pe care ţi-am înmânat-o mai devreme. Când vine însă vorba de mâncare, mă pierd cu firea, îmi pierd minţile, îmi pierd orice fărâmă de bun-simţ!

Chinezul a privit stăruitor la chipul contelui pe măsură ce acesta se scuza cu înflăcărare. Pesemne se gândea că japonezul din faţa lui o luase razna. Era un bărbat care părea cumsecade – la vreo treizeci de ani, înalt şi chipeş, cu gesturi elegante şi cu obrajii roşii şi strălucitori, probabil din pricina băuturii.

— Eu nu am nici cea mai mică îndoială în ceea ce te priveşte pe dumneata, domnule. Noi – cel puţin noi, cei adunaţi aici la etaj în seara

asta – îţi înţelegem sentimentele foarte bine. Noi nu purtam denumirea de „Club Gourmet”, dar scopul nostru este acelaşi: să ne desfătăm cu mâncăruri delicioase. Şi noi, ca şi voi, suntem pofticioşi.

Spunând acestea, chinezul i-a strâns dintr-odată mâna contelui, cu putere. Apoi, cu o privire jucăuşă şi plină de subînţeles în ochi, a continuat:

— Eu am stat vreo doi sau trei ani de zile şi prin Europa, şi prin America şi am aflat că, oriunde ai merge în lume, nu există mâncare pe măsura celei chinezeşti. Sunt un admirator entuziast al bucătăriei chinezeşti. Şi nu spun asta pentru că sunt chinez. Dacă eşti şi dumneata cu adevărat un pofticios, probabil că vei fi de acord cu mine. De fapt, sunt convins că eşti de acord cu mine. Mi-ai vorbit cu sinceritate despre clubul vostru, aşa că, drept dovadă că nu mă îndoiesc de dumneata, am să-ţi povestesc la rându-mi despre clubul nostru, despre sala asta. Adevărul e că aici se servesc mâncăruri absolut uimitoare. Ceea ce ai văzut mai devreme înşirat pe mese e de fapt doar începutul, e doar un prolog. Veritabilul ospăţ abia urmează.

Chinezul s-a uitat întrebător la chipul contelui, de parcă ar fi vrut să vadă ce reacţie produceau cuvintele lui. De bună seamă însă că ştia prea bine cât de mult aţâţase pofta contelui.

— Vorbeşti serios? Sau doar te amuzi pe socoteala mea?!

În privirea contelui se zărea deja un licăr sălbatic, de câine care a adulmecat prada.

— Dacă acesta e adevărul, atunci te mai rog un

Singur lucru. Ar fi mult prea crud din partea ta să îmi povesteşti atât de mult şi apoi să mă trimiţi acasă! Te-aş ruga, deci, să îi mai explici o dată preşedintelui vostru că nu sunt un individ dubios. Şi dacă îndoiala lui rămâne, atunci puneţi-mă la încercare să vedeţi dacă sunt într-adevăr gurmand sau nu, chiar în faţa lui. De-i mâncare chinezească sau nu, am să identific orice gust care-a putut fi întâlnit în Japonia până acum. Aşa, îşi va da seama cât de pătimaş sunt când vine vorba de mâncare. Oricum, mi se pare ciudat să ne urască pe noi, japonezii, în asemenea măsură. Dumneata mi-ai spus că e un ospăţ al pofticioşilor, dar mă întreb dacă nu cumva e o reuniune politică.

— Reuniune politică? Nici pomeneală de aşa ceva! Cu un zâYnbet, chinezul a respins categoric aluzia.

— Dar, de vreme ce suntem un club (aici, a devenit dintr-odată mult mai serios, vorbind încet şi cu pauze lungi între cuvinte) – şi îţi

spun asta pentru că am încredere deplină în dumneata şi în titlul dumitale – de vreme ce suntem un club, deci, suntem mult mai pretenţioşi cu privire la membri decât ar fi o reuniune politică. Delicatesele care pot fi mâncate în sala asta nu au absolut nimic de-a face cu bucătăria obişnuită. Reţetele şi modurile de preparare sunt ţinute într-un secret desăvârşit faţă de cei care nu sunt membri.

— Cei care sunt adunaţi aici în seara asta sunt în principal oameni originari din Zhejiang, dar asta nu înseamnă că e suficient să te tragi din Zhejiang ca să fii admis. Totul depinde de voinţa preşedintelui: meniul, aranjarea sălii, hotărârea zilei pentru festin, cheltuielile – totul se face prin decizia lui într-un fel, se poate spune că e clubul lui.

— Dar ce fel de om este preşedintele acesta al vostru? De ce are atâta putere?

— E un ins straniu. Remarcabil în multe privinţe, dar cam nătâng în altele.

— Chinezul a părut să ezite preţ de câteva clipe, răstimp în care a mormăit ceva doar pentru sine. Cum sala de banchet era foarte zgomotoasă, nimeni ’9 nu dădea vreo atenţie conversaţiei lor.

— În ce sens e „cam nătâng”?

Când contele l-a îndemnat să continue, pe faţa – chinezului s-a citit limpede regretul de a fi intrat prea adânc în explicaţii. Apoi, deşi şovăiala lui era vădită, a vorbit mai departe, oarecum în doi peri:

— Păi. Îi place la nebunie să mănânce mâncare bună, atât de mult încât câteodată se comportă ca un prost sau ca un nebun. Şi nu-i place doar să mănânce: se şi pricepe foarte bine să gătească. După cum ştii, bucătăria chinezească foloseşte o sumedenie de ingrediente, dar dacă el se pune pe treabă, nimic nu rămâne deoparte. Nenumărate soiuri de legume, de fructe, carne de orice fel, peşte, pasăre – orice, de la specia umană până la insecte, îi poate servi de ingredient. De bună seamă, ştii că noi, chinezii, mâncăm din vremuri străvechi cuiburi de rândunică, aripioare de rechin, labe de urs, tendoane de copită de căprioară sau cozi de peşte de mare. Însă preşedintele nostru a fost primul care ne-a învăţat să savurăm scoarţa de copac, găinaţii de păsări sau saliva umană. În plus, a descoperit şi diverse metode noi de fierbere sau de prăjire. Dacă înainte nu aveam decât vreo zece feluri de supă, acum ajungem la şaizeci sau şaptezeci. O altă inovaţie uimitoare au fost recipientele în care e pusă mâncarea. Farfurii, boluri, borcane,

linguri făcute din lut, din porţelan, din metal – ne-a demonstrat limpede că acestea nu sunt singurele tacâmuri posibile. Iar mâncarea nu trebuie neapărat să rămână înăuntrul vasului, ci poate fi unsă şi mânjită pe dinafară. Sau poate fi împrăştiată în tot bolul, ca o fântână arteziană. Au fost chiar momente când era cu neputinţă să ne dăm seama care anume e felul de mâncare şi care e recipientul. Dacă nu duci lucrurile atât de departe, nu poţi gusta cu adevărat bucatele cele mai rafinate – asta e părerea preşedintelui nostru.

— Presupun că, din ce ţi-am povestit până acum, ţi-ai cam dat seama ce fel de bunătăţi născoceşte preşedintele pentru noi. Şi trebuie să fi înţeles de ce suntem atât de pretenţioşi în privinţa celor care pot să intre în club şi să participe la cinele noastre. Dacă stilul ăsta de a găti şi a savura mâncarea ar fi dat în vileag, consecinţele ar fi mai nefaste decât dacă fumatul de opiu ar fi la modă.

— Mai am o întrebare: meniul care urmează să fie servit în seara asta e compus din astfel de mâncăruri?

— Da, firește.

Chinezul a încuviinţat uşor, tuşind de parcă s-ar fi înecat cu fumul de la trabuc.

— Am înţeles pe deplin. Din cuvintele dumitale, îmi închipui cu uşurinţă despre ce e vorba. Cu un asemenea club al pofticioşilor, e de la sine înţeles că sunteţi mai selectivi cu membrii decât o societate politică secretă. Ca să fiu sincer, propriile mele idealuri cu privire la mâncarea rafinată sunt aceleaşi eu ale preşedintelui vostru. Spre lauda lui, însă, el ştie cum să le atingă. Pe de altă parte, de vreme ce criteriile de selecţie sunt atât de dificile şi intenţia lui e să păstreze secretul cu orice chip, de ce nu face un club cu mai puţini membri? E vorba pur şi simplu de înfulecat mâncare, ar putea foarte bine să limiteze totul la o singură persoană – el însuşi.

— Nu, are motivele lui şi pentru asta. Teoria lui e că, dacă nu se adună cât mai mulţi oameni să mănânce la un ospăţ gigantic, bunătăţile rafinate nu pot fi apreciate cum se cuvine. Prin urmare, deşi e pretenţios cu privire la participanţi, în acelaşi timp ţine să fie prezenţi în număr cât mai mare, după cum vezi în seara asta.

— Şi aici sunt întru totul de acord cu el. Clubul meu nu are decât cinci membri, iar când fac o comparaţie cu festinul din seara asta, îmi dau seama că lucrurile pe care le face preşedintele vostru sunt cu adevărat grandioase. Poate pentru că râvnesc mereu la delicatese, dar

tot timpul anului visez numai mâncăruri bune; iar venirea aici în seara asta e ca un vis aievea pentru mine. Zi şi noapte, treaz sau adormit, am tânjit dintotdeauna să întâlnesc un om precum preşedintele, un adevărat geniu gastronomic. Ceva mai devreme, dumneata ai spus că ai încredere deplină în mine şi sunt convins că mi-ai povestit atâtea tocmai pentru că îţi par demn de încredere. Bănuiesc că ţi-ai dat deja seama cât de pătimaş sunt în privinţa mâncării. Prin urmare, n-ai putea să faci un pas mai departe şi să mă recomanzi preşedintelui încă o dată? Iar dacă mă refuză din nou categoric, n-aş putea oare, chiar fără să stau la masă şi să mănânc, să mă ascund undeva în umbră şi să privesc pur şi simplu ospăţul?

Tonul contelui G. era atât de înflăcărat şi de serios, încât era greu de crezut că subiectul de discuţie era ceva atât de mărunt precum mâncarea.

— Ce-am putea face, oare? Chinezul părea să se fi trezit cu totul din beţie: stătea nemişcat, descumpănit, cufundat în gânduri, cu braţele încrucişate la piept. Apoi, a aruncat dintr-odată pe jos trabucul pe care îl fuma şi şi-a ridicat capul ca şi cum ar fi hiat o hotărâre:

— Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă ca să îmi arăt bunăvoinţa faţă de dumneata. Dar văd că eşti foarte hotărât, aşa că am să găsesc o cale să poţi asista la ospăţ. Nu avem însă nicio speranţă ca preşedintele să fie de acord, oricât te-aş recomanda. Se prea poate ca el să-şi închipuie că eşti un detectiv de la poliţie, aşa că cel mai bine ar fi să nu-i spunem nimic şi să stai să priveşti de undeva în linişte.

A privit în jur pe coridor ca să se asigure că nu-i vedea nimeni, după care a întins brusc o mână şi a împins cu putere uşa de lemn de care se sprijinise pe când vorbea. O parte din uşă, care era acoperită de paltoane, s-a deschis uşor şi fără zgomot, iar trupurile celor doi au alunecat în întunericul dinăuntru.

Încăperea în care intraseră era închisă pe toate părţile cu scânduri de lemn simple şi aspre. De-o parte şi de alta erau două canapele ponosite, iar la capul fiecăreia se găsea câte o măsuţă joasă de ceai pe care erau aşezate scrumiere şi chibrituri. Asta era tot, nu mai era nicio mobilă şi niciun fel de decoraţiune. Un miros straniu plutea în toată încăperea.

— Pentru ce e folosită camera asta? Miroase ciudat.

— Nu recunoşti aroma? E opiu, a răspuns chinezul calm, cu un rânjet neplăcut.

Înfăţişarea lui se schimbase de parcă era o cu totul altă persoană, poate din pricina umbrei pe care i-o arunca pe jumătate de faţă lumina palidă de la lampa cu abajur verde aşezată într-un colţ al camerei. Până şi ochii lui, care până atunci fuseseră prietenoşi şi sinceri, căpătaseră lucoarea stinsă şi deznădăjduită a unui om de pe tărâmul morţilor.

— Aha, asta e o cameră de fumat opiu, nu?

— Da. Dumneata eşti probabil primul japonez care a intrat vreodată aici. Nici măcar japonezii angajaţi aici ca servitori nu ştiu de existenţa ei.

Chinezul părea acum pe deplin liniştit şi încrezător. S-a aşezat pe una dintre canapele, iar apoi s-a întins pe ea ca şi cum era obişnuit să facă asta; a început să vorbească pe tonul jos şi tărăgănat al cuiva care se află într-o transă provocată de opiu:

— A, mirosul e foarte puternic! Pesemne că a fumat cineva aici adineauri. Uite: în scândura asta este o gaură mică. Dacă priveşti prin ea, poţi vedea absolut tot ce se întâmplă în sala de banchet. Oamenii vin în încăperea asta, urmăresc scena de alături, după care se cufundă în somnul plin de vise produs de opiu.

E de datoria autorului să descrie cititorului în amănunt tot ceea ce se petrecea în sala de ospăţ de alături după cum vedea contele G. prin gaura din peretele tainiţei de fumat opiu. Însă, întocmai cum preşedintele considera că e necesar să facă o selecţie strictă a participanţilor, şi eu ar trebui să îmi aleg cititorii cu mare atenţie – de vreme ce nu pot să fac aşa ceva, mă văd nevoit să spun cu regret că îmi e imposibil să consemnez faptele din seara aceea exact cum s-au petrecut. Daţi-mi voie doar să menţionez că, datorită celor văzute atunci, năzuinţele şi fanteziile contelui au fost împlinite cu asupra de măsură, iar talentul şi inventivitatea lui în materie de gastronomie au luat un avânt formidabil.

De fapt, la puţină vreme după aceea a câştigat respect şi nenumărate laude din partea membrilor clubului său, care l-au recunoscut drept un gurmand desăvârşit şi un geniu al bucatelor rafinate. Niciunul nu ştia exact ce se petrecuse, dar toţi se întrebau de unde moştenise contele darul de a găti mese atât de minunate, sau cum de descoperise peste noapte gusturi atât de fine. Şiret, contele a respectat cu sfinţenie promisiunea făcută chinezului şi nu numai că n-a suflat nicio vorbă despre existenţa Sălii Zhejiang, ci a şi insistat întruna

că noile feluri erau în întregime rezultatul propriilor sale impulsuri creatoare.

— Nu m-a învăţat nimeni nimic, totul se datorează inspiraţiei mele! Susţinea el cu inocenţă.

De atunci încolo, încăperea de la etaj a Clubului Gourmet găzduia în fiecare seară festinuri cu adevărat nemaipomenite, sub patronajul contelui. Felurile de mâncare care apăreau pe masă semănau.

Sta mare parte cu bucătăria chinezească, dar în anumite privinţe erau cu totul inedite. Apoi, pe măsură ce primul ospăţ era urmat de al doilea, apoi de al treilea şi aşa mai departe, bucatele şi felurile de preparare deveneau din ce în ce mai bogate şi din ce în ce mai complexe. Îngăduiţi-mi să notez aici meniul din prima seară, în ordinea în care au fost servite mâncărurile:

Supă de cuib de rândunică.

Terci de pui cu aripioare de rechin.

Tendoane de copită cu castraveţi-de-mare.

Raţă prăjită pe toate părţile.

Cărnuri fripte asortate.

Şarpe înăbuşit cu ouă de prepeliţă.

Şuncă în varză albă.

Felii de cartofi în sirop fierbinte de zahăr.

Muguri de bambus uscaţi.

Muguri de bambus gemeni.

Văzând această listă, vor fi probabil mulţi dintre dumneavoastră care vor trage repede concluzia că e vorba doar de mâncare chinezească obişnuită. Şi, e adevărat, numele acestea sunt des întâlnite în bucătăria chinezească. Până şi membrii clubului, când le-au căzut prima oară ochii pe meniu, au exclamat: „Cum?! Iar feluri chinezeşti?” Nemulţumirea lor s-a risipit însă imediat ce au fost aduse farfuriile. Mâncărurile care au fost aşezate în cele din urmă pe masă dinaintea lor erau complet diferite faţă de ce îşi închipuiseră din meniu, nu numai în privinţa gustului, ci şi a înfăţişării.

De pildă, terciul de pui cu aripioare de rechin nu era nicio fiertură din carne obişnuită de pui şi nu conţinea nici aripioare de rechin. Un bol uriaş de argint era plin până la buză cu o supă fierbinte, minunată, vâscoasă şi opacă precum jeleul yokan de fasole dulce şi grea ca plumbul topit. Stârniţi de aroma pătrunzătoare care se

răspândea din bol, membrii şi-au cufundat lacomi lingurile în zeama groasă; când le-au vârât însă în gură, spre marea lor mirare, un parfum dulce de vin s-a insinuat peste tot – nu se simţea câtuşi de puţin gustul de terci de pui sau de aripioare de rechin.

— Ce e chestia asta? Nu e gustoasă deloc, e doar cumplit de dulce! A izbucnit unul dintre membrii mai iuţi la mânie.

Nici nu apucase însă să termine de rostit cuvintele acelea când expresia de pe chip a început să i se schimbe treptat, de parcă tocmai s-ar fi gândit la ceva extraordinar sau de parcă tocmai ar fi descoperit ceva absolut minunat; ochii i s-au deschis dintr-odată a uimire. Îşi dăduse seama că dulceaţa de care se plânsese adineauri lăsa încet locul gustului de terci de pui şi de aripioare de rechin, care i se răspândea tihnit în gură şi îi pătrundea paşnic în limbă.

Supa cea dulce fusese cu siguranţă înghiţită, dar efectele ei erau departe de a se fi încheiat numai cu atât. Dulceaţa de vin care îi invadase gura la început devenise tot mai subtilă şi încă îi mai adăsta la rădăcina limbii. Apoi, dintr-odată, toată zeama groasă înghiţită îi revenise în gură sub forma unei râgâieli. Şi, spre marea lui mirare, gustul de terci de pui şi de aripioare de rechin care însoţise acea râgâitură, contopit cu dulceaţa rămasă pe limbă, a dat naştere imediat unui parfum subtil, imposibil de descris. Vinul, carnea de pui şi aripioarele de rechin se regăsiseră în gură şi dospeau acum împreună, iar senzaţia pe care o dădeau era apropiată de gustul sărat al măruntaielor de peşte prăjit. Pe măsură ce râgâielile se înmulţeau, de la una la două, apoi la trei, aromele deveneau din ce în ce mai puternice şi mai bogate.

— Încă mai susţii că e doar cumplit de dulce? Contele a contemplat chipurile bărbaţilor adunaţi ta jurul lui şi şi-a îngăduit un zâmbet de mulţumire.

— Să nu cumva să credeţi că trebuie să savuraţi gustul supei. Vreau să vă delectaţi cu râgâiala care vine după. Înghiţiţi supa aceea dulce numai casă vă bucuraţi de râgâiala. Noi, cei care mâncăm întotdeauna prea mult, trebuie, în primul rând, să ne descotorosim de neplăcerea râgâielii. Mâncărurile care îţi lasă o senzaţie de neplăcere nu pot fi numite cu adevărat delicatese, oricât de bun ar fi gustul iniţial. Noi avem nevoie de o mâncare cu care să ne putem îmbuiba fără să ne săturam, o mâncare din care, cu cât ne înfruptăm mai mult, cu atât râgâielile de după să devină mai delicioase. Ceea ce aţi mâncat

adineauri nu e deloc un fel neobişnuit, dar cred că vi-l pot recomanda cu căldură din punctul ăsta de vedere.

— Mărturisesc că sunt impresionat. De vreme ce ai descoperit o mâncare atât de rafinată, meriţi cu prisosinţă premiul în bani.

Bărbatul care se răstise la conte era acum primul care se grăbea să îl laude. Ceilalţi, încă şi mai elogioşi, nu-şi puteau ascunde admiraţia faţă de geniul contelui.

— Oare nu te putem convinge să ne dezvălui cum de-ai reuşit să prepari o mâncare atât de neobişnuită? O să rămânem pe vecie cu întrebarea cum de supa ta atât de dulce a putut să producă un asemenea râgâit.

— Nu, n-am să vă fac asemenea dezvăluiri. Dacă descoperirea mea ar ţine pur şi simplu de gătit, atunci aş fi obligat să o transmit mai departe, ca de la un membru al Clubului Gourmet îi altul. Doar că nu ţine de gătit, ci e o chestiune de magie. Magie gastronomică! Prin urmare, îmi rezerv dreptul de a păstra secretul în privinţa modului de preparare. Aşa că lăsaţi-vă imaginaţia să zburde, domnii mei!

Contele le-a adresat un zâmbet condescendent. Şi totuşi, „magia gastronomică" nu se oprea acolo. Fiecare dintre felurile de mâncare era expresia unor înclinaţii şi concepţii diferite şi ataca papilele gustative ale membrilor dintr-o direcţie cu totul neaşteptată. Am spus cumva „papile gustative"? Nu, cu siguranţă nu e suficient. Adevărul e că membrii nu puteau să savureze pe deplin gustul decât după ce îşi foloseau toate simţurile cu care fuseseră înzestraţi. Făceau mult mai mult decât să guste pur şi simplu mâncarea cu limba: trebuiau să o guste cu ochii, cu nasurile, cu urechile, câteodată chiar cu pielea. Cu riscul de a exagera, se poate spune că fiecare parte din ei trebuia să devină o limbă.

Cel mai bun exemplu pentru asta era, fără îndoială, şunca în varză albă. Varza albă e o legumă chinezească foarte asemănătoare cu varza obişnuită, cu un cotor mare şi alb. Dar la început, felul acesta de mâncare, ca şi celelalte de altfel, n-a avut deloc gust nici de şuncă, nici de varză. Gustul a apărut abia la sfârşit, după ce fuseseră servite toate celelalte mâncăruri din meniu.

Înainte să fie adus acest fel, membrilor li s-a cerut să se depărteze de masă vreo doi metri şi să stea în picioare împrăştiaţi prin toată camera. Apoi, toate luminile au fost stinse dintr-odată. Ferestrele şi uşile au fost ferecate cu grijă pentru ca nicio fărâmă de lumină să nu

pătrundă înăuntru prin vreo crăpătură. Încăperea a fost cufundată într-o beznă atât de adâncă, încât nu vedeai nici la două degete to faţa ochilor. În întunericul acela de smoală, netulburat de niciun sunet, membrii au fost lăsaţi să aştepte mai bine de o jumătate de oră.

Cititorul trebuie să încerce să-şi imagineze sentimentele lor din acele clipe.

Mâncaseră deja prea mult. Chiar dacă nu erau chinuiţi de râgâieli neplăcute, burdihanele le erau pline şi umflate. Mâinile şi picioarele le atârnau grele din pricina toropelii care vine din senzaţia de preaplin. Nervii le erau amorţiţi, iar ei se simţeau ameţiţi, gata-gata să adoarmă. Acum însă, după ce fuseseră brusc cufundaţi în întuneric şi ţinuţi în picioare să aştepte vreme atât de îndelungată, nervii care începuseră să paralizeze îşi recăpătaseră sensibilitatea. Întrebări precum „Oare ce urmează? Oare ce anume o să ni se servească în continuare?” li se învolburau în minte, încărcate de tensiunea aşteptării. Firește, soba fusese stinsă pentru a înlătura orice sursă de lumină, iar aerul se făcea din ce în ce mai rece – în scurtă vreme, toropeala şi somnolenţa se risipiseră cu totul. În bezna în care nu se deslușea nimic, ochii lor se străduiau să se deschidă mai larg. Cu alte cuvinte, chiar dinainte de a degusta următorul fel de mâncare, erau într-o stare de tensiune maximă.

Tocmai când starea lor atinsese punctul culminant, au auzit paşii cuiva apropiindu-se tiptil dintr-un colţ al camerei. Din fâsâitul senzual al mătăsii, era limpede că nu era una dintre persoanele care fuseseră în încăpere până atunci. Judecând după sunetul uşor şi graţios al încălţărilor, trebuie că era o femeie. Nu-şi dădeau seama cum sau pe unde se strecurase în cameră; persoana respectivă a început însă să se plimbe încet şi în liniște dintr-o parte în alta, ca un animal închis în cuşcă, trecând chiar prin fata membrilor de vreo cinci sau şase ori. Totul a durat poate vreo două sau trei minute.

În scurtă vreme, paşii, care ajunseseră în partea din dreapta a încăperii, s-au oprit în faţa unuia dintre membri, care fusese pus să aştepte acolo. Am să îl numesc pe acest bărbat A. şi am să explic ce s-a petrecut mai departe din punctul lui de vedere. Până când le-a venit şi lor rândul, celorlalţi membri nu li s-a întâmplat nimic o bună bucată de vreme.

A. a simţit că persoana ai cărei paşi se opriseră dinaintea sa era, după cum îşi închipuise, o femeie – mirosurile de ulei de păr, pudră şi

parfum specifice îi asaltau simţul olfactiv. Cum femeia stătea chiar în dreptul lui, aproape atingându-i faţa, lui A. mirosurile care îl învăluiau i s-au părut sufocante. Chiar dacă erau atât de aproape unul de celălalt, îi era cu neputinţă s-o vadă din pricina întunericului de nepătruns din încăpere; era conştient de prezenţa ei numai prin intermediul celorlalte simţuri în afară de văz. Părul ei moale i-a atins uşor fruntea. Răsuflarea ei caldă i-a mângâiat gâtul. Între timp, palmele reci, dar moi ale femeii i-au dezmierdat blând obrazul, cu atingeri uşoare, în sus şi în jos, de două sau de trei ori, dându-i o oarecare neplăcere.

După carnea plină a palmelor şi supleţea degetelor. A. şi-a dat seama că era o femeie tânără. Nu pricepea însă de ce anume acele mâini îi mângâiau obrajii. Întâi, s-au oprit pe tâmpla stângă şi cea dreaptă şi le-au frecat, apoi cele două palme i s-au aşezat peste pleoape şi au început să le mângâie apăsat în jos, de parcă ar fi vrut să-i strivească ochii. Apoi, s-au mutat către obraji şi au frecat de ambele părţi ale nasului. Şi pe mâna stângă, şi pe cea dreaptă păreau să fie câteva inele, căci a simţit atingerea rece a unor obiecte mici, dure, metalice. Lăsându-se mângâiat şi răsfăţat de acest masaj facial, A. simţea o plăcere fizică revi-gorantă, care îi pătrundea insidios până în miezul creierului.

Plăcerea cu pricina a fost intensificată de operaţiunea încă şi mai delicată care a avut loc după aceea. După ce frecaseră temeinic faţa lui A. peste tot, mâinile i-au prins în cele din urmă buzele şi au început să le tragă şi să le dea drumul de parcă ar fi fost o bandă elastică de cauciuc. O vreme, s-au oprit pe bărbie şi i-au frecat apăsat obrazul, deasupra maxilarului. Apoi, degetele i-au bătut uşor buza superioară, după care cea inferioară, mergând de jur-împrejur. Mai mult, degetele s-au dus către marginea gurii şi au făcut ca saliva să se scurgă încet-încet şi au întins-o peste tot, până ce buzele s-au înmuiat, înecate în lichid.

De nenumărate ori, vârfurile umede ale degetelor au trecut peste crăpătura dintre buzele încă închise. Deşi nu mâncase încă nimic, A. se simţea ca şi cum obrajii i-ar fi fost umflaţi din pricina vreunei bucăţi gustoase care îi făcea saliva să se scurgă fără încetare. Firește, pofta i-a fost aţâţată la culme. Saliva lacomă care îl îndemna să înfulece ţâşnea întruna dindărătul măselelor şi îi umplea toată gura.

A. nu mai putea să reziste: saliva era pe punctul de a curge fără nicio invitaţie din partea degetelor, în clipa aceea, degetele femeii, care

se jucaseră cu buzele lui până atunci, i-au fost brusc vârâte în gură. După ce au zăbovit o vreme în spaţiul dintre buze şi gingii, au înaintat încet către limbă. Saliva lui a încleiat imediat cele cinci degete, preschimbându-le într-o materie vâscoasă – J degete, sau poate altceva, îi era imposibil să-şi J mai dea seama. Abia atunci, A. a realizat pentru prima oară cât de moi şi de alunecoase erau: atât de fragede încât era de necrezut că fac parte dintr-un trup uman, oricât de mult s-ar fi înmuiat în salivă. Ar fi trebuit să simtă o oarecare neplăcere cu cele cinci degete vârâte în gură, dar pe A. nu-l deranjau câtuşi de puţin. Sau, dacă îl deranjau, era doar ceva asemănător senzaţiei de a avea în gură o prăjitură de orez cleioasă. Părea că, dacă şi-ar fi apropiat dinţii din greşeală, ar fi putut tăia degetele în câteva bucăţele.

Deodată, A. a simţit cum saliva lui, lipită de mână şi de limba lui deopotrivă, a început să aibă un gust straniu, dintr-un motiv necunoscut. O aromă dulceagă, dar amestecată cu un gust parfumat şi puţin sărat, ieşea puţin câte puţin din salivă. Era oare cu putinţă ca saliva să aibă un asemenea gust? Sau poate mâna femeii? A. şi-a rotit limba şi a sorbit cu nesaţ aroma. Cu cât lingea mai mult, cu atât gustul ieşea mai puternic de undeva. În cele din urmă, şi-a înghiţit saliva, dar pe limbă îi băltea încă un lichid bizar, de parcă ar fi fost stors strop cu strop din ceva. A. a socotit atunci că venea, fără îndoială, dintre degetele femeii. În afară de mâna ei, nimic altceva nu-i pătrunsese în gură din afară. Iar mâna aceea adăsta cu toate cele cinci degete nemişcate pe limba lui, de ceva vreme. Până adineauri, lichidul lipicios de pe degete păruse să nu fie altceva decât saliva lui A., dar acum şi din degete se scurgea încet ceva cleios, ca o năduşeală uleioasă.

„Oare ce-o fi substanţa asta alunecoasă? E un gust cunoscut, totuşi. Sunt sigur că l-am mai simţit şi înainte".

A. rămăsese pierdut în gânduri în timp ce lingea degetele acelea cu vârful limbii. Apoi, şi-a dat brusc seama: aducea cu gustul şi cu aroma şuncii folosite în bucătăria chinezească. La drept vorbind, se prea poate să fi ştiut asta deja de ceva vreme, doar că revelaţia a fost atât de neaşteptată încât nu fusei pe deplin conştient de asta.

„Da, cu siguranţă are gust de şuncă. Mai precis, de şuncă afumată chinezească".

Ca să-şi confirme concluzia, A. şi-a concentrat cu şi mai multă intensitate simţul gustului în vârful limbii, în timp ce lingea şi sugea cu râvnă degetele acelea. Spre marea lui mirare, cu cât apăsa mai tare cu

limba, degetele păreau să se frăgezească tot mai mult şi să se desfacă în fâşii precum o tulpină de praz, Dintr-odată, a descoperit că ceea ce fusese fără nicio îndoială o mână umană se preschimbase între timp într-un cotor de varza albă chinezească. Nu, probabil că „preschimbat" nu e tocmai cuvântul potrivit: deşi avea gustul şi consistenţa verzei, păstra perfect forma unor degete umană. De fapt, arătătorul şi mijlociul încă purtau inele, ca la început Palma era încă prinsă bine de carnea de la încheietură. Era imposibil de desluşit unde se termina varza albă şi unde începea mâna femeii. Era un soi – de hibrid, dacă vreţi: o mână de varză alba.

Misterele însă nu s-au terminat aici. În timp ea A. stătea cufundat în gânduri, varza albă sau mâna, sau ce-o fi fost – a început şi i se mişte prin gură de parcă ar fi fost o a doua limbă Fiecare dintre cele cinci degete a început ai se mişte: unul s-a avântat într-o carie dintr-o măsea, altul s-a înfăşurat în jurul limbii, iar un altul s-a strecurat între şirurile de dinţi, de parcă ar fi vrut dinadins să se lase muşcat. De vreme ce „se mişca", era fără îndoială o mână umană; doar că, pe măsură ce se mişca, era din ce în ce mai limpede că era cu siguranţă varză albă, compusă din fibre vegetale. Când A. a muşcat uşor dintr-un vârf de deget – de parcă ar fi mâncat capătul unei tulpini de sparanghel – acesta s-a zdrobit imediat, iar partea cărnoasă zdrobită a devenit imediat varză albă. Mai mult, era o varză fragedă şi moale, ca o ridiche uriaşă bine fiartă, mai dulce şi mai plină de sevă decât tot ce gustase până atunci.

Ispitit de aroma aceea minunată, a muşcat din toate cele cinci degete, a zdrobit bucăţile şi apoi le-a înghiţit. Doar că degetele nu numai că nu şi-au pierdut forma, ci au continuat să răspândească acelaşi lichid cleios şi să se încolăcească în fibre în jurul dinţilor şi în jurul limbii. Oricât ar fi muşcat şi înghiţit, iar şi iar, din vârfurile degetelor creştea întruna varză, la nesfârşit, la nesfârşit. Întocmai cum dintre mâinile unui scamator, pe scenă, ies şiruri interminabile de steguleţe.

Tocmai când A. ai unsese să se simtă îndestulat de delicioasa varză albă, degetele s-au preschimbat din nou, din fibră vegetală în carne umană adevărată. Apoi, i-au strâns cu grijă firimiturile rămase în gură, i-au pulverizat printre dinţi un lichid proaspăt şi revigorant ca menta, după care au ieşit repede.

Acesta a fost ultimul fel de mâncare servit în seara primului

ospăţ. Din cele două exemple date mai sus, cititorul şi-a făcut probabil o idee despre cât de stranii erau şi celelalte bunătăţi din meniu.

După ce s-a terminat varza albă, în încăperea întunecată au fost reaprinse toate luminile; nu se zărea însă nici urmă sau umbră de femeia cui trebuia să-i fi aparţinut mâinile acelea.

— Cu asta, ospăţul de azi al Clubului Gourmet s-a încheiat, a rostit simplu contele G. privind la uimirea întipărită pe chipurile membrilor. V-am spus ceva mai devreme că mâncărurile din seara asta nu vor fi obişnuite, ci o adevărată magie gastronomică. Aş vrea însă să subliniez faptul că nu am folosit magia doar pentru că sunt un excentric, sau pentru că nu am fost în stare să inventez o mâncare cu adevărat rafinată şi am vrut să vă arunc praf în ochi. Dimpotrivă. Părerea mea sinceră este că nu ai cum să creezi bucate desăvârşite fără să foloseşti magia.

— Iar motivul e cât se poate de simplu: noi cunoaştem deja în amănunt toate acele delicatese care pot fi gustate numai cu limba. În sfera limitată a ceea ce se poate numi „mâncare fină", nu mai există nimic care să ne poată satisface. Prin urmare, pentru a găsi noi gusturi care să ne încânte, noi trebuie, pe de o parte, să lărgim sfera de „mâncare fină" şi, pe de altă parte, să diversificăm pe cât posibil gama de simţuri de care ne folosim pentru a ne bucura de ea. Mai mult, pentru a savura la maximum mâncarea rafinată, trebuie, întâi de toate, să ne concentrăm curiozitatea şi atenţia asupra felului pe care urmează să îl devorăm, şi abia apoi să ne bucurăm de gusturi şi arome. Cu cât curiozitatea noastră va fi mai intensă, cu atât mai mult va creşte şi valoarea felului respectiv. Iar motivul pentru care folosesc magia în bucătărie e pentru că vreau să stârnesc în voi această curiozitate.

Membrii clubului păreau stupefiaţi şi au părăsit camera fără să rostească nici măcar un cuvânt de n răspuns, de parcă ar fi fost vrăjiţi de o vulpe. fi Al doilea festin a fost ţinut în acelaşi loc de adu—§ n-are, în seara următoare. Am să-l scutesc pe cititor de o înşiruire completă a mâncărurilor din meniu şi am să pomenesc doar felul cel mai ciudat, explicând Tir în ce anume consta:

Femeie prăjită la foc iute, în stil coreean.

În meniul din prima seară, cel puţin numele mâncărurilor erau tipice pentru bucătăria chinezească pură; acum, însă, lucrurile nu mai stăteau deloc aşa. Firește, e uşor de ghicit aluzia la felul numit „carne prăjită la foc iute, în stil coreean"; pentru mâncarea chinezească, „în

stil coreean" înseamnă muiat în aluat subţire şi prăjit puţin în ulei încins – carnea de porc prăjită astfel se cheamă, de exemplu, „porc în stil coreean". Prin urmare, în conformitate cu principiile bucătăriei chinezeşti, „femeie prăjită la foc iute, în stil coreean" ar fi trebuit să însemne, la propriu, carne de femeie dată prin aluat şi prăjită într-un ceaun plin cu ulei fierbinte. Prin urmare, cred că e uşor de imaginat în ce măsură a fost stârnită curiozitatea membrilor în momentul când au văzut aşa ceva în meniul din seara respectivă.

Felul acesta de mâncare, însă, n-a fost nici răsturnat într-o farfurie, nici vărsat într-un bol. A fost servit înfăşurat într-un prosop mare din care ieşeau aburi fierbinţi, purtat pe umeri cu grijă şi respect de către trei chelneri şi aşezat în centrul mesei. Înăuntrul prosopului era o fată nespus de frumoasă îmbrăcată ca o zână, care stătea întinsă cu un zâmbet luminos pe buze. La prima vedere, veşmântul îngeresc care îi acoperea trupul părea a fi ţesut dintr-un damasc alb cu broderie fină – de fapt, era făcut din aluat subţire prăjit la foc iute. Prin urmare, la acest fel de mâncare, membrii n-au savurat decât îmbrăcămintea lipită de trupul fetei.

Istorisirea de mai sus nu oferă decât câteva frânturi din straniul repertoriu culinar al contelui G. Mâncărurile lui erau mult prea variate ca să ne putem închipui întregul pornind doar de la o părticică. În plus, imaginaţia lui debordantă era inepuizabilă, aşa că oricâte amănunte aş da despre nenumăratele lui festinuri, e cu neputinţă să le cunoaştem pe deplin. Aşadar, mă voi mulţumi doar să consemnez aici numele celor mai ciudate feluri din meniurile următoarelor patru ospeţe, iar apoi voi lăsa condeiul deoparte. Iată lista mai jos:

Izvoare termale cu ouă de porumbel.
Fântână arteziană de struguri.
Jad lichid de salivă.
Pere, petale şi coajă de zăpadă.
Buze fripte la grătar.
Fiertură de fluturi.
Supă de covor de catifea.
TOfu de cristal.

Sunt convins că printre înţelepţii mei cititori se găsesc mulţi care vor reuşi să ghicească ce fel de conţinut ascund numele acestea. În orice caz, ospeţele Clubului Gourmet continuă să aibă loc în fiecare seară la reşedinţa contelui G. Din câte se pare, membrii deja nu mai

„gustă" şi nu mai „mănâncă" bucate rafinate, ci le rod şi, în acelaşi timp, se lasă „roşi" de ele. Eu, unul, sunt încredinţat că soarta lor e pecetluită şi că, destul de curând, vor avea parte fie de nebunie, fie de moarte.

Yurako fusese convinsă că soţul ei, Nakada, murise din pricina unei boli de plămâni. Şi acum avea aceeaşi convingere, ca majoritatea oamenilor care îl cunoscuseră, de altfel; însă se pare că Nakada însuşi fusese de o altă părere. Cel puţin – şi asta s-a înţeles din testamentul găsit în camera în care îşi dăduse ultima suflare – încăperea în care zăcuse bolnav în vila închiriată de la Suma.

Dar înainte de a prezenta aici acel testament.

— Aş vrea să se ştie un lucru, şi anume că succesul lui Yurako ca stea de film destul de cunoscută s-a datorat nu numai frumuseţii ei şarmante, de netăgăduit, ci şi, într-o oarecare măsură, răposatului ei soţ. Nakada o remarcase imediat dintr-o cohortă de starlete în faşă pe când avea doar şaisprezece sau şaptesprezece ani şi lucra ca figurantă, cu o apariţie într-o singură scenă foarte scurtă. Folosindu-se de poziţia lui, a făcut tot ce i-a stat în putere pentru a o ajuta să îşi făurească o carieră şi, cum se întâmplă adesea în lumea filmului, au circulat o sumedenie de bârfe geloase şi zvonuri răutăcioase despre iubirea dintre regizor şi actriţă – cei doi au început să trăiască făţiş împreună pe când Yurako avea optsprezece ani. Se prea poate ca la început, în afară de sentimentele sincere faţă de el, la ea să fi existat şi ambiţia de a-şi face un nume prin Nakado, dar, după ce s-au căsătorit, nu l-a înşelat nici măcar o dată. După toate aparenţele, păreau un cuplu atât de fericit că stârneau invidie – într-o asemenea măsură încât au circulat chiar zvonuri cum că suferinţa şi moartea lui ar fi fost pricinuite de un exces de dragoste şi drăgălăşenie din partea ei.

Ea era o fată foarte plină de vitalitate care se dădea în vânt după exerciţiile fizice, iar trupul ei mlădios deborda de o energie fantastică, aşa că zvonurile acelea nu erau, poate, întru totul absurde. Chiar şi după ce soţul ei se mutase la Suma în toamna anului trecut, continuase să îl viziteze între filmări, şi nu neapărat pentru a-i sta la căpătâi şi a-l îngriji. Soţul ei era vlăguit trupeşte, dar, cum se întâmplă de multe ori cu bolnavii, poftele lui sexuale erau mai puternice ca niciodată. Nu numai că aştepta cu nerăbdare braţele pe care Yurako le întindea drăgăstoasă către el, dar trebuie că era nespus de recunoscător pentru pasiunea ei înflăcărată, care sugea plăcerile iubirii până la ultima picătură, fără nicio umbră de teamă că s-ar putea molipsi de la el.

Se întâmpla atât de des încât pesemne ca şi Yurako ajunsese la concluzia că ea grăbise moartea soţului şi totuşi, de vreme ce el primise moartea aceea cu braţele deschise, de ce să fi avut remuşcări? La urma urmei, nici ea nu prea avusese de ales: şi în trupul ei, ca şi în cel al soţului ei, mocneau pofte sexuale aprige. Dacă l-ar fi înşelat, ar fi fost cumplit din partea ei, dar ea n-a făcut asta, ci i-a dat moartea pe care el şi-o dorise. Unise văpaia fierbinte din sufletul ei cu flacăra din el care stătea să se stingă din lumea aceasta şi le înteţise într-o vâlvătaie puternică. Probabil că Nakada a plecat către lumea cealaltă cu sufletul împăcat, fără regrete. Deşi nu trăise mai mult de patru ani după căsătoria cu Yurako – de la douăzeci şi cinci la douăzeci şi nouă de ani pentru el, de la optsprezece la douăzeci şi doi pentru ea – se bucurase pe deplin de perioada aceea atât de prielnică din viaţă, fără să fie vreodată trădat de ea şi fără nici cea mai mică urmă de zâzanie între ei.

Cu toate astea, având în vedere temperamentul ei şi propriile planuri de viitor, Yurako trebuie să-şi fi dat seama că moartea lui a venit tocmai la momentul potrivit, ca o încununare frumoasă a poveştii lor de dragoste. Nici măcar ea nu era în stare să-i tăgăduiască o purtare ireproşabilă şi mai departe, dacă el ar mai fi trăit multă vreme, îşi făcuse deja un renume destul de mare în rândurile unei anumite categorii de fani şi era sigură că n-ar fi fost dată uitării chiar şi fără girul regizorului.

Până la urmă, pentru o actriţă de film sunt mai importante chipul şi silueta decât talentul dramatic. Indiferent de poveste sau de scenariu, era suficient să ţină minte să îşi arate dinţii cei albi şi frumoşi când zâmbea, să îşi umple ochii de lacrimi sclipitoare când plângea şi să arate o bucată din carnea ascunsă sub kimono în timpul scenelor de acţiune. Spectatorii aplaudau şi mai abitir dacă zăreau uneori câte o fâşie de piele goală şi, chiar dacă spuneau „E o actriţă jalnică, face mereu acelaşi lucru", se înghesuiau în continuare s-o vadă.

Când Nakada făcea câte un film cu ea, se folosea mereu de tertipurile acestea. Teoria lui era că, dacă un regizor vrea să transforme în star o femeie – mai ales una de care era îndrăgostit – nu trebuia să o înveţe tehnici de actorie, ci să se concentreze asupra caracteristicilor ei fizice, pe care să ajungă să le cunoască foarte bine pentru a le putea exploata întru crearea unei frumuseţi aparte. Ea făcuse o sumedenie de filme în regia lui, dar niciunul dintre ele nu era vreo „dramă" cu intrigă, ci mai degrabă o serie de stop-cadre însăilate

laolaltă, în care trupul ei tânăr era scăldat în băi de lumină şi puhoaie de mătase. Tot ce trebuia să facă era să imprime pecetea acelui trup pe mii şi mii de metri de de peliculă, cadru cu cadru. Iar Nakada era cel care, de fapt, cioplea imaginea de pe pecete, alegea cu grijă tuşul stacojiu, gândea locul cel mai potrivit şi apăsa apoi pecetea cu putere, ca să iasă clară, pe hârtie de cea mai bună calitate.

Yurako avea să îi fie recunoscătoare soţului ei pentru tot restul vieţii; purta povara unei datorii imense. Şi totuşi, odată ce pecetea fusese confirmată ca fiind de buna calitate, tuşul, locul şi hârtia deveneau chestiuni secundare; în plus, se găseau oricând nenumăraţi alţi cioplitori de peceţi. Iar dacă dădea greş, ştia că „pecetea" ei putea fi folosită şi în alte scopuri. Prin urmare, reacţia ei la moartea lui Nakada nu a fost neapărat una de durere sau de deznădejde, ci mai degrabă sentimentul că reuşise şi se achite de datorie măcar într-o oarecare măsură. În suspinele pe care le scotea pe când stătea lângă patul lui de moarte se strecurase şi o umbră de ceva asemănător cu satisfacţia pe care o încearcă cineva care tocmai s-a eliberat de greutatea unei responsabilităţi. În orice caz, îşi condusese soţul pe lumea cealaltă fără probleme. Nu ştia încotro avea să se îndrepte în viitor, dar acum putea să privească fără regrete chipul soţului ei, alb ca de ceară în moarte, nobil şi frumos, şi putea să se roage la Buddha, chiar dinaintea trupului celui dus, ştiind în adâncul sufletului că dragostea faţă de el nu începuse încă să pălească.

Revenind la firul istorisirii, testamentul de care am pomenit mai devreme a fost găsit într-un sertar de birou pe când Yurako se muta din vila închiriată, luând şi cenuşa soţului cu ea. Nu l-a citit însă decât patru sau cinci zile mai târziu. La început, nici măcar nu îşi închipuise că minusculul carneţel învelit în hârtie veche de ziar ar putea fi un testament nu se aşteptase câtuşi de puţin ca soţul ei să îi lase aşa ceva. Prin urmare, nu desfăcuse pachetul bine încleiat decât dintr-o întâmplare, dintr-un capriciu. Sub primul strat de hârtie de ziar era un altul, pe care stătea scris cu litere groase: „Numai şi numai pentru Yurako". Ceea ce a ieşit până la urmă la iveală de sub cele două straturi de ziare era un volumaş de vreo două sute de pagini care arăta mai degrabă a registru contabil, cu desene în aur pe cotor şi cu paginile acoperite de un scris mărunt în creion. Pesemne că bolnavul notase în el, ca într-un soi de jurnal de boală, ori de câte ori găsise răgazul în răstimpul celor aproape douăsprezece luni pe care le petrecuse

ascultând zi şi noapte vuietul n melancolic al valurilor ce se spărgeau de ţărm, după fi mutarea la Suma. Era un text neobişnuit de lung, § iar ici şi colo scriitura în creion se ştersese din pricina frecării foilor. Fără să aibă nici cea mai vagă idee cu privire la mărturisirea pe care soţul ei ar fi – putut să i-o facă astfel, Yurako rămăsese împietrită de uimire. Dar cel mai bine ar fi să las testamentul să vorbească de la sine despre motivul care a făcut-o pe Yurako să se cutremure pe măsură ce citea şi despre faptele care, după propria-i convingere, îi aduseseră moartea răposatului.

Ziua X, luna X, anul 19.

Vreau să aştern în acest carnet, începând de astăzi, o poveste pe care nu aveam de gând să ţi-o dezvălui atâta vreme cât sunt în viaţă. Fac asta pentru că, de bună seamă, nu mi-au mai rămas multe zile de trăit. Aseară, când ai plecat, ai făcut tot ce ţi-a stat în putere să mă încurajezi şi să mă linişteşti, dar după aceea am stat singur să mă gândesc şi mi-am dat seama că soarta mea e deja pecetluită şi că mă îndrept direct către moarte. Iar asta nu mă înspăimântă absolut deloc, dimpotrivă, mă face să simt un soi de linişte asemănătoare cu resemnarea. Firește, e trist când cineva moare la vârsta de douăzeci şi nouă de ani, dar eu cel puţin te-am avut pe tine în floarea tinereţii şi a frumuseţii. Şi, când mă gândesc că am să mă sting iubit de tine cu atâta înflăcărare, viaţa mea nici nu mi se mai pare nefericită. Tu ai putea să-mi răspunzi că, la douăzeci şi doi de ani, încă eşti în perioada cea mai fericită, că ai să devii încă şi mai frumoasă sau că ai să mă iubeşti tacă şi mai mult. Dar a venit vremea să îţi spun ce s-a întâmplat, să îţi spun că de fapt nu mor din cauza bolii de plămâni, ci dintr-o altă pricină. Ceea „ce s-a întâmplat" m-a îmbolnăvit şi mi-a răpit ultima fărâmă de voinţă de a trăi; ceea „ce s-a întâmplat" îmi va aduce moartea. Probabil că nu îţi va face nicio plăcere să afli despre asta şi tocmai de aceea o vreme m-am tot gândit să nu îţi spun nimic, doar că m-aş simţi mult prea nefericit să mor fără să fiu sincer măcar faţă de tine. S-ar putea ca unora să li se pară că moartea mea a venit dintr-o pricină absolut ridicolă. Oricum, însă, te rog să arunci o privire în carnet pentru că totul are o legătură strânsă şi cu tine, după cum îţi vei da seama citind.

Povestea asta s-a întâmplat cu multă vreme în urmă, pe când eram încă sănătos şi în putere – cred că acum vreo doi ani, pe la mijlocul lui mai. Într-o seară ploioasă, tocmai luam cina la cafeneaua

Green din cartierul Kyogoku din Kyōto, aşezat faţă în faţă cu un bărbat pe care nu-l mai văzusem niciodată. Era ziua în care avusese loc premiera filmului tău Femeia care iubeşte pisicile negre şi tocmai fusesem să îl văd la cinema Miyako împreună cu Ikegami şi cu Shiino. La cafenea, însă, intrasem singur, pentru că ceilalţi doi plecaseră în altă parte cu treabă. Bărbatul necunoscut era deja acolo când am ajuns eu şi, de vreme ce scaunul de vizavi era liber, m-am aşezat. O bucată de vreme, am rămas tăcuţi, aşezaţi de-o parte şi de alta a mesei, dar am observat la un moment dat că mă privea insistent, de parcă ar fi vrut să intre în vorbă, cu un zâmbet întipărit pe buze. Mi-a dat impresia unui bărbat cumsecade, ameţit de băutură (bea whisky şi ronţăia bucăţi de brânză), care căuta un partener de conversaţie – în ochi avea un licăr jucăuş şi prietenos, în mod normal, într-o asemenea situaţie aş fi deschis eu însumi o discuţie, dar în seara cu pricina nu băusem aproape nimic şi, în plus, cum era un domn respectabil şi mai în vârstă decât mine – la vreo patruzeci de ani – nu voiam să fiu nepoliticos şi să îl deranjez. Deşi era probabil o persoană foarte amabilă, părea în acelaşi timp retras, timid şi oarecum feminin în comportament. Când se uita la mine şi surâdea, era foarte sfielnic; mare parte din timp, a stat întors cu profilul către mine, parcă şovăielnic şi fără stare, cu bărbia sprijinită de măciulia teşită a bastonului pe care îl ţinea între picioare. Prin urmare, n-am avut ocazia să vorbim până în clipa când eu am început să-mi beau ceaiul de la sfârşitul mesei – atunci de abia şi-a făcut curaj să îmi vorbească:

— Iertaţi-mă, dar nu sunteţi cumva regizorul de film Nakada Susumu?

L-am scrutat din nou cu privirea, dar nu am recunoscut nicio trăsătură familiară în figura aceea care purta o haină cu gulerul ridicat stropită de ploaie şi o pălărie taiwaneză de panama.

— Da, eu sunt. Iertaţi-mă dacă am uitat cumva, dar ne-am mai văzut undeva?

— Nu, astă-seară e prima dată. Aţi fost adineauri la cinematograful Miyako, iar eu am stat chiar în spatele dumneavoastră şi mi-am dat seama din conversaţie că sunteţi Nakada.

— Aţi văzut filmul, să înţeleg?

— Da, firește. Am văzut aproape toate filmele în care joacă Fukamachi Yurako.

— A, mulţumesc! Vă sunt recunoscător.

La urma urmei, nu stăteam de vorbă cu un puştan de gimnaziu, ci cu un bărbat manierat şi cu gust, aşa că eram foarte bucuros să îl aud.

— Nu, nu, mă simt stânjenit să spuneţi asta, eu sunt cel care trebuie să vă fie recunoscător.

A băut ultimele picături de whisky, a aşezat paharul cu eleganţă pe masa de marmură şi apoi şi-a apropiat de mine faţa încă sprijinită de măciulia bastonului:

— S-ar putea să sune a linguşeală, dar eu cred că singurele filme japoneze care merită să fie văzute sunt ale dumitale. Majoritatea regizorilor japonezi sunt prizonieri ai unui sentimentalism tâmpit, iar piesele sau filmele lor sunt cumplit de siropoase. Filmele dumitale sunt însă foarte senine, o adevărată plăcere. Sunt aşa cum trebuie să fie filmele de fapt, la urma urmei. Când văd câte unul dintre filmele dumitale, Japonia mi se pare dintr-odată un loc mai luminos, chiar simt o plăcere deosebită.

— Mi-ar plăcea ca toată lumea să fie de aceeaşi părere, dar sunt mulţi care mă critică spunând că nu fac altceva decât să copiez filmele americane.

— Chiar dacă ar fi vorba de copiat filmele americane, ce mai contează atâta vreme cât sunt interesante şi amuzante? Evident, dacă ar fi o imitaţie nereuşită, lucrurile ar sta altfel, dar dumneata faci filme cu exact aceeaşi sensibilitate şi aceleaşi ideahiri ca şi regizorii americani. Dacă le-ar vedea americanii, cu siguranţă n-ar avea nimic de obiectat. Chiar – ai prezentat vreodată un film de-al dumitale în faţa unor spectatori occidentali?

— Nu, nici vorbă. Încă nu am destulă încredere şi mi-ar fi ruşine.

— O, eşti mult prea modest. În ultima vreme am văzut mai multe filme de-ale dumitale decât occidentale şi nu mi se par absolut cu nimic mai prejos – ba chiar, câteodată, sunt mult mai bune.

— Eh, asta chiar că e o exagerare!

Nu ştiu de ce, dar bărbatul acela îmi lăuda filmele atât de mult, încât mă simţeam oarecum descumpănit. Pe de altă parte însă, nu părea că încearcă să îşi bată joc de mine. Doar că mi-am dat seama că era de fapt mult mai beat decât crezusem: avea înfăţişarea apăsătoare pe care o au de multe ori băutorii înrăiţi, cu privirea înceţoşată şi pierdută, cu vocea joasă şi ciudat de liniştită, cu obrajii palizi. Tocmai de aceea, la prima vedere, în afară de momentele când arunca spre

mine câte o privire pătrunzătoare, părea normal; doar tonul vocii îi era neutru şi cuvintele ieşeau cu o încetineală aproape enervantă.

— Să ştii că vorbesc foarte serios, nu încerc să te linguşesc, a răspuns el tărăgănat. Dar n-aş spune că meritul e numai al dumitale. Oricât de bun ar fi un regizor, nu face mare scofală dacă nu are actorul potrivit, iar din punctul acesta de vedere dumneata şi ai avut mare noroc. Yurako este cum nu se poate – mai nimerită pentru gusturile dumitale. Parcă s-ar fi născut special pentru a apărea în filmele dumitale. Dacă nu ai fi avut o actriţă precum ea, nu cred că ai fi reuşit să creezi lumea către care năzuieşti.

A chemat apoi chelneriţa şi, cu vocea lui joasă, a comandat două pahare de whisky.

— Eu nu vreau, mulţumesc, am spus eu.

— Ei, haide, bea măcar un pahar cu mine. Vreau să închin pentru filmele dumitale şi pentru binele dumitale şi al lui Yurako.

„Oare ce slujbă o fi având bărbatul ăsta?" m-am întrebat. „Să fie ziarist? Avocat? Mare mahăr pe la vreo bancă sau alta, care duce un trai de huzur?" La început, păruse într-adevăr timid, dar, pe măsură ce vorbea, se relaxase şi începuse să mă trateze de parcă aş fi fost un copil. Iar eu, de vreme ce era mai în vârstă decât mine, simţeam faţă de el o apropiere de parcă ar fi fost un unchi hâtru; prin urmare, deşi nu prea voiam, am acceptat paharul de whisky din partea lui.

— Că tot veni vorba, cine a scris scenariul pentru Femeia care iubeşte pisicile negre?

— Eu l-am scris, având filmul în minte. Întotdeauna lucrez însă în mare grabă, aşa că nu reuşesc să scriu nimic de valoare.

— Nu, e nemaipomenit. Şi e tocmai bun pentru Yurako. Îmi vine în minte scena aceea în care Yurako face baie şi pisica sare în cadă alături de ea – cum de aţi reuşit s-o dresaţi atât de bine?

— E pisica noastră şi e obişnuită cu Yurako.

— Hmm. În filmele străine sunt folosite mult animalele, dar în Japonia e foarte rar. Iar Yurako a fost nemaipomenită, ca de obicei. În scena în care ieşea din baie, era aproape goală şi cred că e singura actriţă japoneză care s-ar lăsa filmată aşa. A fost un cadru foarte îndrăzneţ, a spus bărbatul dând din cap ca pentru el.

— Am avut o grămadă de necazuri cu cenzura din pricina acelui cadru. Filmele mele oricum sunt vizate din principiu, dar de data asta mi s-a spus că e chiar mai provocator decât un film occidental.

— Da, se prea poate, a făcut el râzând. Apoi, e partea aceea când iese din baie şi intră în dormitor, îmbrăcată cu o cămaşă de noapte din mătase şi cu lumina din spate.

— A, da. De-acolo a fost tăiat cam un metru din cadru.

— Acolo i se vede tot trupul prin cămaşa de noapte. Dar pentru dumneata nu a fost prima scenă de genul ăsta, nu? Parcă a mai fost ceva la fel de provocator într-un film anterior. A, da, în Dansatoarea din vis. Nu-i aşa?

— L-ai văzut şi pe acela?

— Da, sigur. Şi acolo era o scenă întocmai cu cea despre care vorbeam adineauri. Doar că nu era în baie: Yurako era dansatoarea şi tocmai îşi schimba hainele în culise. Avea doar sânii şi şoldurile acoperite, în rest nu purta absolut nimic, nu? Şi nu ai folosit lumină din spate atunci, ci ai pus reflectoare puternice în părţile laterale, pentru ca lumina să-i coboare de la umărul drept, de-a lungul liniei piciorului, până la tocurile pantofilor.

— Ce bine ţii minte! Am spus atunci uimit şi sincer în acelaşi timp.

— Da, am motivele mele să îmi amintesc scena asta. A rânjit a satisfacţie şi s-a aplecat şi mai mult peste masă către mine.

— Mi se pare că în filmul acela au fost arătate două părţi din corpul ei care nu mai apăruseră niciodată până atunci. Nu-i aşa? În filmul acela, ai dezvăluit pentru prima dată buricul lui Yurako. Fireşte, mai văzusem partea de sub sâni până la jumătatea burţii în o tânără nebunatică, dar buricul era un tărâm necunoscut. Îţi sunt nespus de recunoscător că l-ai arătat.

Yurako, ţin minte foarte bine că am dezvăluit buricul tău în Dansatoarea din vis, nu aveam nevoie de cineva să-mi spună asta. Sunt convins că nici tu n-ai uitat. Niciodată n-am filmat nici cea mai mică parte a trupului tău fără un motiv bine întemeiat. Până şi cel mai fin rid provocat de cine ştie ce contracţie a unui muşchi, dacă apare într-un film, atunci nu e din întâmplare, ci pentru că aşa am plănuit cu grijă dinainte. Câte riduri s-ar forma şi în ce loc, dacă ţi-ai răsuci trupul într-o direcţie oarecare, într-un unghi oarecare, şi ce fel de linii s-ar desena – ştiam totul în amănunt, de parcă aş fi avut de-a face cu intriga dintr-o povestire complexă. Prin urmare, ştiam că are dreptate şi în privinţa Dansatoarei din vis, şi a Tinerei nebunatice, şi mă simţeam oarecum recunoscător că fusese atât de receptiv la eforturile mele. Pe

de altă parte, însă. Nu puteam să-mi alung din minte gândul că atenţia lui se îndreaptă numai asupra unor lucruri ciudate. Iar el părea să ignore cu desăvârşire orice semn de neplăcere de pe chipul meu şi turuia întruna mai departe, mândru de cât de amănunţite erau cunoştinţele lui cu privire la trupul tău.

Dar vezi dumneata, eu ştiam de multă vreme că buricul lui Yurako e gropiţă – ah, nu pot să sufăr buricele proeminente! Ţi-aduci aminte, în Dragoste într-o noapte de vară, când iese udă din apa mării? Ei bine, acolo se ghiceşte, prin costumul de baie lipit de piele, adâncitura buricului. Sunt convins că ai pus-o să poarte costumul acela ud şi ai filmat-o în gros-plan intenţionat, tocmai ca să arăţi adâncitura aceea, nu-i aşa? Ce regizor abil, m-am gândit eu – un adevărat von Stroheim! Oricum, în scena aceea s-a văzut prin haine, dar în Dansatoarea din vis mi-am dat seama că era exact aşa cum mi-l imaginasem!

— Nu numai buricele, îmi plac toate părţile corpului. Mai este un loc pe care l-am văzut pentru prima oară abia în Dansatoarea din vis.

— Care anume?

— Cum care anume? Nu se poate să nu-l ştii.

— Păi, nu ştiu. A mai fost un asemenea loc?

— Cu siguranţă. Tălpile picioarelor.

A văzut că rămăsesem mut de uimire şi a izbucnit într-un râs zgomotos.

— Ce zici, am nimerit, nu-i aşa? Este o parte în care Yurako dansează în picioarele goale şi calcă pe cioburi de sticlă pe scenă. Biata fată ignoră durerea şi continuă să danseze. Din tălpi îi curge sânge, iar pe scenă se imprimă urmele degetelor de la picioare. Urmele de la cele cinci degete de la fiecare picior sunt puţin depărtate, ca şi cum ar fi umblat pe vârfuri. Da, m-am uitat cu atenţie la liniile de pe degetele ei, mai ales la degetele mari! Şi mai departe. A, da! După ce dansează, se simte slăbită şi se prăbuşeşte pe scenă. Atunci, un actor care e îndrăgostit de dansatoare o ia în braţe şi o duce în culise.

Note:

— Să înţeleg că îţi plac buricele? Am întrebat eu încercând să fiu sarcastic, dar el a continuat la fel de serios ca şi până atunci.

Aşază două scaune unul lângă altul şi o întinde pe Yurako pe ele, iar apoi îi scoate cioburile şi îi spală picioarele. Ca să poată vedea mai

bine rănile, actorul ia o veioză de pe masă şi o pune pe jos astfel încât să-i lumineze tălpile de jos în sus. Ăsta e momentul, să ştii, ăsta e momentul când am privit pentru prima oară, cu atenţie, tălpile lui Yurako.

— Cu alte cuvinte, dumneata vrei să vezi doar aceste părţi din trup, nu?

— Da, se poate spune că da. Pe de altă parte, nu cumva dumneata însuţi vizezi spectatori care gândesc astfel? Îmi închipui că speri să ai spectatori aşa cum sunt eu, un om care îţi priveşte operele cu aceeaşi sensibilitate ca şi a dumitale, care observă trupul lui Yurako la fel de minuţios ca mine.

— S-ar putea să ai dreptate în privinţa asta. Doar că dumneata îmi dai fiori.

În clipa aceea, în ochii lui împăienjeniţi de băutură a apărut o strălucire malefică, de nebun. Faţa îi devenise mult mai palidă, iar buzele îi erau uscate şi fără luciu. Am avut atunci o presimţire sumbră, dar eram parcă vrăjit de el, incapabil să fug. În plus, firește, eram ros de curiozitate.

— În ce sen* „îţi dau fiori”?

— Hmm. Lasă că am să-ţi apun mai târziu. A strigat din nou către chelneriţă:

— Încă două pahare de whisky! După care a continuat: hi închipui, pesemne, că dumneata ştii mai multe despre trupul lui Yurako decât oricine altcineva pe lume.

— Da, normal, am lucrat cu ea ca actriţă vreme îndelungată şi, după cum probabil ştii, e soţia mea.

Într-adevăr, eşti căsătorit cu ea. Iar eu am o dorinţă: aş vrea să aflăm care din noi doi – dum Beata, solul ei, sau eu cunoaşte mai bine geografia trupului lui Yurako. Fără îndoială că ţi se va părea straniu ca eu să fac o asemenea sugestie ieşită din comun, dar nu uita că ai în faţă un bărbat care n-a văzut-o niciodată în carne şi oase pe soţia dumitale. Să presupunem că bărbatul acesta a petrecut vreme îndelungată cercetând, numai din filme, toate părţile corpului soţiei dumitale, mergând să vadă anumite scene în gros-plan de câte cinci sau şase ori, numai ca să îşi dea seama cu exactitate ce formă au umerii ei sau sânii, sau fesele; şi că acum cunoaşte totul atât de bine încât, chiar dacă închide ochii, îşi poate imagina detaliile eu precizie. Şi, într-o seară oarecare, bărbatul acesta te întâlneşte din întâmplare cu un altui, soţul

feme despre care se presupune că de nenumărate ori. la cazul acesta, sugestia „ieşită din comun" ar fi cât se poate de naturali.

— Mda. Să înţeleg deci că dumneata eşti bărbatul acela şi că susţii că ştii atât de bine trupul soţiei mele?

— Chiar îl cunosc în amănunt. Dacă ai vreo îndoială, întreabă-mă ceva, orice.

Rămăsesem fără cuvinte şi clipeam întruna descumpănit; bărbatul însă vorbea mai departe neobosit:

— Să luăm, de pildă, umerii lui Yurako: suni rotunzi, plini şi coboară într-o pantă dulce. În parte din pricina cefei alungite, linia care porneşte de k baza urechii şi merge până la încheietura de sus i braţului e atât de fină încât, dacă priveşti dintr-o parte, e greu să-ţi dai seama unde anume începe braţul. Gâtul e învelit din belşug de un ţesut gras i< astfel că oasele şi muşchii abia dacă se zăresc puţin. Doar dacă îşi întoarce capul o idee, osul din spatele urechii iese un pic în evidenţă. Apoi, ca să mergerr mai departe spre spate: claviculele, de bună seamă – sunt ascunse de un strat de grăsime atunci când braţele sunt lăsate să atârne; dar asta nu înseamnt că linia de demarcaţie dintre ele nu e deloc vizibilă Motivul e că şira spinării e adânc îngropată k Yurako şi din pricina asta spatele ei arată de parcă ar fi format din doi cilindri alăturaţi. Adâncitura aceea e mereu întunecată, mereu acoperită de e umbră care nu dispare decât dacă un reflector puternic e îndreptat direct spre spate. Când Yurake se ridică în picioare şi stă dreaptă, liniile curbe ale feselor de lângă partea de jos a şirei spinării şi cele din jurul şoldurilor fac adâncitura să fie încă şi mai întunecată. Când îşi întoarce trupul spre stânga, pe partea aceea de trunchi îi apar două încreţituri late. Carnea dintre ele se adună şi formează o moviliţă, în acelaşi timp, pe partea dreaptă, se ghiceşte arcul pe care 11 desenează coasta cea mai de jos.

„Ce individ pervers!" mi-a trecut atunci prin minte. Cu toate astea, pe măsură ce îl ascultam, conturul încântător al spatelui tău mi-a apărut în minte într-o viziune plină de viaţă. Pesemne că şi tu, citind asta, te vei dezbrăca şi te vei aşeza în faţa oglinzii ca să te priveşti. Te vei uita la adâncitura în care e şira spinării, la cele două încreţituri din părţile laterale şi la coasta de jos, expusă. Îţi vei închipui cât de atent a privit bărbatul ăsta filmele tale şi probabil vei fi şi tu cuprinsă de fiori, întocmai ca mine.

— Da, da, ai întru totul dreptate. Şi alte părţi în afară de spate?

Fără să-mi dau seama, mă lăsasem prins în mrejele lui şi nu mă putusem abţine să nu întreb.

Ai cumva un creion? A spus el, după care a întins pe masa hârtia pe care era trecut meniul. E istovitor să-ţi spun în cuvinte, mai bine îţi explic prin desene.

A început atunci să deseneze, în ordine: braţele tale, aşa; palmele, aşa; coapsele, aşa; gâtul, aşa.

În felul cum desena liniile nu se ghicea câtuşi de puţin tehnica unui artist. (Iar bănuiala mea ci nu e artist avea să fie confirmată mai târziu.)

— Partea asta e aşa, dincoace linia merge altfel., murmură el întruna în vreme ce desena liniile acelea stângace de parcă le-ar fi urmărit cu degetele.

Din când în când, închidea ochii şi ridica fruntea, de parcă ar fi încercat să limpezească imaginea pe care o avea în minte. Însă în schiţele neîndemânatice şi în figurile copilăreşti care se iveau rând pe rând din vârful şovăitor al creionului se regăseau forme care falsificau grosolan realitatea, printr-o aglomerare stranie de detalii şi o vulgaritate de care nu ar fi fost capabil decât un amator. Dacă ar fi fost vorba să surprindă cu pricepere câteva caracteristici şi să deseneze apoi, ca un caricaturist poate, o faţă pe care oricine s-o poată recunoaşte, n-ar fi fost o sarcină prea dificilă. Însă el nu desena o faţă. El desena braţele tale, degetele tale, coapsele tale, pe bucăţi, în aşa fel încât, în ochii mei, erau fără îndoială ale tale – nimeni altcineva nu le-ar fi recunoscut. Cunoştea toate ridurile şi toate încreţiturile de pe trupul tău. Nu cred că asta se poate numi artă, dar cu siguranţă era dovada unei memorii nemaipomenite! Iar el aduna tenace toate acele părţi pe care le ţinea minte şi, fără să lase niciuna deoparte, le aşternea cu grijă pe hârtie.

Mai târziu, aveam să-mi aduc aminte de schiţele pe care le făcuse în acea seară ori de câte ori treceam prin faţa drogheriei Arita. Mâinile şi capetele acelea de ceară din vitrină, atât de năclăite şi de cumplite. Şi totuşi, parcă acoperite de piele umană. Exact aşa erau schiţele lui. De pildă, când a desenat zona de la coapse la genunchi, a făcut-o de două ori, ca să arate diferenţele dintre momentul când stai cu picioarele întinse şi momentul când stai cu ele îndoite, şi ca să arate cât de mult se schimbă gropiţele de pe genunchi şi care părţi sunt tensionate şi care relaxate. Acolo unde carnea se aduna şi ieşea puţin

în afară, trasa umbre din linii foarte fine – şi, ca să fiu sincer, reuşea să surprindă foarte bine felul în care carnea se aşeza pe trupul tău. Schiţând doar linia de la călcâiul tău rotund până la scobitura tălpii, reuşea să sugereze întregul picior. Şi n-a pierdut din vedere nici faptul că, la tine, al doilea deget de la picior e mai lung decât cel mare şi că de obicei stă peste el. Când ţi-a desenat tălpile, a redat cu acurateţe modelele de pe vârfurile celor cinci degete de la fiecare picior, precizând care e degetul mare, care cel mic şi aşa mai departe. Nici măcar eu, dacă nu te-aş fi ajutat să îţi îngrijeşti unghiile, n-aş fi fost în stare să disting asemenea diferenţe şi m-aş fi făcut cu totul de ruşine în faţa lui.

— Cel mai mult m-am chinuit să aflu cum arată sânii şi fesele! A mărturisit bărbatul.

Din câte spune el, se pare că nu mai e aproape nicio parte din trupul tău care să nu fi fost expusă în vreun film; doar sânii, soldurile şi fesele au fost întotdeauna acoperite de un singur strat de pânză. Vreme îndelungată, şi-a îndreptat atenţia asupra umflăturilor şi adânciturilor care se ghiceau prin acea pânză. Apoi, din fericire, ai apărut în Dansatoarea din vis îmbrăcată doar într-o cămaşă lungă, iar la un moment dat s-a dezlegat un şnur. Tocmai atunci, te-ai aplecat să ridici un trandafir căzut pe jos. Firește, cămaşa s-a desfăcut puţin şi, printre şnururile atârnânde, ţi-a zărit sânii – după cum spune el, „perfect rotunzi, ca sânii unei fecioare indiene", ca „două umflături mari" înmugurite pe pieptul tău. Nu ţi-a văzut şi sfârcurile, dar i-a fost suficient ca să îşi poată imagina forma întreagă. Dacă ajungi să cunoşti toate părţile din corpul unei persoane, mai puţin una sau două, atunci ar trebui să le poţi deduce forma cu destulă precizie, exact aşa cum într-o ecuaţie de algebră poţi afla necunoscuta pornind de la numere cunoscute. Iar el susţinea că, adunând diverse părţi din trupul tău cunoscute în scene de film, reuşise să afle necunoscutele – de pildă, „luminile şi umbrele" create de muşchi pe fesele tale.

— După cum vezi, pot să desenez o hartă a trupului ei pe care să fie marcat locul fiecărui munte şi al fiecărui râu, o hartă atât de precisă şi detaliată de parcă ar fi făcută de un institut de cartografie. Dumneata susţii că eşti soţul ei, dar mă întreb dacă i-ai memorat trupul atât de amănunţit.

Masa era complet acoperită de petice şi fâşii de hârtie. După ce desenase „harta" pe tot meniul, scosese din buzunar un program de la

cinema Miyako şi mângâlise pe spatele lui; apoi, folosise şervetele de hârtie şi, în cele din urmă, chiar placa de marmură a mesei. Îndeletnicirea aceasta părea să îi provoace o plăcere şi o exaltare fără margini şi probabil că ar fi continuat la nesfârşit dacă ar fi fost lăsat în pace.

— Hei, hei, gata, am înţeles. Mi-ai arătat destul. Mi-e imposibil să mă măsor cu tine!

— Ce-ar mai fi. A, da! Când joacă într-un film de acţiune şi trebuie să exprime o emoţie violentă, gâfâie puternic, de parcă i s-ar tăia răsuflarea, nu-i aşa? Şi atunci osul de la baza gâtului, ăsta de-aici, iese în afară din ţesutul gras, însă numai o idee, uite aşa.

— Gata, gata, ajunge! Încetează, te rog!

— Ha, ha, ha, dar de ce? Tocmai ce desenam un portret nud al femeii pe care o iubeşti!

— Ştiu asta, numai că mă face să mă simt stânjenit.

— Ce vorbeşti?! Nu tu faci tot timpul filme în care nevasta ta apare aproape goală? Nu din asta îţi câştigi pâinea? Eu sunt cel dezavantajat aici. Nu mi-a fost deloc uşor să ajung în stare să desenez aşa!

— Am priceput, am priceput. O să iau schiţele astea cu mine şi am să i le arăt soţiei.

După ce am spus asta, am îndesat toate peticele acelea de hârtie prin buzunare, iar el m-a lăsat în pace, fie pentru că spera în secret că am să ţi le arăt într-adevăr, fie pentru că nu-i păsa de ele deoarece putea oricând să facă alte schiţe. Evident, nu aveam nici cea mai mică intenţie să ţi le arăt – şi, mai târziu, le-am rupt şi le-am aruncat în toaletă. Dacă ţi le-aş fi arătat, sunt sigur că ai fi fost dezgustată, încearcă numai să-ţi imaginezi trupul tău splendid transformat în modelele înfiorătoare de ceară din vitrina drogheriei Arita.

— Dacă pleci, te însoţesc o bucată de drum, a spus bărbatul, aşa că am ieşit împreună din cafenea pe la ora nouă.

Petrecusem deja aproape două ore bând cu individul acesta despre care nu ştiam aproape nimic – de ce oare fusesem de acord să mai stau cu el? Probabil pentru că, deşi mi se părea oarecum sinistru, începusem să simt un soi de apropiere ciudată faţă de el. De vreme ce „îmi dădea fiori”, poate că asta se întâmpla tocmai pentru că erau foarte multe aspecte în care semăna cu mine. Privea fiecare ungher, fiecare colţişor din trupul tău cu aceiaşi ochi ca şi mine. Şi, pe

deasupra, nici măcar nu te întâlnise vreodată în carne şi oase. Apăruse dintr-odată în faţa mea, fie picat din cer, fie ieşit din pământ, şi se apucase să turuie despre frumuseţea unei femei – iubirea vieţii mele – pe care numai eu aş fi putut să o cunosc atât de amănunţit. Nu aveam niciun motiv să fiu gelos faţă de el, nu îmi era rival în dragoste: el nu ştia decât o iluzie din filme, nu te ştia pe tine, soţia mea. Şi atunci, de ce n-ar fi putut un bărbat care iubeşte o umbră şi un bărbat care iubeşte realitatea să-şi dea mâna prietenește, întocmai cum umbra şi realitatea sunt strâns împletite una cu cealaltă?

Astea erau gândurile care mă frământau pe când mergeam în urma lui. Cotise de pe Kyogoku către Kawaramachi şi pornise către nord pe strada slab luminată. Printre norii adunaţi pe cer, se zărea ici şi colo câte o stea care strălucea palid şi apoi se stingea. Toată zona era încă învăluită într-o ceaţă fină şi umedă, iar silueta lui, luminată când şi când de câte un felinar, părea într-adevăr o „umbră”.

— Presupun că dumneata îţi închipui că Yurako e numai şi numai a ta, a început el, vorbind pe jumătate ca pentru sine. Dar ce părere ai avea dacă ţi-aş spune că, în acelaşi timp în care este soţia dumitale, e şi a mea?

— Nicio problemă. Te rog, ia-o de nevastă. Sper doar să te porţi frumos cu ea, am răspuns eu încercând să fac o glumă.

— Cu alte cuvinte, vrei să spui că Yurako a mea n-ar fi altceva decât o imagine de film, aşa că n-ai avea de ce să fii îngrijorat sau gelos, nu? Gândul § ăsta te linişteşte, nu-i aşa?

— Dacă mi-aş face asemenea griji, să ştii că n-aş rezista nici măcar o zi ca soţ de actriţă.

— Da, înţeleg. Dar mai gândeşte-te puţin. În primul rând, aş vrea să te întreb ceva: care dintre noi doi crezi că e adevăratul soţ al lui Yurako? Şi care dintre noi crezi că trăieşte plăceri şi bucurii mai mari ca soţ?

— Hmm, e o întrebare tare grea.

Nu puteam să fac altceva decât să iau totul în glumă. Ochii bărbatului străpungeau însă întunericul şi se aţintiseră asupra chipului meu, plini de milă.

— Hei, hei! Nu-i o glumă, vorbesc foarte serios, să ştii. Dacă presupunerile mele nu sunt greşite, atunci gândeşti că eu iubesc o umbră, iar dumneata iubeşti o realitate şi prin urmare n-ar trebui să fie nicio problemă. Dar nu vrei să recunoşti că, şi pentru dumneata,

Yurako cea care apare în film nu e un obiect mort, ci o ființă însufleţită?

— Ba da, recunosc, este întocmai cum spui.

— Prin urmare, asta înseamnă cel puţin că nimeni nu poate pretinde că Yurako din film e într-adevăr Yurako soţia dumitale, de vreme ce aceea din film este şi ea vie. În plus – şi să nu uiţi asta – e adevărat că soţia dumitale e o realitate, dar şi cea din film este o realitate independentă. O să spui că toate astea sunt speculaţii zadarnice. Însă dacă există două realităţi, care din ele a apărut prima pe lume? Dacă n-ar exista soţia dumitale, Yurako din film nu s-ar fi născut niciodată – a doua depinde de prima. Dacă lucrurile stau aşa, atunci femeia cu adevărat frumoasă pe care o iubeşti, ba chiar o venerezi, există în altă parte decât în film? Când sunteţi acasă, stă în poziţiile sau pozele ispititoare din Dansatoarea din vis, Femeia care iubeşte pisicile negre sau Tânăra nebunatică? Pe ce tărâm se desfăşoară existenta ei ca femeie?

— Ai întru totul dreptate. Uneori, şi eu gândesc la fel. Eu numesc asta „filosofia filmului".

— Filosofia filmului", zici?! A pufnit bărbatul de parcă ar fi vrut să mă atace. Păi, atunci, oare n-am putea s-o formulăm aşa: Yurako cea din film e realitatea, iar soţia dumitale e doar umbra ei? Se potriveşte cu filosofia dumitale? Soţia dumitale va îmbătrâni odată cu trecerea anilor, dar femeia din film va rămâne veşnic tânără şi frumoasă, debordând de energie şi prospeţime. Să ne imaginăm cum o să fii peste zece ani, când o să-ţi aduci aminte cum era ea odinioară şi o să te gândeşti: „Oh, pe atunci nu era aşa. Cum de i-au apărut ridurile astea tocmai acolo? Înainte nu erau. Şi gropiţele drăgălaşe pe care le făcea la fiecare încheietură din trup, unde oare au dispărut?" Şi să ne imaginăm că, atunci, ai să scoţi rolele vechi de film ca să le proiectezi. Şi ai să descoperi că gropiţele nu s-au estompat, nici n-au dispărut, ci sunt în continuare pe trupul ei, pentru totdeauna. Soţia dumitale va fi îmbătrânit, dar dansatoarea din vis încă îşi va ascunde sânii rotunzi sub cămaşă şi încă se va apleca să ridice trandafirul căzut pe podea. Femeia care iubeşte pisicile negre va fi încă în cadă, plescăind şi împroşcând cu apă în jur în timp ce se joacă cu pisica. Şi atunci, îţi vei da seama că soţia cea tânără şi frumoasă a fugit în film şi că cea care îţi va fi stând alături nu e decât o cara-pace goală. Vei privi acele filme şi te vei întreba uimit: „Oare eu le-am făcut cu adevărat? Lumea asta

luminoasă şi senină s-a născut într-adevăr din forţa mea şi a soţiei mele?” Iar în cele din urmă vei realiza că filmele nu sunt nici pe departe opere pe care le-aţi creat voi, că dansatoarea şi tânăra nebunatică nu sunt produse ale regiei dumitale sau ale tehnicii actoriceşti a soţiei, ci au trăit de la bun început în interiorul filmului. Ele reprezintă „femeia eternă” care e complet diferită de soţia dumitale.

Ea n-a făcut altceva decât să servească de adăpost temporar pentru imaginea şi spiritul acelei „femei eterne”. Şi sper că îţi vei da seama că voi amândoi v-aţi câştigat pâinea pe spinarea ei.

— Mă rog, asta e o speculaţie destul de interesantă, dar să ştii că, aşa cum soţia mea va îmbătrâni, şi femeia din film va deveni din ce în ce mai palidă şi mai înceţoşată. Filmul nu rămâne neschimbat pe vecie.

— Ai dreptate. Dar aş avea ceva de adăugat şi aici. Ştii de ce mă duc să văd atât de des filmele în care joacă Yurako? Şi de ce am memorat geografia trupului ei cu atâta acurateţe? După cum ţi-am arătat mai devreme cu schiţele, am puterea de a-i contempla trupul după pofta inimii, chiar şi cu ochii închişi. Dacă-i spun „Ridică-te, Yurako!”, se ridică; dacă-i spun „Aşază-te, te rog” sau „întinde-te, te rog”, face întocmai ce-i spun. Pot să o dezbrac şi să îi privesc în tihnă spatele, fesele sau orice parte vreau, sau pot să o întorc cu capul în jos şi să îmi desfăt privirea cu tălpile ei. Dumneata, soţul ei, eşti în stare să o manipulezi cu atâta libertate? Şi chiar dacă ai fi în stare, ai putea oare să o îmbrăţişezi chiar acum, când ne plimbăm pe stradă? Yurako a mea apare neîntârziat de fiecare dată când o chem şi nu crâcneşte niciodată, oricât aş fi de poruncitor. Soţia dumitale va îmbătrâni, dar a mea, chiar dacă filmul se înceţoşează, va rămâne veşnic vie în mintea mea. Cu alte cuvinte, adevărata Yurako – esenţa ei – trăieşte în creierul meu. Cea din film nu e decât o iluzie a ei, iar soţia dumitale e o iluzie a acesteia din urmă, încă şi mai departe de esenţă!

— Doar că, aşa cum ai spus dumneata însuţi mai devreme, dacă n-ar exista soţia mea, n-ar exista nici filmul. Şi, fără film, n-ar exista nici femeia din mintea dumitale, nu-i aşa? În plus, dacă dumneata mori, ce se alege de „esenţa eternă”? Mi se pare că speculaţia dumitale are o hibă aici.

— Nici pomeneală. Încă dinainte ca dumneata sau eu să ne naştem în lumea asta, a existat o esenţă imuabilă pe care am putea-o

numi „tipul Yurako”. Iar esenţa aceasta se manifestă în diverse forme: poate să apară în film sau poate să sălăşluiască în soţia dumitale. Mie unul, de pildă, îmi plăceau filmele în care apărea Marie Prévost, americanca. Sunt convins că îţi place şi dumitale actriţa asta. Nu, nici măcar nu e nevoie să te întreb.

Bărbatul surprinsese expresia de stupefacţie de pe chipul meu.

— Iar când ai descoperit-o pe Yurako, te-ai gândit pesemne că ai dat peste o versiune japoneză a lui Marie Prévost. Şi, că tot veni vorba, are şi Prévost o scenă în care face baie – da, sunt sigur de asta! Aidoma lui Yurako, iese din baie purtând o cămaşă subţire şi îşi pune papucii în pragul uşii. Oare câţi ani sunt de atunci? E un film foarte vechi, dar mi-l amintesc şi acum cu precizie. Prévost stă cu spatele la noi, adoptă o poziţie provocatoare şi apoi îşi vâră picioarele în papuci. Iar când face asta, ne arată tălpile. Am dreptate? Ţii minte şi dumneata, nu?

Scena e filmată cu un cadru larg şi silueta ei nu’s (desluşeşte foarte limpede, dar senzaţia pe care e lasă faţa şi trupul ei este întocmai cu aceea pe care o dă soţia dumitale, nu crezi? Mai ales îi gros-planuri, când priveşte în sus, linia nasului este leită cu cea a lui Yurako. Iar gropiţele de pe braţe şi din palme sunt exact în aceleaşi locuri. Cu siguranţă că ai găsi multe alte trăsături în comun daci ai vedea-o goală şi ceva îmi spune că şi ea are buri cui adâncit. Din păcate, nu sunt sigur cu privire h buricul lui Prévost. Singurele pe care le cunosc bine sunt al lui Yurako şi al Polei Negri, pe care l-an văzut în Surnurun. Oricum, să ştii însă că nu e vorba doar de Prévost, sunt nenumărate alte feme în lume care seamănă cu soţia dumitale. Dacă nu mi crezi, dă-mi voie să te întreb dacă ai cumpărat vreo dată favorurile lui F.ko de la Casa X din cartieru de plăceri din Shizuoka. Firește, nu e la fel de frumoasă precum Prévost sau soţia dumitale, e chiar] şleampătă. Dar cu siguranţă e de „tip Yurako” Gropiţele ei sunt exact în aceleaşi locuri, iar sâni sunt leiţi. Apoi, mai simt şi.

Mi-a enumerat astfel toate femeile de „ti] Yurako” pe care le cunoştea. Chiar dacă nu erai leite ţie din toate punctele de vedere, dădeai aceeaşi senzaţie la atingerea pielii sau aceeaşi impresie generală; în plus, fiecare dintre ele avea e anumită parte a trupului exact ca tine. De pildă după cum pomenise el, F.ko din Shizuoka ave* sânii tăi. Umerii tăi, din câte se pare, se regăsesc kK.ko, o prostituată din Asakusa, în Tokyo. S.ko de la Casa o din cartierul de plăceri din Shinano, în Nagano, are fesele tale. O fată oarecare din Hojo are

genunchii tăi, iar gâtul e la cineva din staţiunea termală Beppu din Kyūshū. La fel, mâinile tale sunt la cutare de ici, iar coapsele la cutare de colo. Se pare că, până la urmă, şi-a realizat cercetarea cu privire la diversele părţi ale trupului tău nu numai din filme, ci şi prin aceste femei. „Harta" lui era în aceeaşi măsură o „hartă" cu tine şi o „hartă" cu ele.

— Să ştii că avem mare noroc! Splendida şiră a spinării pe care o are Yurako se află chiar aici, în apropiere. Ştii cartierul Tobiţa din Ōsaka? Du-te acolo şi întreabă de A.ko de la Casa B şi pune-o să-ţi arate spatele. Sau chiar mai aproape, aici în Kyōto la Goban-ch6, îi găseşti picioarele, la o fată pe nume D.ko de la Casa C. La japonezi, al doilea deget de la picior nu e aproape niciodată mai lung decât cel mare, dar la ea e întocmai ca la Yurako.

Apoi, a continuat să peroreze despre filosofia lui referitoare la „esenţe", pomenind nume mari precum Platon sau Weininger, dar nici nu-mi amintesc teoriile lui încâlcite, nici n-aş avea energia să le notez aici. Ideea era că tu, „Yurako", ai existat dintotdeauna într-o „minte a universului", iar Dumnezeu, respectând tiparul, creează femei de un anumit tip pe care le trimite apoi în lume. După aceea, creează bărbaţi care văd o frumuseţe deosebită doar în aceste femei. Iar noi doi eram, se pare, membri ai grupului de bărbaţi în al căror suflet sălăşluieşte. Yurako". De vreme ce lumea în sine este o iluzie, tu cea umană şi tu cea din film sunteţi prin urmare, doar nişte iluzii. Şi totuşi, iluzia din fim durează mai multă vreme decât cea umană şi sur prinde diversele forme ale unei femei din perioada când era tânără şi frumoasă. Tocmai din motivu ăsta, e cea mai apropiată de „esenţă", dintre toate lucrurile de pe lume. Iluzia din film, susţine el, apare la un moment dat în cursul procesului de restituire iluziei umane către „mintea universului".

— Şi atunci, dacă aşa stau lucrurile, care mai e diferenţa între mine şi dumneata, ca soţi ai hl Yurako? Există măcar vreun tip de fericire pe car* dumneata să-l cunoşti şi eu nu? Eu îi ştiu trupul h fel de bine – de fapt, poate chiar mai bine decă dumneata. Eu pot să o chem oricând, oriunde, să! scot kimonoul, să o fac să se întindă, să se ridice. Ş nu numai atât: pot să o. Mai mult chiar, ca „Yurako" desăvârşită, şi ea. Hai, gata cu vorbi goală – vino mai bine la mine acasă. Adevărul e ci am şi eu o „Yurako".

Am rămas împietrit pe loc, cu privirea aţintită în faţa lui.

— Poftim?! Ai şi dumneata o Yurako?! Adică. Soţia dumitale?

— Da, soţia mea. Şi aş vrea să îţi arăt care din el e mai aproape de adevărata „Yurako”, a mea sau i dumitale.

Evident, curiozitatea mea atinsese deja punctu culminant. Vorbele şi acţiunile bărbatului erau dh ce în ce mai surprinzătoare – cu siguranţa sunt tot soiul de indivizi ciudaţi pe lume. Şi totuşi, unele dintre cuvintele pe care le spusese merseseră drept la ţintă şi se potriveau în mare măsură cu propriile mele convingeri, aşa că eram sigur că nu era complet nebun. Sau, chiar dacă era puţin ţicnit, eram oricum impresionat de acurateţea observaţiilor sale cu privire la sexul opus şi de subtilitatea reacţiilor. Firește, ardeam de nerăbdare să îi cunosc soţia – pe femeia căreia îi spunea „Yurako”. În plus, nu-mi dezvăluise nici identitatea lui, aşa că voiam să aflu şi cine era el cu adevărat.

— Ei, ce zici? Vrei s-o vezi? M-a întrebat el aruncându-mi o privire cu coada ochiului şi dând tonului vocii o încărcătură neplăcută. Dacă vrei, vino cu mine să ţi-o arăt.

— Cum să nu vreau? Ţin neapărat s-o cunosc.

— Deci vii la mine acasă?

— Da, sigur. Când să vin?

— Oricând, chiar şi în seara asta.

— În seara asta?!

— Da, de ce nu? Am putea merge împreună chiar acum.

— E deja atât de târziu. Şi unde anume stai?

— Pe aproape.

— Cât de „pe aproape”?

— La vreo cinci sau zece minute de mers cu maşina.

Am privit în jur şi mi-am dat seama că ajunseserăm tocmai până la cartierul din jurul podului Demachi. În plus, se făcuse ora zece şi jumătate. Bărbatul propusese să merg la el „în seara asta”, dar chiar avea de gând să ducă un străin acasă la o asemenea oră târzie şi să îl prezinte soţiei? Era chiar atât de mândru de ea?

— Hmm. Mi se pare puţin ciudat. Încerci cumva să mă duci de nas?

— Ha, ha, ha! Arăt eu a escroc?

— O să se facă ora unsprezece până ajungem, să ştii. Dumneata spui că nu e nicio problemă, dar soţia?

— O, ea e foarte amabilă şi primitoare. Nu se supără niciodată, oricât de târziu m-aş întoarce acasă. Mă aşteaptă mereu cu zâmbetul

pe buze, bine dispusă. Ne înţelegem de minune, după cum sper să-ţi arăt în seara asta.

— Vorbesc serios, o să mă simt foarte stânjenit.

— Mda, poate ar fi bine să fii pregătit să te simţi stânjenit.

— De ce?

— Te simţi stânjenit cu uşurinţă de obicei?

— Ştiu şi eu. Da, poate.

— Ha, ha, ha! Dumneata îţi arăţi tot timpul soţia în public, aşa că în seara asta ai obligaţia să o vezi pe a mea. Ai fi un laş să te eschivezi acum. Aşa că vino, vino!

Pe când rostea cuvintele acestea, mă prinsese deja de braţ şi mă trăgea către staţia de taxiuri de la capătul vestic al podului din apropiere.

— Stai liniştit, n-am de gând să fug.

M-a lăsat să aştept în faţa ghişeului din staţie, iar el a intrat şi i-a şoptit şoferului destinaţia. Şi atunci, pentru prima dată după ce ieşisem din cafenea, l-am văzut la lumină. Se părea ci toată băutura de mai devreme începuse să îşi facă efectul: devenise un cu totul alt om de la un anumit moment dat. Ochii aveau acum un licăr sălbatic, gura îi era întredeschisă, iar nările îi fremătau de agitaţie. Ponosita pălărie taiwaneză de panama pe care şi-o trăsese peste ochi alunecase pe ceafă şi îl făcea acum să semene cu un puştan răzgâiat. Cu părul soios răvăşit pe frunte, dădea impresia unui pungaş bătrân. Dacă tot am pomenit de vârstă: iniţial, îi dădusem în jur de patruzeci de ani, dar acum, când pălăria îi căzuse pe spate, am văzut că avea un număr surprinzător de mare de riduri pe „faţă, iar pielea din jurul ochilor era flască. Părul îi era tocit şi în favoriţi se amestecaseră câteva fire albe. Trebuie să fi avut cel puţin patruzeci şi şapte g sau patruzeci şi opt de ani – oricum, către cincijj zeci. Ce mai, era un moş! Din gesturile nesigure şi din mersul şovăitor, mi-am dat seama că era mult mai beat decât crezusem. Doar că părea însă să nu fi băut încă îndeajuns: odată ce-am urcat în maşină, urla întruna la şofer „Hei! Încă n-am ajuns? E şi mai trăgea câte o duşcă dintr-un recipient bizar, cum nu mai văzusem niciodată. Era un obiect subţire, plat, asemănător cu un portţigaret din argint.

— Ce e ăsta?

— Asta? E ceva pe care americanii îl folosesc pe ascuns ca să aibă tot timpul alcool la ei. Apare destul de des prin filme.

— Aha, da. Şi acum se găsesc şi în Japonia?

— Nu, l-am cumpărat când am fost acolo. E foarte practic dacă vrei să înghiţi câte-o gură din când în când.

— Văd că nu te-ncurci. Îl porţi tot timpul la dumneata?

— Doar seara. Soţia mea e foarte ciudată: îi place la nebunie să mă vadă venind acasă pe patru cărări la ore târzii din noapte.

— Soţia bea şi ea?

— Nu, ea nu bea, dar îi place să mă vadă beat. Cu alte cuvinte. Hmm. Cum să spun. Aşteaptă până mă fac turtă, iar apoi se aruncă asupra mea, aţâţată la culme.

În clipa când el a rostit cuvintele acelea, m-au trecut fiori reci şi am început să tremur. S-a apucat apoi să îmi descrie cu detalii sordide împerecherile lor, râzând întruna şi sfidându-mă cu o privire batjocoritoare. Cu siguranţă mă făcusem alb ca varul la faţă. Ce ticălos bătrân! Poate era totuşi dus cu sorcova, la urma urmei! Şi turuia mai departe despre soţia lui, dar cum ar fi putut o asemenea târâtură să aibă parte de o femeie tânără şi frumoasă? Poate era doar o amantă pe care o ţinea ascunsă cine ştie prin ce hrubă.

În scurtă vreme, taxiul în care eram gonea pe o stradă foarte întunecată şi plină de hopuri. Pe atunci, nu trecuseră decât câteva luni de la mutarea mea în Kyōto, aşa ci nici măcar acum nu-mi dau seama cu exactitate pe unde am trecut în noaptea cu pricina – oricum, imediat după ce am traversat podul Demachi, râul Kamo nu s-a mai văzut deloc. Am înaintat pe străduţe atât de înguste, încât parcă abia aveam loc şi trecem – aveam senzaţia că trebuie să ne croim drum împingând deoparte şirurile de case înghesuite de pe margini – şi am virat când la dreapta, când la stânga. Ploaia se oprise, dar cerul rămăsese acoperit de un strat gros de nori, aşa că nu puteam desluşi încotro erau munţii. Toate uşile şi obloanele caselor erau închise, deci îmi era imposibil să deduc în ce fel de cartier suntem; din când în când, auzeam câte un vuiet stins de apă curgând printr-un canal. Bărbatul scotea capul pe fereastră şi îi mai dădea instrucţiuni şoferului: „Aici ia-o aşa. Virează acolo”. Treptat, casele au început să se rărească şi au apărut câmpuri de orez, pâlcuri de copaci şi tufişuri dese – cu siguranţă, eram deja pe un drum de ţară la periferia oraşului.

— E surprinzător de departe. Unde suntem? Încotro mergem?

— Stai liniştit. Ne duce maşina până acolo, aşa că taci şi lasă totul în seama mea. În noaptea asta eşti în mâinile mele. Nu-i aşa? Nu

eşti de acord?

— Dar. Chiar trebuia să venim până aici?

— De bună seamă. Nu sunt chiar atât de beat, încât să nu mai ştiu unde e propria mea casă! Vrei o duşcă?

De fiecare dată când maşina se clătina, bărbatul se apleca greoi spre mine; bea înghiţitură după înghiţitură din flaconul pe care îl ţinea cu o mână tremurândă şi mă îmbia şi pe mine întruna. Apoi, a început să îmi adulmece gâtul, de parcă aş fi fost o femeie pe care voia s-o asalteze. Răsuflarea lui duhnind a alcool şi atingerea unsuroasă a mâinilor erau de nesuportat. Evident, era tipul de om care nu rezistă la băutură şi care are năravul de a-i enerva pe ceilalţi când e beat. În ce încurcătură mă băgasem!

— Hei, hei! Iartă-mă, dar te rog să-ţi iei mâna de acolo. Strângi cam tare.

— Ha, ha, ha! Ce, nu mai poţi?

— Nu mai pot.

— Vrei să-ţi dau un sărut?

— S-s-sper că e o g-g-glumă.

— Ha, ha, ha! Tu de câte ori pe zi o săruţi pe Yurako? Hai, spune-mi. De trei ori? Patru? Poate. Zece?

— Dar dumneata?

— Eu? Eu nici nu pot să număr de câte ori. Pe faţă, pe mâini, între degete, pe tălpi, peste tot!

Dintr-odată, din gură i s-a scurs salivă pe obrazul meu.

— Aaah! Du-te cu faţa mai încolo, te rog!

— Nu-i nimic, nu-i nimic. Ce-ai face dacă ar fi saliva lui Yurako? Ai linge-o fericit de îndată, nu-i aşa?”

— Poate dumneata.

— Da, eu aş linge-o. Aş linge-o imediat.

— Eşti un tâmpit.

— Desigur că sunt. Toţi suntem nişte tâmpiţi când o femeie ne joacă pe degete. Dragostea e oarbă, ştii cum se spune.

— Da, dar asta nu înseamnă că trebuie neapărat să-i lingi saliva. Soţia dumitale ce vârstă are?

— E tânără. Câţi ani crezi că are?

— De unde să ştiu? Dacă ar fi să judec după vârsta dumitale.

— Eu sunt un biet moşneag, dar soţia mea e mult mai tânără. E o fetişcană nărăvaşă, neîmblânzită. Deci, câţi ani crezi că are?

— Care dintre ele e mai în vârstă? Yurako are exact douăzeci de ani.

— Înseamnă că au aceeaşi vârstă.

— Atât de tânără? Iartă-mă că te întreb, dar e cumva a doua soţie?”

— E prima mea soţie, unica mea soţie, comoara mea nepreţuită, mai presus chiar decât o zeiţă.

A râs scurt, cu un hohot zgomotos, după care a continuat, cu saliva scurgându-i-se pe buze:

— Ce zici? Eşti impresionat, nu? Mă întorc în fiecare seară acasă pe la ora asta, singur pe drumul ăsta pustiu printre câmpuri de orez, numai ca s-o întâlnesc. Nu merg cu maşina, ci pe jos. Iar ea stă să îmi asculte sunetul paşilor de după perdelele de la dormitor, somnoroasă, languroasă, încolăcită ca o pisică, cu trupul parfumat, curată, frumoasă. Eu intru în vârful picioarelor în dormitor, dau deoparte perdelele uşor şi şoptesc: „Yurako! Am venit acasă. Ţi-a fost dor de mine?”

— Cum?!

— Ha, ha, ha! Eşti surprins?

— Vrei să spui că într-adevăr o cheamă Yurako?

— Da, aşa îi spun eu, Yurako. Altfel n-aş putea să simt nimic pentru ea.

Într-un târziu, maşina s-a oprit la poalele unui deal acoperit de o pădure deasă.

— Am ajuns, am ajuns, a spus bărbatul şi a început să urce înaintea mea scara abruptă de piatră.

Am remarcat că scosese o lanternă din buzunar ca să-şi lumineze calea şi mi-am spus că, într-adevăr, părea să se întoarcă acasă atât de târziu în noapte. De ambele părţi ale scării creşteau tufe galbene de teişor de munte, atât de dese încât pantalonii mi se ’2 încâlceau în ele. Mirosul puternic, aproape înăbuşitor, de frunze proaspete mi-a umplut imediat nările, iar raza lanternei dezvăluia din când în când verdele crud de primăvară al ierbii.

— Uite, aici e! A exclamat bărbatul, iar eu am ridicat privirea către vârful pantei.

Am zărit o casă în stil occidental cu pereţii albi şi cu o singură lumină aprinsă deasupra intrării. Era prea întuneric să văd limpede, dar clădirea părea să se înalţe acolo singură – nu era nicio altă casă în preajmă. Din mirosul de pământ şi de verdeaţă şi din atmosfera

locului, am simţit că întreaga zonă era un desiş sau o pădurice, iar judecând după umbrele întunecate care acopereau fundalul, am bănuit că acolo se afla o stâncă abruptă sau o coastă de munte. Chiar în capul scărilor se găsea intrarea ca un soi de portic, parcă scobită în peretele alb. La început, crezusem ci uşa de un metru lăţime era din lemn, dar când m-am apropiat am constatat că era din sticlă. De la distanţă, mi se păruse a fi o uşă neagră de lemn pentru că în casă nu era aprinsă nicio lumini. Becul pe care îl văzusem din josul scării atârna în portic şi, protejat de un abajur cilindric, descria un cerc imprecis pe peretele alb. Am spus mai devreme că era o casă în stil occidental, dar aspectul exterior sugera mai degrabă o cocioabă pătrată, neîngrijită, care ar fi arătat jalnic dacă ar fi fost văzută la lumina zilei.

Gâfâind, bărbatul a scos din buzunar un lanţ de chei zornăitoare şi a deschis uşa. L-am urmat în holul de la intrare. A încuiat uşa pe dinăuntru, şi-a scos pantofii murdari de noroi şi a părut apoi să orbecăie în căutarea unor papuci. Trebuie să fi fost vreun întrerupător pe undeva, dar el n-a schiţat nici cel mai mic gest de a aprinde lumina şi a continuat să caute în beznă. Becul de afară arunca o strălucire ceţoasă prin uşa de sticlă, dar nu reuşeam să deslușesc nimic la lucoarea aceea palidă. Cum răsuflările lui au umplut imediat spaţiul cu miros de whisky, am dedus că holul era foarte mic – mă simţeam de parcă eram prins ca în cuşcă între patru pereţi. Într-un târziu, a aprins din nou lanterna şi a îndreptat fasciculul de raze către podea, ca şi cum ar fi căutat ceva. În lumina aceea tremurătoare şi nestatornici, am zărit un coş uriaş de sticlă, suport pentru bastoane, şi un cuier pentru pălării, cu oglindă. Trei sau patru pălării erau lăsate pe el: un eden moale, un melon gri, o pălărie de vânătoare şi una obişnuită de paie. Sub cuier erau două sau trei perechi de papuci, dintre care o pereche de papuci de femeie, făcuţi dintr-o mătase roz strălucitoare şi cu tocuri înalte, după moda franţuzească. Papucii aceia au fost primul lucru care m-a mirat: deşi se vedea limpede că fuseseră purtaţi vreme îndelungată, deoarece înăuntru se distingea urma lucioasă a unei tălpi, dacă cineva mi i-ar fi arătat fără nicio explicaţie, aş fi presupus imediat că sunt ai tăi. Arătau întocmai ca papucii pe care îi porţi atât de des acasă. Aveau cute exact în aceleaşi locuri, urmele călcâielor şi degetelor tale erau imprimate exact în aceleaşi puncte, erau pătaţi după exact acelaşi model. În clipa când i-am văzut, mi-am adus aminte cu o limpezime uimitoare de forma încântătoare a picioarelor tale. În

orice caz, papucii aceia fuseseră purtaţi de picioare identice cu ale tale. „Cum se poate? Să fie soţia mea aici?” mi-a trecut atunci prin minte.

A dat cu grijă papucii deoparte – sunt convins că voise să mi-i arate dinadins – şi a ridicat alţii, de piele, pe care mi i-a aruncat în faţă:

— Pune-ţi ăştia, mi-a spus.

A stins lanterna şi a pornit în faţa mea drept înainte pe un coridor întunecat. În culoarul acela atât de îngust, încât eram nevoiţi să mergem unul în spatele celuilalt, se împleticea întruna şi se lovea când de un perete, când de celălalt pe măsură ce înaintam. Se prea poate să fi fost din pricină că era mult mai relaxat acum, că se întorsese acasă; pe de altă parte, însă, amândoi eram oricum destul de ameţiţi de băuturi. Noaptea era cumplit de umedă, de parcă am fi fost în plin anotimp ploios, şi prin urmare atmosfera din interiorul casei era de saună; în plus, respiraţia lui duhnind a whisky umpluse coridorul, aruncând rafale în faţa mea. Am simţit cum gâtul mi se încălzeşte şi cum alcoolul mi se răspândeşte dintr-odată în tot trupul.

— Intră mai întâi aici, mi-a spus când am ajuns la capătul coridorului.

M-a condus într-o cameră pe partea stângă. A aprins un chibrit şi, ridicând flacăra tremurătoare, a „înaintat cinci sau şase paşi în încăpere. Am zărit o masă, cu un sfeşnic aşezat pe ea. A mutat flacăra din 5 mână pe sfeşnic.

Pe măsură ce flacăra lumânării se făcea tot mai tţ mare, întunericul de smoală din jurul mesei se retrăgea tot mai departe. Şi totuşi, nu-mi dădeam încă seama cât de mare era încăperea, nici ce anume conţinea. Apoi, ne-am aşezat faţă în faţă, cu sfeşnicul între noi. Din întâmplare, ochii mi s-au oprit asupra feţei lui, care strălucea roşie în lumina de lumânare. Doar că ceea ce priveam nu era chipul, ci creştetul lui, chel şi lucitor. Îşi scosese pălăria de panama şi o pusese pe masă. Aşezat neglijent pe scaun, părea ostenit – braţele îi atârnau pe lângă trup ca la o păpuşă ale cărei sfori au fost tăiate. Gâfâia din greu, cu capul aplecat înainte – tocmai de aceea îi privisem eu creştetul chel, nu faţa. Chiar şi aşa, a durat destul de mult până ce mintea mea năclăită şi ameţită a perceput faptul că acela era un cap uman. Până atunci, nici nu-mi închipuisem că ar putea avea un cap cu o chelie atât de minunată. E adevărat, avea câteva şuviţe de păr soios pe frunte şi la ceafă, care formau un soi de contur, astfel că, dacă îşi punea pălăria, chelia era abil acoperită. Am rămas o bucată de vreme contemplând

fascinat peticul acela de chelie rotund şi lucitor ca un ochi de şarpe. Bărbatul nu avea „în jur de cincizeci de ani", ci cu siguranţă vreo câţiva ani mai mult.

Deodată, s-a ridicat fără niciun cuvânt, s-a dus repede într-un colţ al camerei şi a început să bea ceva cu înghiţituri extrem de zgomotoase. „Aha, bei apă ca să te trezeşti din beţie", m-am gândit la început văzându-l cât de hulpav bea. La o privire mai atentă, însă, am observat că în colţul acela era un raft cu cinci sau şase sticle de alcooluri occidentale, iar el stătea în picioare şi îşi turna neîncetat. După ce a dat pe gât cinci sau şase pahare fără nicio pauză, s-a întors la mine lingându-se pe buze a satisfacţie – se prea poate însă ca buzele să i se fi umezit cu salivă, la urma urmei. A rămas în faţa mea câteva clipe, după care a luat sfeşnicul de pe masă:

— Vino, deci, să ţi-o prezint pe soţia mea.

— Dar unde e?

— În camera alăturată. Urmează-mă, fără să faci gălăgie. Trebuie să fi adormit deja.

— Doarme? Atunci nu.

— Nu e nicio problemă, stai liniştit. Uite, ăsta e dormitorul soţiei.

Pe când încă vorbea, flacăra lumânării din mâna lui lumina deja intrarea în camera alăturată.

Era o cameră cu adevărat surprinzătoare. Mai degrabă decât cameră, părea un şifonier ceva mai spaţios – mă rog, cel puţin la lumina lumânării. Era despărţită de încăperea cealaltă de o draperie de un stacojiu-închis, care s-a dat deoparte ca o cortină de teatru, dezvăluind un spaţiu decorat pe ceilalţi trei pereţi cu alte draperii de aceeaşi culoare, în mijloc se găsea un pat imens, care ocupa aproape toată camera. La rândul lui, şi patul era decorat cu per – „dele atârnate pe toate cele patru laturi, ca la baldachinele de la Curte din Japonia de odinioară – cu e alte cuvinte, era un pat în stil chinezesc. Nu aveam g cum să fiu sigur, dar perdelele mi s-au părut a fi rj făcute dintr-un material verde-închis, asemănător catifelei. Straturile acelea suprapuse de pânzeturi groase întunecate mi-au adus aminte de o scenă amenajată pentru un magician profesionist precum ShOkyokusai Tenkatsu.

— Uite, soţia mea doarme aici. Ce anume vrei să vezi mai întâi? Spatele? Sau burta? Sau poate picioarele?

A întins o mână printre perdelele de la pat şi a început să scuture uşor ceea ce părea a fi trupul cufundat în somn al soţiei lui. Ochii îi erau injectaţi, iar pe buze îi plutea un rânjet de satisfacţie.

Din tot ce am scris până acum, bănuiesc că ţi-ai dat seama deja ce anume dormea în patul acela. Şi eu bănuiam că e o păpuşă, din unele comentarii pe care le făcuse până atunci. Dar lucrul cu adevărat înspăimântător nu era faptul că păpuşa aceea semăna leit cu tine, ci că avea nenumărate astfel de păpuşi, pe care le numea „adevăratele Yurako". O păpuşă cu tine dormind, una cu tine în picioare, apoi una în care stai cu coapsele depărtate şi una în care îţi răsuceşti trunchiul – şi apoi în toate poziţiile imaginabile, atât de sordide încât nici nu sunt în stare să le descriu. Eu am văzut vreo cincisprezece sau şaisprezece dintre ele, dar, dacă e să-i dau lui crezare, „Sunt vreo treizeci de Yurako aici".

Am auzit adesea poveşti cum că marinarii au nişte păpuşi de cauciuc în mărime naturală ca să-şi ostoiască aleanul în lungile călătorii pe mare. Nu văzusem însă niciodată aşa ceva şi chiar mă îndoisem că ar exista cu adevărat – însă păpuşile pe care le avea bărbatul acolo exact asta erau. Îşi ţinea fiecare „soţie" dintre cele treizeci împăturită cu grijă, învelită într-o pknzkfuroshiki şi aşezată pe un raft. Îndărătul draperiilor care atârnau pe trei laturi ale dormitorului – decorul lui de magician – se găseau nenumărate astfel de rafturi, fiecare dintre ele marcat cu câte o literă, ca un soi de cod secret. Încearcă să-ţi închipui cât de bizar arăta pe când dădea jos câte un colet din raft şi se agita pe lângă el de parcă ar fi fost proprietarul unei prăvălii de stofe care se pregăteşte să-i arate unui client un sul de material.

— Ia să vedem, ce să-ţi mai arăt oare? Soţia mea aşezată pe vine?

Şi încearcă să-ţi închipui şi acele cincisprezece sau şaisprezece figurine cu tine, în mărime naturală, înşirate una lângă alta, încremenite în camera aceea cufundată într-o tăcere de moarte, aproape de miezul nopţii. Şi imaginează-ţi dexteritatea şi rapiditatea cu care umfla păpuşile netezite şi împachetate. Avea o instalaţie – ale cărei mecanisme erau, din nou, ascunse de draperii – care producea apă caldă de îndată ce dădea drumul la un robinet de apă şi aprindea un ochi de gaz; un tub ducea apa, printr-o gaură, în trupul păpuşii, care se umfla treptat sub ochii noştri până ce începea să capete o <S formă

umană. Şi, pe măsură ce toate micile adâncigturi şi protuberante deveneau vizibile, silueta care jg lua naştere din braţe, din umeri, din spate, din picioare era, fără nicio îndoială, tu.

Acordase o atenţie aproape ridicolă modelului şi amplasamentului găurii prin care era introdusă apa: nu se zărea nici urmă de vreun dop inestetic precum la pungile pentru gheaţă, de pildă. La fiecare păpuşă în parte, era o capodoperă, dar nu vreau să te jignesc, aşa că nu am să intru în amănunte. Presupun că îi făcea o plăcere deosebită până şi simplul gest de a introduce tubul.

— Priveşte, eu fac aici un act de creaţie, precum Dumnezeu însuşi! Nu ştiu cum a făcut Dumnezeul din vechime ca să insufle viaţă în Adam şi Eva când i-a creat, dar sunt sigur că a fost o experienţă straşnică!

Probabil că te gândeşti acum că, oricât de verosimile aş spune eu că erau acele păpuşi, nu puteau să fie mare lucru de vreme ce erau doar obiecte din cauciuc. Probabil că totul ţi se pare caraghios. Şi e firesc să fie aşa, atâta vreme cât nu ai ascultat poveştile despre eforturile nemaipomenite pe care le-a depus ca să prindă laolaltă şi să coasă acei saci atât de migălos lucraţi. Până şi eu, chiar şi după ce mi-a explicat în amănunt, n-aş § fi în stare să fac asta dacă m-ar pune cineva. fi Firește, făcea totul singur, de la procurarea mate—§nalelor până la ultimele finisaje – dacă i-ai fi văzut atelierul, ai fi ştiut că spune adevărul. Ai fi descoperit că adunase, cu perseverenţă şi încrâncenare, T: orice frântură de informaţie privitoare la trupul tău, cât de mică. Se spune că, dacă un om e închis într-o încăpere cu toţi pereţii acoperiţi de oglinzi, ar înnebuni; cred că exact asta s-ar întâmpla şi cu tine în atelierul acelui bărbat.

— Haide, vino să vezi şi încăperea asta, mi-a spus şi m-a condus în atelier, care era pe latura opusă a coridorului.

Acolo, am dat peste o colecţie de bucăţi de mâini şi picioare de-ale tale înşirate absolut peste tot, pe jos, pe pereţi, pe tavan, oriunde fusese un ungher liber. Cele mai bizare mi s-au părut însă fotografiile lipite peste tot – fotografii, mărite foarte mult, cu fiecare părticică a trupului tău, inclusiv părţile intime; se vedea limpede, în detaliu, până şi cel mai fin mușchi. Abia atunci am priceput cum de fusese în stare să deseneze acele schiţe stranii care îmi aminteau de figurile de ceară din vitrina drogheriei Arita: îşi petrecea zilele contemplând acea colecţie uimitoare de fotografii. Şi totuşi, cum şi le

procurase? Cum anume le făcuse, din moment ce nu te întâlnise nici măcar o dată? Ca să-mi răspundă la întrebări, mi-a adus câteva bucăţi de peliculă de celuloid, tăiate dintr-o mulţime de filme. Cele scurte aveau unul sau două cadre, cele lungi câte zece sau chiar douăzeci. Adunase fiecare scenă de care avusese nevoie, din toate filmele tale. Dansatoarea din vis aplecându-se să ridice trandafirul de pe podea şi dansând cu tălpile însângerate, cu 3 un cadru mărit cu liniile pline de sânge ale degeteg lor de la picioare; scena din o tânără nebunatică în ry care se vede clar zona de sub sâni până la jumătatea burţii; buricul adâncit din Dragoste într-o noapte de vară. Toate scenele despre care dovedise mai devreme că ştie atât de multe puteau fi găsite acolo. Mi-a povestit chiar că, odată, mersese până la Okayama către vest şi până la Utsunomiya către est, din cinema în cinema, în căutarea unui anumit film; voia să facă rost de o bucăţică de peliculă în care putea vedea limpede forma urechilor tale şi felul cum erau aşezaţi dinţii în gură.

— Şi atunci am descoperit că pe lume sunt mulţi alţi indivizi la fel de excentrici ca şi mine. Şi uite de ce. Să presupunem că un film oarecare cu Yurako e prezentat mai întâi la Tokyo şi în Kansai, iar apoi e distribuit în oraşele mai mici din provincie. Pe drum, în mod ciudat, filmul devine din ce în ce mai scurt. Evident, există şi cazuri când câte un cenzor local decide să taie o scenă sau alta, dar de vreme ce standardele sunt aceleaşi de la o prefectură la alta, n-ar trebui să fie prea multe tăieturi de felul acesta. Şi atunci, e într-adevăr ciudat ca o scenă care are iniţial douăzeci de cadre să fie redusă la cincisprezece, apoi la zece, sau chiar să dispară de tot în timpul călătoriei dintr-un oraş în altul, nu-i aşa? Asta înseamnă că cineva taie din cadre pe drum! Sunt oameni care stau la pândă şi aşteaptă să se ivească Yurako, pentru a-i sfâşia o mână sau un picior, de parcă ar fi lupi înfometaţi. Dacă vrei dovezi că aşa stau lucrurile, încearcă să discuţi cu un proiecţionist dintr-un orăşel de provincie pierdut pe undeva. Ştie cum merg lucrurile, iar dacă-i strecori şi nişte bani, o să taie un cadru sau două ca să ţi le vândă. Ăsta e unul dintre avantajele meseriei!

Munca lui semăna cu cea a unui paleontolog, întocmai cum un paleontolog dezgroapă oase din straturi de pământ vechi de când lumea şi reconstituie forma unor animale care au trăit în urmă cu zeci de mii de ani, bărbatul acesta colecţionează frânturi din tine împrăştiate prin toată ţara şi încearcă să alcătuiască o „tu” perfectă. Fotografiile lipite pe pereţi erau mărite după bucăţi de film obţinute

astfel. Întâi, mărea diferitele părţi ale trupului în funcţie de anumite proporţii, după care făcea un model de lut. După aceea, potrivea una câte una bucăţile de cauciuc pe acel model şi le cosea. Munca aceasta semăna cu cea a unui cizmar care aşază pielea peste un calapod şi coase un pantof, dar fireşte că nici nu încăpea vreo comparaţie în privinţa dificultăţii celor două activităţi. În primul rând, trebuia să se chinuie mult să facă rost de un cauciuc care să aibă culoarea şi supleţea pielii tale. Când l-am atins, mi-am adus aminte de materialul impermeabil care e folosit pentru pelerinele feminine fi care e făcut dintr-un strat gros de cauciuc lipit peste o fâşie de mătase. Semăna mult cu materialul acela, dar era şi mai apropiat de textura pielii umane. A făcut comenzi la negustori din toată ţara – Ōsaka, Kobe, KyOto – şi până la urmă a găsit ceva satisfăcător la a cincea încercare. Iar când trebuia să coasă bucăţile de material laolaltă, le potrivea nu numai pe modelul de lut pe care îl făcuse el, ci şi pe „modele" în carne şi oase – mai ales părţile care i se păreau dificile sau nereuşite. Lua un petic de cauciuc şi bătea drumul până în Shizuoka, numai ca să îl încerce pe sânii lui F.ko de la Casa X. Sau mergea la Nagano şi făcea o probă folosind fesele lui S.ko de la Casa O. La fel, cu umerii lui K.ko din Asakusa, în Tokyo, cu şira spinării lui A.ko din Ōsaka, genunchii unei femei din Hojo sau gâtul alteia din staţiunea Beppu din Kyūshū. Se ducea peste tot şi făcea probe.

Dar cum de reuşise oare să creeze buzele acelea pline şi roşii sau dinţii sidefii din gură? Cum reuşise să înfigă părul atât de bogat şi genele atât de lungi? Cum montase ochii plini de viaţă? Cum făcuse limba sau unghiile? Când l-am întrebat din ce material erau făcute, s-a învăluit într-o aură de mister şi n-a răspuns decât „Ăsta e secretul meu!", cu zâmbetul pe buze. Mie mi s-a părut însă că zâmbetul acela suspect ascunde fapte înfiorătoare. Sugera că materialele acelea erau produsul vreunui viciu cumplit sau al unor acţiuni dintre cele mai josnice – m-am cutremurat. Cu siguranţă că păpuşile de cauciuc despre care auzisem că sunt folosite de marinari pe mare nu erau nici măcar pe jumătate atât de verosimile. Dacă ar fi fost vorba doar de însăilat laolaltă fâşii de cauciuc într-o formă mai mult sau mai puţin umană, n-ar fi fost nimic extraordinar în asta, dar păpuşile lui aveau nări şi, în nări, muci. Aveau aceeaşi temperatură cu a corpului uman şi acelaşi miros; erau puţin unsuroase, li se scurgea salivă printre buze şi le picura sudoare la subsuori. De ce se chinuise să facă treizeci de

asemenea păpuşi? Pentru că avea nevoie de nenumărate poziţii, pentru statul în poală, pentru îmbrăţişarea în picioare, pentru sau pentru.

— Uite cum funcţionează! A spus bărbatul.

Şi, spre groaza mea, a început o demonstraţie a tipurilor aparte de plăcere pe care le obţinea cu păpuşile ca parteneri. (Se revitalizase constant bând întruna alcool.) Nu lipseau nici comentariile obscene de genul.

— Ce gust crezi că au mucii ăştia? M-a întrebat la un moment dat.

Se apropia tot mai mult de mine şi mă invita insistent să ling.

— Da, chiar, mi-am amintit acum: dumneata ai afirmat că numai un tâmpit ar linge saliva propriei soţii. Ei bine, uite-mă. Ling. Şi asta încă nu-i nimic, stai să vezi!

Se întinsese pe podea cu faţa în sus, cu o păpuşă aşezată pe vine chiar deasupra capului lui. Şi-a ridicat ambele mâini şi a apăsat cu putere abdomenul păpuşii. Din orificiul dintre fese s-a auzit fâsâitul de gaz care iese. Excremente lipicioase au început să se scurgă peste faţa bătrânului şi peste capul lui chel. N-am rezistat să privesc mai departe: am sărit afară pe fereastra cea mai apropiată şi am pornit la goană cât mă ţineau picioarele pe drumul de ţară cufundat în beznă.

Iubita mea Yurako, asta e ceea ce s-a întâmplat, astea sunt faptele pe care voiam să ţi le mărturisesc.

Nădăjduiesc că vei reuşi să treci peste această poveste cu un zâmbet. Nădăjduiesc că blestemul se va opri odată cu mine şi că tu vei duce o viaţă tihnită şi fericită. După toate astea, însă, ideea de a mai face filme cu tine şi-a pierdut orice farmec – mai degrabă îmi dă fiori de spaimă. Mă gândesc întruna că faptul că am făcut din tine o stea de cinema splendidă şi că am turnat film după film cu trupul tău minunat a dus, în cele din urmă, la un rezultat sinistru: mi-ai fost răpită de bătrânul acela dezgustător. Fără să îţi dai seama, ai fost dezbrăcată, iar mâinile, picioarele şi toate celelalte părţi ale trupului tău au fost folosite pentru plăcerea lui. Şi dacă ar fi vorba numai de atât! Înainte, aveam convingerea că tu, draga mea, iubita mea Yurako, eşti unică pe lume, că îmi aparţii numai mie, în întregime; după noaptea aceea, însă, credinţa mea a fost zdruncinată. Trupul tău este împrăştiat în toată ţara! Trupul tău zace împăturit pe un raft în şifonierul acelui bătrân! Eşti doar una dintre nenumăratele „Yurako", poate doar o umbră a ta

însăţi. Când gândurile acestea încep să clocotească în mine, oricât de tare te-aş strânge în braţe, nu pot să simt că eşti „tu", cea adevărată, unica. Şi, aşa cum poate tu nu eşti altceva decât o umbră, am ajuns să cred că şi eu sunt la fel. Dragostea adevărată dintre noi, chiar dacă nu a fost complet distrusă, a fost transformată în ceva găunos şi înşelător, mai trecător chiar decât un singur cadru de film.

Acum, e mult prea târziu pentru regrete; şi totuşi, aş da orice să nu-l fi întâlnit pe bătrân în seara aceea. M-am rugat de nenumărate ori ca tot ce s-a întâmplat să nu fi fost decât un vis, ca bătrânul şi casa aceea stranie din vârful dealului să nu fi fost altceva decât o iluzie care să dispară fără urmă. Dar am trecut pe lângă dealul acela de multe ori de atunci, fie zi, fie noapte, şi casa e într-adevăr acolo, fără nicio îndoială. Între timp, am aflat şi cine I bătrânul, cum îl cheamă şi ce poziţie socială are. Mai mult chiar; am cunoscut-o pe A.ko de la Casa B din Ōsaka, cea care are spatele tău; pe F.ko din Shizuoka, cea care are sânii tăi, îl pe femeile care au umerii tăi, fesele tale, gâtul tău – astfel, mi-am dat seama că bătrânul nu minţea câtuşi de puţin. Se pare că femeile acelea nu i-au aflat niciodată numele adevărat, dar toate mi-au spus că era un pervers cu înclinaţii foarte bizare, că aducea adesea o cameră de filmat şi fâşii de cauciuc şi le dădea tot soiul de porunci absurde şi că li se adresa mereu cu „Yurako".

Însă Yurako, unica mea Yurako, adevărata mea Yurako. Nu vreau să îţi dezvălui numele şi poziţia acelui bărbat. Şi te rog să nici nu încerci şi le afli singură. E singurul secret pe care am să-l păstrez faţă de tine, acum când mă îndrept spre sfârşit Mângâiat de gândul că voi putea şi te întâlneec pe tine cea adevărată în viaţa viitoare, plec din lumea asta de iluzie în care trăim.

8 august, dimineaţa în drum spre Tokvă cu Expresul Ideyu. Suntem patru cu toţii: eu, soţia mea, Tamako şi Fuji, servitoarea, în iulie, arşiţa a fost parcă cea mai cumplită din ultimii ani, dar în ziua a patra din lună, târziu în noapte, am avut parte de ceva ploaie, iar temperatura a coborât cu nouă grade până la un nivel mai uşor de îndurat. Am crezut că ce-a fost mai greu a trecut, doar că în dimineaţa asta canicula a revenit. De vreme ce cumpăraserăm deja încă de aseară biletele pentru Ideyu, am înfruntat văpaia şi am pornit totuşi la drum. La ora zece şi douăzeci şi şapte de minute am coborât la gara Shinbashi, de unde am venit direct la Hanul Hasegawa din Toranomon şi ne-am odihnit puţin. De la o vreme încoace, am încercat să evit pe

cât posibil drumurile la TokyO în toiul verii, dar anul acesta tensiunea mea arterială s-a îmbunătăţit simţitor. Am mai fost o dată luna trecută, prin urmare asta e a doua călătorie. Odinioară, se spunea că la Tokyo e mai răcoare vara decât la Ōsaka sau Kyōto, dar acum lucrurile nu mai stau aşa. Pe când ne îndreptam de la Shinbashi către Toranomon pe bulevardul pe unde circulă tramvaiul, maşina s-a oprit de câteva ori şi, la fiecare oprire, căldura dinăuntru a devenit absolut sufocantă. După ce ne-am odihnit puţin la han, soţia mea, Tamako şi Fuji au plecat să facă unele cumpărături şi să ia masa de prânz la Ketel în Ginza, promiţând că se vor întoarce până la unu şi jumătate. Eu m-am dus să văd a doua parte din Continentul albastru la cinematograful Marunouchi Nikkatsu, după care m-am întors la han, am mâncat o felie de pâine prăjită cu o sticlă de suc de portocale şi m-am întins în pat pentru obişnuitul somn de după-amiază. Ca şi cum arşiţa înăbuşitoare n-ar fi de ajuns, la han se fac lucrări la o aripă nouă, iar zgomotul este îngrozitor. Şi peste drum se construieşte o clădire cu multe etaje. Vacarmul neîntrerupt de beton turnat şi de fiare ciocănite este asurzitor. Automobilele şi motocicletele, la rândul lor, fac mult zgomot şi produc vibraţii când trec prin faţa hanului. Probabil că traficul e mai intens aici pentru că în apropiere se află Casa de Ajutor Reciproc şi clădirea fostei Companii a Căilor Ferate din Manciuria. Am luat o doză din somniferul pe care îl adusesem ca să îl am în caz de necesitate – dar de care nu mă mai atinsesem de multă vreme – şi am aţipit preţ de vreo treizeci sau patruzeci de minute.

Principalul scop al venirii la Tokyo era să mergem mâine dimineaţă la un depozit din Kyobashi al Companiei KR şi să sortăm rochiile şi cuferele de nunti ale lui Etsuko – care fuseseră iniţial împrăştiate la casa noastră din Kyōto, la cea din Atami şi la locuinţa unei rude din Tokyo şi abia apoi strânse în depozit laolaltă cu mobile şi mărunţişuri de-ale noastre mai vechi. Astăzi, prin urmare, nu aveam nimic de făcut. De ceva vreme, soţia mea şi Tamako insistă să le duc la un spectacol de revistă şi, din câte se pare, au hotărât să mă oblige să le însoţesc în seara asta la Teatrul Muzical Nichigeki. Au început să mă roage încă de anul trecut, motivând că ar fi ciudat ca ele, femei, să meargă singure. Apoi, dacă bănuielile mele sunt întemeiate, dorinţa lor de a vedea un asemenea spectacol pe viu a devenit mai arzătoare după ce au vizionat în primăvară, la cinema Kyogeki din Kawaramachi, un film burlesc numit Zeiţele goale (titlul original: Ah! Lee Belles

Bacchantes!) t un succes nebun la Paris. Le-am spus că singurele femei care frecventează astfel de locuri sunt fetişcane de companie care însoţesc de obicei bărbaţi străini şi că nu văzusem niciodată acolo vreo femeie respectabilă, măritată sau nu; cel mai înţelept era să renunţe la idee, sau, dacă erau atât de ferm hotărâte să meargă, să roage pe altcineva. Mă gândeam că ar fi fost o dovadă de prost-gust din partea unui cap de familie să îşi conducă soţia şi pe sora ei mai tânără într-un asemenea loc. Prin urmare, până astăzi, reuşisem să mă eschivez de la a-mi însoţi familia la revistă – deşi mersesem singur de câteva ori. Luna trecută, însă, Mitsuko (nora lui Tamako), care locuieşte în Kitashirakawa, nemaiputând să îndure canicula din Kyōto, a plecat la muntele Izu împreună cu Miori, în căutare de răcoare. Într-o zi a lăsat-o pe Miori cu Tamako, a mers până la Tokyo şi a intrat curajoasă la Teatrul Muzical, unde a văzut Dragostea are şapte chei, cu o distribuţie care includea nume precum Togo Seiji, Muramatsu Shofu şi Mishima Yukio. Când s-a întors, a povestit că, deşi era o reprezentaţie de revistă, nu era deloc deplasată, că în public fuseseră destul de multe femei şi că fata numită Gypsy Rose era deosebit de frumoasă. „N-ar fi nimic nelalocul lui dacă aţi merge să vedeţi un asemenea spectacol", le spusese mătuşii şi soacrei ei. Imediat, ele se întorseseră spre mine: „Vezi? Haide, vino cu noi!" – aşa se explică datoria de astăzi.

După cum promiseseră, soţia mea, Tamako şi Fuji s-au întors la hotel puţin după ora unu. Am plecat imediat toţi patru. Când am ajuns în faţă la Nichigeki, ne-am descotorosit de Fuji trimiţând-o să vadă ce film vrea, iar noi trei ne-am cumpărat bilete în ultimul rând de locuri rezervate de la Teatrul Muzical, în speranţa că aveam să trecem neobservaţi. Programul se schimbase de când fusese Mitsuko şi cuprindea spectacolul în douăzeci de scene Plăcerile ispitei, scris şi produs de Maruo Choken, inclusiv numărul Aqua Girl's Bottom-up Mambo. Reprezentaţia a început la vreo cincisprezece minute după ce intraserăm în sală. Cel mult şaizeci sau şaptezeci la sută din scaunele din faţa noastră erau ocupate, toate de către străini. Ceilalţi japonezi stăteau la zonele cu locuri fără rezervare, care erau pline cam şaptezeci sau optzeci la sută. După ce începuse spectacolul, s-au mai strecurat înăuntru câţiva întârziaţi. Un bărbat şi o femeie, după toate aparenţele americani, au intrat în secţiunea de locuri rezervate şi s-au aşezat pe rândul nostru. Apoi, doi sau trei soldaţi, cu prietenele după ei, s-au aşezat unul lângă altul pe rândul din faţa noastră. În afară de

americancă şi de prietenele soldaţilor, soţia mea şi Tamako păreau să fie singurele femei din sală. Cu siguranţă că pentru publicul de acolo era un eveniment să vadă nu una, ci două doamne trecute de vârsta mijlocie, îmbrăcate în kimono. Ca să ajungi la sala respectivă, trebuie să mergi cu liftul până sus la Nichigeki şi de acolo să urci pe scări. Sala cu tavanul jos e înăbuşitoare şi înghesuită, de parcă ar fi podul unei case – Teatrul Muzical OSK din Ōsaka e mult mai confortabil. Fireşte, există aer condiţionat, dar singurul efect a fost să ne facă să simţim o briză uşoară în clipa când am intrat; de îndată ce ne-am aşezat pe scaune, am simţit că aerul e umed şi irespirabil şi ne-am făcut întruna vânt cu evantaiele. De la scena de deschidere – concursul de mambo – până la marele final, nouăsprezece scene mai târziu, reprezentaţia a ţinut două ore bune. Nenumăratele siluete nude şi languroase mi se învârteau acum în minte amestecate ca într-un caleidoscop: habar nu am ce fată a jucat anume rol şi în ce episod. Probabil că la un spectacol de genul acesta, cel mai bine e să-l vezi o dată şi apoi să-l uiţi cu totul. Pe la jumătatea reprezentaţiei, soţia mea începuse să picotească. „Zeiţele goale a fost mai bun. Astea nici nu se compară cu nudurile franţuzeşti" a mormăit ea. Apoi, a adăugat: „Dansatoarele sunt drăguţe, dar nu mă aşteptam să văd atât de mulţi bărbaţi pe scenă". Aici, eram de acord cu ea – erau mult prea multe roluri masculine pentru gustul meu. Gypsy Rose, pe care Mitsuko o ridicase în slăvi, părea să fie primadona locului, dar era cam trecută, avea prea multă i grăsime şi, în plus, trăsăturile ei aveau ceva de fi metis. Cu alte cuvinte, nu e deloc pe placul meu, iar ’2 soţia mea şi Tamako sunt şi ele de aceeaşi părere. Mie, unul, mi s-a părut mult mai atrăgătoare o altă fată, pe nume Harukawa Masumi. (Evident, asta nu rrr i-am mai pomenit soţiei.) Am uitat toate scenele în afară de a şaisprezecea, Fereastra din spate. Un bătrân care tocmai s-a instalat într-o cameră de hotel aruncă din întâmplare o privire printr-o fereastră de vizavi şi descoperă cu bucurie o frumuseţe tânără în baie, care pe măsură ce se spală, îşi dezvăluie trunchiul, fundul, spatele, picioarele, gleznele şi tălpile, de la vârful degetelor până la călcâi. Apoi apare un bărbat cu chelie, aparent soţul ei, care i se alătură în baie; cei doi par să şuşotească vorbe dulci. Dezamăgit, oaspetele din hotel se prăbuşeşte fără vlagă. Ei, Harukawa Masumi e frumuseţea care se îmbăiază în scena asta. Chiar şi în Japonia, astăzi se pot vedea destul de des sâni, fese şi coapse atât de pline ca ale ei, dar pe mine nu mă atrag deloc dacă nu sunt însoţite de

un chip cu trăsături feline, cum avea Simone Simon.

Pe seară, ne-am întors la Hasegawa ca să ne odihnim. Am mers să luăm cina la un restaurant chinezesc din Tamuracho. Cum am tendinţa să mănânc prea mult, o bună bucată de vreme, după ce am început să am probleme de hipertensiune, nici nu m-am atins de mâncarea chinezească – până luna trecută, când am mâncat la Totoei. Prin urmare, asta a fost a doua oară. Am servit un platou de apetitive cu meduză opărită în ulei de susan şi sos de soia, ciuperci shiitake, carne de pui fiartă, urechi-de-mare, roşii şi castraveţi; apoi, creveţi înveliţi în hârtie şi prăjiţi la foc iute; o supă numită „lotus şi aripi de peşte", făcută din cartilagii de rechin şi albuşuri de ou; nuci şi peşte uscat înăbuşite în sos de soia; pui şi thfu la grătar, supă de migdale şi orez „opt comori" cu gem de curmale; şi, în cele din urmă, orez fiert cu ceai fierbinte şi murături chinezeşti. Înainte vreme, mă dădeam în vânt după murăturile astea, dar acum nici nu mă uit la ele pentru că nu sunt bune la hipertensiune. Din câte ne-a spus Fuji, al cărei tată munceşte într-o mină de cărbune în Kyūshū, şi pe lângă Fukuoka se mănâncă murături asemănătoare. O fac să-i fie dor de casă, spunea ea în timp ce se înfrupta din ele. După cină, eu m-am întors direct la Hasegawa, iar soţia mea şi Tamako au plecat la o plimbare prin Ginza. Pe Fuji am trimis-o la casa unei rude în Akasaka.

În dimineaţa zilei de 9, am aşteptat la Hasegawa până a apărut Fuji pe la ora nouă, după care femeile au plecat la depozit să se apuce de sortat lucrurile. Eu am rămas la han tot restul dimineţii şi am rugat câţiva editori să treacă să mă vadă ca să discutăm chestiuni de afaceri. După ce-am terminat, puţin înainte de prânz, am mers la cinema Hibiya ca să văd controversatul film Les Diaboliques. Şi la Atami sunt cinematografe, chiar patru la număr, dar nu rulează decât foarte rar filme străine care nu se adresează publicului larg; pe deasupra, nu au nici n aer condiţionat, nici încălzire, ceea ce înseamnă că şi sunt insuportabile pentru o persoană în vârsta în § toiul verii şi în miezul iernii. Prin urmare, aştept ocazii de a veni la Tokyo – la drept vorbind, în cazul d meu, motivul principal pentru care vin e să văd piese de teatru sau filme. Les Diaboliques are scenariul şi regia semnate de Henri-Georges Clouzot, maestru al suspansului care a făcut şi Salariul groazei. Nu afli decât în ultimul moment cine e criminalul, iar filmul e precedat de un mesaj politicos care îi roagă pe spectatori să nu dezvăluie intriga pentru a nu strica plăcerea celor care nu l-au văzut

încă. Povestea are în centru trei personaje: Michel, director al unei şcoli elementare particulare, numită Institutul Delasalle şi aflată într-o suburbie a Parisului; Christina, soţia lui, proprietara şcolii şi profesoară în acelaşi timp; şi Nicole, o altă profesoară, amanta directorului. Michel, directorul, e jucat de Paul Meurisse, Christina de Vera Clouzot, soţia regizorului, iar Nicole de Simone Signoret. Christina e o sud-americancă bogată care a investit mulţi bani în şcoală, dar, suferindă cu inima şi timidă prin natură, se supune fără să crâcnească voinţei crude şi despotice a soţului ei. În plus, după cum ştiu toţi dascălii şi toţi elevii din şcoală, şi-a pierdut soţul în faţa lui Nicole. Deşi Michel pare să o prefere pe amantă soţiei, nu îi arată prea multă afecţiune; dimpotrivă, felul cum o tratează e la fel de tiranic şi de rece ca şi în cazul soţiei. Când Christina, ajunsă la capătul răbdării, nu mai poate îndura brutalitatea soţului, Nicole, amanta, îi propune ca ele două să îl ucidă împreună. Christina se arată şocată de idee, dar până la urmă se lasă convinsă.

Nicole o invită pe Christina într-o excursie de trei zile, încarcă în camioneta de bagaje a şcolii un cufăr de răchită suficient de mare cât să încapă o persoană înăuntru şi apoi pleacă la casa ei într-un sat numit Mort. De acolo, Christina îl sună pe Michel şi îi spune că vrea să divorţeze. De vreme ce Michel nu are nici cea mai mică intenţie de a se despărţi de susţinătoarea lui financiară, aleargă într-un suflet la casa de la tară ca să o facă să se răzgândească. Nicole spune că asta e o ocazie pe care n-o pot rata, toarnă într-un pahar de whisky câteva picături dintr-un somnnifer foarte puternic, i-l dă Christinei, iar, când aceasta ezită, o îndeamnă, furioasă, să i-l dea soţului ei să-l bea. După aceea, cele două femei îl cară pe Michel, inconştient, la baie şi îl aruncă în cadă, iar Nicole îi ţine capul sub apă ca să îl înece. Apoi, îi înghesuie cadavrul în cufărul de răchită, pe care îl urcă în camionetă, în miez de noapte, se întorc la şcoală şi îl aruncă în piscină. Nimeni nu bănuieşte nimic cu privire la planul lor şi totul a mers ca la carte: Michel, beat, a căzut în piscină, iar trupul lui va ieşi la suprafaţă în curând. Doar că, a doua zi în zori, trupul încă n-a apărut. De aici, urmează o serie de evenimente misterioase.

Christina scapă intenţionat cheia de la camera ei în piscină şi trimite un elev s-o caute. Elevul iese din apă cu o cheie în mână, dar nu e a Christinei, ci e de la camera lui Michel. Christina îi porunceşte îngrijitorului să golească piscina, dar trupul a dispărut fără nicio urmă.

Câteva zile mai târziu, de la curăţătorie soseşte un costum cunoscut: e cel pe care îl purta Michel în seara cu pricina. Profesorii şi elevii se adună în faţa şcolii pentru o fotografie aniversară în care, la developare, se zăreşte chipul directorului reflectat slab într-o fereastră. Unul dintre elevi susţine că a fost pedepsit de director din cauza unei ferestre sparte. Noaptea târziu, se aud paşi care seamănă cu ai lui Michel, iar din biroul lui vine un ţăcănit de maşină de scris. Măcinată zi şi noapte de spaimă, Christina, care oricum suferă de inimă, devine o nălucă. În cele din urmă, îl găseşte pe Michel – sau poate fantoma lui – într-o noapte, scufundat în apa din cadă exact cum fusese atunci.

În clipa când Michel se ridică din cadă cu apa şiroindu-i pe trup, Christina ţipă, se prăbuşeşte peste uşă, ochii i se rotesc în orbite şi apoi moare.

Nicole, care fusese plecată, reapare imediat. Michel o îmbrăţişează şi o sărută. „Cu tot cu boala ei de inimă, nu s-a dat bătută aşa uşor. Ne-a chinuit destul de mult", spune el. În momentul acela, un detectiv particular care îi bănuise de la bun început intră şi îi arestează pe cei doi, iar apoi, când îi conduce, le spune: „O să ieşiţi peste vreo cincisprezece sau douăzeci de ani".

Prin urmare, intriga ia o întorsătură neaşteptată când Christina moare şi Michel o îmbrăţişează pe Nicole, dar, până cu câteva minute înainte, spectatorii sunt prinşi în suspans şi nu bănuiesc deznodământul. Privind obiectiv, însă, îţi dai seama că filmul acesta se concentrează prea mult pe crearea unei stări de tensiune în spectator şi conţine foarte multe greşeli cusute cu aţă albă. De pildă, e absurd ca directorul şi amanta lui să îşi închipuie că nu vor fi daţi în vileag, chiar dacă recurg la metode atât de complicate şi de laborioase pentru a o ucide pe soţie. Ar fi mult mai teatral dacă crima lor ar rămâne nedescoperită. De asemenea, e absurd ca ei doi să fie prinşi şi arestaţi imediat. Procesul prin care detectivul adulmecă planul lor josnic este neclar. În încercarea de a o speria pe soţia lui bolnavă de inimă ca să îi provoace moartea, directorul se preface mort în cadă, se lasă hurducat în cufăr preţ de câteva ceasuri şi apoi aruncat în piscină. Mă rog, treaba lui, atâta vreme cât finalul e cel dorit (cum e cazul aici), doar că sunt câteva lucruri care ar fi putut să nu meargă şnur: de pildă, conspiraţia ar fi putut fi descoperită înainte ca soţia să moară sau şocul ar putea să nu fie suficient ca să îi provoace moartea. Oare el şi amanta lui s-ar fi

înhămat la o uneltire atât de anevoioasă fără să ia în considerare şi asemenea riscuri? Mai mult, nu e deloc limpede unde anume se ascunde Michel din clipa când e azvârlit în piscină până când reapare ca fantomă dinaintea soţiei. Cu alte cuvinte, acesta e un film care nu face altceva decât să îşi înspăimânte spectatorii o bucată de vreme – odată ce sunt înţelese mecanismele groazei, e doar o farsă găunoasă.

Cu toate astea, filmul a câştigat aprecierea spectatorilor şi laudele criticii pentru jocul excelent al actorilor şi pentru ingeniozitatea proceselor prin care e creată tensiunea. Într-o revistă scrie că „e un thriller cu punctaj maxim la groază", sau „un film cu adevărat înspăimântător", sau „un film atât de înfricoşător, încât femeile slabe de înger nu vor mai putea să se întoarcă singure acasă moaptea". Luna trecută, când am mers la Nana, am văzut câteva imagini în avanpremieră şi am fost impresionat de înfăţişarea extraordinar de crudă pe care o are Simone Signoret în rolul lui Nicole. Traducerea japoneză a titlului – Akuma no yona onna („o femeie diabolică") – se potriveşte de minune cu acea înfăţişare. O faţă mare, puţin murdară, o piele ştearsă şi obosită: o femeie care pare insensibilă, fără frică, perfidă – fără o astfel de femeie distribuită în rolul principal, filmul n-ar fi fost niciodată atât de înspăimântător pe cât încearcă. Când o vezi, ai senzaţia că e într-adevăr o femeie care e în stare să prindă cu ambele mâini capul iubitului ei şi să îl vâre sub apă. Şi pentru Vâra Clouzot, rolul Christina vine ca o mănuşă: i se potriveşte partitura de soţie bolnăvicioasă chinuită de soţ şi amantă deopotrivă. Punctul culminant al interpretării ei este în gesturile şi expresia din momentul când suferă atacul de inimă şi se prăbuşeşte. Pentru mine, a fost prima dată când am văzut o occidentală murind în felul acesta, chiar şi în filme. Pe măsură ce îşi pierde cunoştinţa, alunecă încet cu spatele lipit de uşa închisă, iar la urmă capul îi cade într-o parte. Poziţia aceea le permite spectatorilor să vadă foarte limpede expresia întipărită pe chipul ei în ultimele clipe – scena e la fel de memorabilă ca şi vederea corpului unei insecte uriaşe căreia tocmai i-a fost curmată viaţa. Ochii ei, spre deosebire de globii strălucitori şi înveninaţi ai lui Nicole, sunt ochii temători, abia mijiţi şi stinşi ai unei femei chinuite. Dintr-odată, însă, se deschid larg, dezvăluind pupilele care, pe fundalul alb, alunecă încet în dreapta sus; apoi, orice mişcare încetează. Michel iese calm din cadă, de parcă ar vrea să spună „Am reuşit!", vine lângă ea, îi priveşte chipul, îi ia mâna şi după aceea îi dă

drumul, cu o privire în care parcă se citesc cuvintele „în sfârşit!” Scenele care stârnesc groaza cea mai mare sunt: cea în care Nicole îl împinge pe Michel sub apă în cadă; cea în care Christina moare din pricina şocului şi cea în care Michel, după ce iese din cadă, îşi scoate ochii falşi pe care şi-i pusese ca să îşi îngrozească soţia. Ochii aceştia sunt de fapt nişte lentile convexe subţiri, gândite în aşa fel încât să se lipească uşor de cor-nee. Michel, pe când face pe mortul, le poartă pentru ca înfăţişarea lui să fie încă şi mai sinistră. Până şi eu am tresărit când şi-a vârât amândouă mâinile în ochi ca să scoată lentilele; femeia care stătea lângă mine a rămas cu răsuflarea tăiată şi şi-a acoperit faţa.

Am plecat de la cinema pe la ora două. Afară, temperatura era la fel de ridicată ca şi ieri. Din pricina căldurii, mâncasem o îngheţată în cinema, iar acum mi se făcuse cumplit de sete. Am traversat strada şi am intrat într-o cofetărie la demisolul clădirii Sanshi, unde am mai mâncat o îngheţată şi două felii de prăjitură. Apoi, am oprit un taxi şi m-am întors la Hasegawa. Acolo, am aflat că soţia mea şi celelalte două femei terminaseră repede treaba la depozit şi se duseseră la cinema Hibiya, unde, până adineauri, priviseră exact acelaşi film ca şi mine. Mi-au spus că se temeau ca nu cumva să mă facă să aştept după ora de întâlnire, aşa că plecaseră de la cinema pe la jumătatea filmului şi se întorseseră la han cu vreo patruzeci sau cincizeci de minute mai devreme. Aşadar, fuseseră în cinematograf în acelaşi timp cu mine. Cum doctorul i-a spus soţiei mele că are inima slăbită, îi e frică de şocuri de orice fel, aşa că era oarecum nehotărâtă în privinţa acestui film: dornică să-l vadă, dar în acelaşi timp temătoare; în timp, însă, aflase de la cunoscuţi intriga şi povestea şi începuse să spună: „Nu are cum să mă mai sperie, vreau să-l văd şi eu”. Şi totuşi, de vreme ce plecase la jumătate, probabil că încă îşi făcea griji în privinţa inimii. Când i-am spus că a doua parte era încă şi mai înspăimântătoare decât prima şi că scena morţii Christinei şi cea în care Michel îşi scoate ochii falşi îţi fac părul măciucă, a exclamat: „Ce bine că n-am rămas!”

După aceea, ne-am odihnit un ceas sau două. Am plecat de la Hasegawa la ora cinci. Ne-am oprit la magazinul Komatsu şi pe la alte prăvălii din Ginza şi am ajuns în cele din urmă la gara Tokyo, la aripa – g Yaesu. Am luat cina la Tsujitome, în subsolul magazinului Daimaru. Mâncărurile specifice! la Kyōto de la Tsujitome sunt una dintre momelile care ne g fac să venim de la Atami la Tokyo. Mai ales de vreo

– câţiva ani încoace, de când avem diverse afaceri prin apropiere de Tokyo şi nu ştim sigur când mai apucăm să mergem la Kyōto, aşteptăm cu nerăbdare câte o masă servită acolo. În anotimpul ăsta, cel mai abitir tânjim după păstrăv ayu şi tipar hamo. Firește, vara, Atami geme de tot soiul de specii de ton, dar aici ayu e adus din râurile Hayakawa şi Kanogawa şi nici nu se compară cu cel din defileul Hozu. Câteodată, nici hamo nu are un gust foarte bun în zona muntelui Izu – îl mai încercăm uneori, dar gustul e searbăd, iar oasele nu sunt tăiate cum trebuie, aşa că sfârşim prin a pofti şi mai mult la hamo de Kansai. De curând, soţia mea, care nu mănâncă ton pentru că i se pare prea puternic mirosul de peşte, tocmai îmi spunea că abia aşteaptă să meargă la Ţokyo pentru un „bujor" de hamo la Tsujitome. „Bujorul" acesta, care e o supă japoneză limpede, dar destul de groasă şi puţin vâscoasă, se face din tipar fiert în pastă de curcuma şi e servit cu shiitake şi cu legume verzi, în acele boluri nemaipomenite pentru care restaurantul Tsujitome e lăudat. Meniul din seara asta a fost: felii de biban-de-mare crud, limpezite în apă rece; supă miso roşie cu rădăcini de grindel şi de brusture tăiate fin ca a frunza de bambus; o farfurioară cu vinete şi boabe fi de fasole trase prin susan, sardele înăbuşite cu ’2 ghimbir şi prune murate; o farfurioară de ţaro prăjiţi întregi, cu pui înăbuşit şi găluşti galbene de grâu; o farfurioară de tăiţei subţiri, cu gheaţă; o farfurioară cu un bulgăre de orez fiert garnisit cu murături de Nara şi cu ghimbir; hamo fiert în sos de soia şi, firește, mult-aşteptatul „bujor" de hamo. Pe deasupra, ne-au mai adus şi nişte bucăţi mari de ayu – comandat direct de la Kyōto, se pare – prăjit pe grătar, cu sare, şi servit cu oţet de rubarbă. O desfătare neaşteptată. La sfârşit, ni s-au oferit şi turte de curcuma aduse de la Tsuruya Hachiman din Ōsaka, dar eram deja prea plini să ne mai atingem de ele. Dacă e vorba de mâncare japoneză, de obicei nu prea îmi fac griji că aş putea să exagerez, dar de data asta simţeam că înghiţisem mult mai multe calorii decât dacă aş fi mâncat ceva occidental sau chinezesc. Eram îngrijorat să nu-mi fi crescut tensiunea. După cină, ne-am grăbit direct către peron şi ne-am urcat într-un tren cu plecarea la opt şi douăzeci şi unu de minute, care se pare că întârziase puţin din pricina unui accident. La ora aceea, compartimentele de clasa a doua n-ar fi trebuit să fie aglomerate, dar în seara asta au fost pline-ochi până la Ofuna. Mirosul puternic de trupuri înghesuite făcea ca aerul cald şi umed să fie absolut cumplit. Am sosit la Atami puţin înainte de

ora unsprezece. De îndată ce am ajuns acasă, am făcut o baie, m-am schimbat într-un kimono uşor de vară, am ieşit pe iarba din grădină şi, întins pe un şezlong, am contemplat priveliştea de noapte a § peninsulei Izu. Pe cer atârna o lună în ultimul pătrar. Muntele Izu, Atami, Ajiro şi Kawana erau <5 luminate de felinare ca nişte puncte minuscule. şi când mi-am adus aminte de arşiţă de ieri şi de azi de la Tokyo, am avut senzaţia că această cabană din vârf de deal e într-o altă lume.

După ce ne-am dus la culcare, pe la ora două sau trei, am fost trezit de gemetele soţiei mele. Imediat, am încercat s-o trezesc. După câteva scuturături prelungite, am reuşit într-un târziu. De ceva vreme, se plânge că are coşmaruri şi că se sufocă noaptea, şi de multe ori scoate icnituri care mă sperie. Cred că una dintre cauze este chiar salteaua cu arcuri, care se deformează sub greutatea trunchiului şi probabil că îi apasă pe inimă. Deşi salteaua mea este la fel, eu nu am problema asta, aşa că diferenţa se explică pesemne prin defectul aparte pe care îl are ea la inimă. Oricum, plănuim să chemăm cât de curând pe cineva de la magazinul de mobilă să repare arcurile. Cum între paturile noastre este o mică noptieră, nu ajung direct cu mâna la ea; chiar şi atunci când mă grăbesc s-o trezesc, trebuie să cobor din patul meu şi să mă duc lângă al ei. Câteodată, din pricina agitaţiei, mă trezesc de-a binelea şi îmi e cu neputinţă să mai adorm la loc. Soţia spune că, de fiecare dată când are un coşmar, se simte cuprinsă de o senzaţie imposibil de reprodus în cuvinte: timp de două sau trei minute nu poate respira aproape deloc, oricât s-ar strădui, şi simte că ar putea muri dintr-o clipă în alta. I se întâmplă destul de des ca, după o asemenea criză, să îi piară tot somnul; atunci, se ridică în capul oaselor şi citeşte până dimineaţa. Chiar şi fără problema arcurilor, cred că inima ei a fost foarte solicitată în noaptea asta, după ce ne-am desfătat două seri la rând, întâi cu mâncare chinezească şi apoi cu bunătăţile de la Tsujitome. Nici eu nu mai puteam să adorm după ce fusesem trezit de gemetele ei şi mă foiam de pe o parte pe alta. De obicei dorm buştean şi aţipesc la loc foarte repede dacă mă trezesc să merg la toaletă; în noaptea asta, însă, stomacul meu se simţea prea plin din pricina exceselor la care mă dedasem. Apoi, mi-am dat seama deodată că pulsul îmi era neregulat – nu mi s-a mai întâmplat asta de multă vreme. După trei bătăi, urma câte o pauză şi exact atunci zvâcnea câte o arteră. Nu simţeam niciun fel de durere sau înţepătură,

dar senzaţia era oricum neplăcută pentru că aveam un semn că ceva e în neregulă cu inima mea. Simt mereu câte o zvâcnitură de arteră – sus în piept, aproape de umăr, sau ceva mai jos, în lateral; pe partea dreaptă, lângă sfârc, sau pe partea stângă; astăzi, însă, am simţit-o în plexul solar, chiar deasupra stomacului. Doctorul mă prevenise că un exces de mâncare poate să provoace un puls neregulat. Fără îndoială, înţepătura din plex era pedeapsa pentru două zile succesive de ayu, „bujor" de hamo, orez „opt comori" şi „lotus cu aripi de peşte". Ştiam că în asemenea momente e bine să iei somnifere ca să-ţi înceţoşezi mintea şi să scapi de anxietate, aşa că am înghiţit o tabletă de Rabona şi două de Adalin şi am început să mă cufund într-o stare ambiguă, jumătate trezie, jumătate somn.

Am sminteala nevinovată de a mă bucura de stările acestea, când nu sunt sigur dacă dorm sau sunt treaz. Pe jumătate conştient la început, mă răsfăţ cu miliardele de imagini vagi, fugitive, care se formează şi în clipa următoare dispar, ca spuma pe mare, până când, de la un anumit punct, se contopesc cu visele adevărate. „Acum se vor preschimba în vise", îmi spun în starea de semiconştienţă în timp ce le privesc cum se desfăşoară. Nu ştiu ce explicaţie dă Freud în Interpretarea viselor sau dacă alţi oameni cunosc starea asta, dar eu simt că, într-o oarecare măsură, pot să ştiu dinainte ce vise voi avea şi, câteodată, chiar să le controlez. Evident, vor exista voci care vor spune că totul este doar un vis, că atunci când mă voi trezi îmi voi da seama că visam un vis într-un alt vis. Doar că eu nu sunt neapărat de acord. Întorcându-mă întruna de pe o parte pe alta, conştient de presiunea exercitată asupra stomacului meu prea plin şi dornic ca somniferele să îşi facă efectul cât mai repede, mă gândesc la bujorul de hamo de aseară, la carnea de un alb curat a tiparului şi la lichidul limpede şi alunecos în care era prinsă. Simţeam că mi se zvârcoleşte în stomac, neschimbată la formă. Din carnea albă ţâşneşte o imagine cu Harukawa Masumi în cadă, spălându-şi trupul pe îndelete. Sosul de curcuma. Mâzga aceea, care nu acoperă bucăţile de hamo, ci pe ea, pe Harukawa Masumi. Ia stai, acum e Michel, directorul de la Institutul Delasalle, acum el e în cadă. Simone Signoret, amanta, îl împinge cu capul sub apă. Michel e mort. Şuviţe de păr ud îi atârnă pe frunte şi îi acoperă ochii; printre firele de păr, se zăresc pupilele uriaşe de mort, montate în găvane.

Apoi, îşi face intrarea un alt element straniu. Lângă biblioteca

mea, am propria toaletă în stil occidental, pe care meditez la lucruri nemaipomenite cât îmi fac treburile în fiecare dimineaţă. Toaleta asta mi-a venit în minte. Am instalat un vas în stil occidental în urma recomandărilor doctorului Fuse de la Spitalul Naţional din Ōsaka: el îi sfătuieşte pe toţi cei care au hipertensiune să evite toaletele japoneze, pentru că dacă un bătrân se apleacă pe vine, poate să sufere o hemoragie cerebrală. Prin urmare, am instalat un vas de toaletă pe care să mă pot aşeza, care mai are în plus şi minunatul avantaj că e foarte convenabil dacă vrei să-ţi examinezi propriile excremente. Vasul japonez, lunguleţ şi puţin adânc, îşi etalează conţinutul atât de evident, încât nici nu suporţi să priveşti; la modelul occidental, însă, fecalele sunt scufundate în apă, aşa că poţi să le studied to tihnă, ca şi cum ai contempla ceva extirpat prin intervenţie chirurgicală şi păstrat în formol. Aşa, de pildă, poţi să descoperi un scaun cu sânge – simptom al ulcerului sau al cancerului uterin – într-un stadiu incipient. Acum ceva vreme, am constatat că apa se făcea uşor – § roşiatică de fiecare dată când măruntaiele mele se revărsau şi am petrecut câteva zile groaznice chinuit de bănuiala că am ulcer, până la urmă, am aflat g cu uşurare că pricina era sfecla roşie pe care îmi rry place s-o mănânc la micul dejun. Presupun că un scaun cu sânge provocat de un ulcer este negricios – în cazul sfeclei roşii, însă, minunate firicele purpurii se scurg din excremente şi se răspândesc în apa din jur, până aceasta capătă o culoare palidă de dioxid de mangan. Culoarea e atât de frumoasă, încât uneori stau să o privesc o vreme, fermecat. Fecalele care plutesc în soluţia aceasta purpurie nu sunt deloc scârboase. Câteodată, câte un cocoloş de excrement sugerează cu totul altceva, de pildă o faţă umană. În noaptea asta, unul arată precum chipul diabolic al lui Simone Signoret rânjind către mine din lichidul roşiatic. Îl studiez şi parcă nu-mi mai vine să trag apa. Ca o argilă lichidă, se contorsionează, se răsuceşte şi apoi îngheaţă la loc, de data asta în forma unui tors grecesc sculptat. În Analele împărătesei Lil din Cartea Istoriilor stă scris: „În cele din urmă, împărăteasa i-a retezat braţele şi picioarele concubinei Qi, i-a smuls ochii, a asurzit-o cu fumuri otrăvitoare, i-a dat să bea o licoare care a amuţit-o şi apoi a pus să fie aruncată într-o latrină, numind-o scroafă umană”. Da, chipul lui Simone Signoret s-a transformat într-o scroafa umană, văd, văd.

Mă întreb cum de mi-a venit în minte tocmai scroafa umană. La pagina 150 din traducerea mea revizuită din Genji Monogatari, în

capitolul Copacul sacru apare pasajul „deşi s-ar putea să nu aibă o soartă la fel de tristă precum curtezana Qi", iar nota explică: „Concubină a împăratului Găozu' din dinastia Han. După moartea lui Găozu', a atras asupră-i gelozia împărătesei Lu, care i-a tăiat braţele şi picioarele, i-a scos ochii şi a aruncat-o într-o latrină". Oare dorinţa mea de a scrie cândva ceva pornind de la acest fragment să se fi contopit cu imaginea din vasul de toaletă?

Împărăteasa IM era soţia împăratului Găozu' încă de pe vremea când acesta nu devenise foarte influent. Ea l-a născut pe Xiaohui Di ţi-a avut-o ca fiică pe împărăteasa Im Yuan, în momentul în care Găozu' a devenit împăratul dinastiei Han, el şi-a luat-o concubină pe Qi, din Dingtao, pe care o iubea foarte mult şi care căpăta multe favoruri. Concubina Qi l-a născut pe Zhao Yin, după voia împăratului. Xiaohui era plin de compasiune şi delicat la trup, şi de aceea Găozu' considera că Xiaohui „nu seamănă cu mine". Concubina Qi, care era favorita împăratului, îl însoţea adesea pe acesta în teritoriile din est şi plângea seara în faţa împăratului pentru că voia să îşi numească propriul fiu print regent. Împărăteasa Lil, care era mai în vârstă, rămânea adesea la Hangu Guan şi se vedea foarte rar cu împăratul, ceea ce i-a făcut pe cei doi să se înstrăineze tot mai tare. Găozu' a murit în anul 12 al domniei, luna a patra, ziua întâi, în palatul Changle. Împărăteasa IM ti detesta pe concubina Qişipe fiul acesteia, prinţul Zhao, şi a poruncit celor din Palatul Yongxiang să o închidă pe concubina Qi şi a trimis oameni să-l convoace pe prinţul Zhao. Xiaohui, care era plin de compasiune şi care ştia că împărăteasa era furioasă pe prinţul Zhao, s-a dus în persoană la râul Ba să-l întâmpine pe prinţ şi au intrat împreună în palat, unde a avut el însuşi grijă de el şi au mâncat şi au băut împreună, împărăteasa IM, care voia să îl omoare pe prinţul Zhao, nu a găsit ocazia să o facă. În primul an de domnie, în luna a douăsprezecea, împăratul Xiaohui a plecat de la palat la vânătoare. Pentru că prinţul Zhao era încă foarte tânăr, nu a putut să se trezească devreme să meargă şi el. Când împărăteasa a aflat că prinţul era singur în palat, a trimis imediat pe cineva care să-i dea să bea vin otrăvit. Când s-a întors împăratul în zori, prinţul era deja mort. Împărăteasa IM i-a retezat mâinile şi picioarele concubinei Qi. Numind-o „scroafă umană. După câteva zile l-a chemat pe împăratul Xiaohui să vadă scroafa umană. Când împăratul a văzut lucrul acela, a întrebat ce este, iar în momentul în care a aflat că era concubina Qi, a început să plângă amarnic şi de atâta

plâns s-a îmbolnăvit încât a stat la pat mai mult de un an. El a trimis oameni la împărătească să-i spună: „Aceasta nu este ceva care să fie făcut de către un om. Eu sunt fiu de împărătească, dar în cele din urmă nu pot să conduc această lume”. Şi de atunci Xiaohui toată ziua nu făcea decât să bea şi să se veselească, fără să îi pese de treburile politice.

Aşa stă scria în Cartea Istoriilor. O notă explicativă din Antologia scrierilor din dinastia Han traduse în japoneză dă detalii despre ideograma cu care e scris cuvântul „scroafa” şi spune că „scroafă umană” se referă la o persoană care a ajuns aidoma unei „scroafe bătrâne”.

Iar acolo, în apa de dioxid de mangan, purpurie, splendidă, pluteşte un cocoloş care seamănă cu un tors fără membre sau cu o o ciozvârtă de porc. Pe când stau să îl privesc, cineva spune: „Ia te uită, înăuntru e o scroafă umană!” Mă întorc şi văd o femeie stând în picioare lângă mine, îmbrăcată în veşminte de împărătească din dinastia Han. „O, nu! Te pomeneşti că scroafa umană e concubina Qi!” exclam eu şi îmi acopăr repede ochii. Îmi dau seama că femeia elegantă de lângă mine e împărăteasa Ltt, iar eu sunt împăratul Xiaohui. Deodată, sunt treaz. E ora patru şi jumătate dimineaţa şi o lumină palidă se zăreşte de afară prin fereastra de hârtie. Se aude bătaie de tobe de la templul Koa Kannon din vârful dealului. Stomacul îmi e încă tensionat şi mă deranjează. Soţia mea pare să doarmă adânc şi liniştit de ceva vreme. Unde a început visul adevărat? Când a început faţa lui Simone Signoret să se răsucească şi să se sfărâme? Şi, cu aceste gânduri în minte, m-am cufundat din nou în somn.

Pentru sfaturile înţelepte, sugestiile bine-venite, soluţiile oportune şi răbdarea de care au dat dovadă, traducătorul doreşte să le mulţumească profesorilor Anthony H. Chambers (Arizona State University), traducător al lui Tanizaki în engleză, lui Yoshiki Hidaka (Universitatea din Nara, Japonia); şi lui Mugur Zlotea (Universitatea din Bucureşti) pentru traducerea din chineză a fragmentului de cronică din Vise cu dioxid de mangan.

SFÂRŞIT